Susan Lewis

TRĂDARE

Susan Lewis

Trădare

Betrayal

by Susan Lewis

© copyright 1994 by
Susan Lewis

©copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Susan Lewis

Trădare

Traducere de Any Florea

Editura MIRON
București

ISBN 973-95058-3-3

1

– Cinstit vorbind, nu mă interesează, spuse Jane.

– Cum adică nu te interesează? Are o grămadă de bani, farmec, o maşină strălucitoare... Ce maşină conduce, Laurence? întrebă Pippa întorcîndu-se spre soţul ei.

– Dumnezeu ştie, mormăi Laurence fără să-şi ridice ochii de la ziarul de dimineaţă în timp ce sorbea din cafea.

– Oricum, e una elegantă, spuse Pippa convinsă. Şi se îmbracă destul de bine, trebuie să recunoşti asta.

– Nu l-am întîlnit decît o dată, chicoti Jane, obrajii de obicei palizi colorîndu-i-se. Şi nici măcar nu m-a observat. Aşa că te rog, Pippa, să nu-i spui nimic.

Şi, încercînd să pună capăt acestei conversaţii jenante, Jane luă şi ea un ziar.

– Hmmm, pufni Pippa. Presupun că puţin plin de el; bărbaţii ca el au nevoie de timp ca să observe pe altcineva. Dar am putea acţiona în privinţa asta.

Jane întinse mîna peste masa cu micul dejun, spre Tom, fiul în vîrstă de trei ani al Pippei şi al lui Laurence, încercînd să-i scoată din mînă o bucată de pîine prăjită. Pippa o urmări, cu o vagă senzaţie de silă care se infiltra în sentimentele de ataşament real pe care le avea faţă de fată. Pippa nu era prea sigură de ce, dar

se simţea aproape la fel de răspunzătoare de bunăstarea lui Jane ca şi de a lui Tom. Iar sentimentul de responsabilitate nu prea era pe placul Pippei. Laurence era mai bun în privinţa asta. Totuşi, Jane nu avea nici un dram de răutate în trupul ei sfrijit, ceea ce, după părerea Pippei, o făcea în aceeaşi măsură plicticoasă şi enervantă. Dar cum Tom o adora, pur şi simplu, aproape tot atît cît îl adora Jane pe el, Pippa se considera norocoasă că are o guvernantă atît de perfectă.

Observînd că Pippa o urmăreşte, Jane scoase chicotitul ei supărător de conştient. Pippa îşi reţinu iritarea. Jane era la ei de peste trei ani şi Pippa încă nu reuşise s-o dezveţe de obiceiul acesta care o înfuria. Totuşi, Pippa îşi reaminti că nu trebuia să se concentreze asupra defectelor lui Jane, cînd avea atîtea alte lucruri la care să se gîndească.

Dîndu-şi seama că, temporar, era lăsată în pace, Jane ridică ceaşca ei de ceai şi întoarse o altă pagină a ziarului. Îi plăcea momentul micului dejun, cînd toată familia – iar ea se considera acum din familie – se aşeza laolaltă în bucătăria de jos a casei din Kensington petrecînd leneş prima jumătate de oră a zilei, şi unde mirosurile de pîine prăjită şi cafea proaspătă făceau să-ţi lase gura apă. Ca de obicei, mergea radioul; dar în dimineaţa asta, abia dacă se auzea din cauza ciripitului păsărelelor, care pătrundea prin uşile mari deschise, şi a conversaţiei vesele a lui Tom cu un prieten imaginar. Deşi îşi petrecuse scurta lui viaţă în Anglia, Tom avea un pronunţat accent american ca şi tatăl lui şi, uneori, un vocabular la fel de colorat, pentru care fusese certat doar cîteva momente mai devreme.

– Laurence, tu trebuie să cunoşti pe cineva pe care să-l putem invita pentru Jane, declară Pippa brusc, ieşindu-şi din visare. Ce-ai zice de cercetătorul ăla al tău? E necăsătorit, nu-i aşa?

– Vai, Pippa, te rog, opreşte-te! gemu Jane. Zău că nu vreau să fac cunoştinţă cu nimeni.

– Dar o fată trebuie să se distreze, protestă Pippa. Nu e normal să te resemnezi aşa, doar în compania lui Tom.

Jane zîmbi, dezvelindu-şi dinţii cînd ochii mari, albaştri, ai lui Tom se ridicară spre ea aşteptînd să vadă ce va răspunde.

– Ce ne facem cu mama? i se adresă ea. Cum o facem să-l accepte pe „nu" drept răspuns?

– Dacă aş fi în locul tău, spuse Laurence lăsîndu-se pe spătarul scaunului şi întinzînd mîna să o mîngîie pe Pippa pe ceafă, i-aş spune, pur şi simplu, să-şi vadă de treaba ei.

Jane privi spre Pippa, care se întoarse spre Laurence. Ea nu mai vedea faţa Pippei, dar pe Laurence îl vedea uitîndu-se în ochii ei şi o clipă se simţi de prisos. Se întoarse spre Tom care acum îşi învîrtea trenuleţul în jurul farfuriei şi zdrobea cu o lingură o coajă de ou.

Îi asculta pe Pippa şi pe Laurence în timp ce ea strîngea masa; apoi, strecurîndu-se printre jucăriile lui Tom, se duse la chiuvetă gîndindu-se la programul ei în săptămîna respectivă. Laurence se ridică, aşteptă ca Jane să termine cu Tom, apoi îl luă în braţe. Jane zîmbi. Tom îl adora pe Laurence şi nu era niciodată mai fericit ca atunci cînd era cu el. Pippa putea pleca adesea zile în şir, dar Tom nu era niciodată agitat în absenţa ei cum era în absenţa lui Laurence. Într-un fel era bine, deoarece, ca editoare independentă cu scriitori răspîndiţi în toată Europa, ea era plecată mult mai des decît soţul ei, producător de film, care lucra mai mult acasă cînd nu avea un film în producţie. Jane se întreba dacă nu cumva îl cunoştea pe Laurence mai bine decît Pippa. Ştia mai multe despre el pe plan profesional. Jane ştia de asemenea cînd era supus unei prea zeloase atenţii din

partea vreunei actriţe, machieuze sau ziariste, pentru că ei îi revenea adesea sarcina să le îndepărteze. După cîte ştia ea, Laurence nu o înşelase niciodată pe Pippa, dar ea nu le putea învinovăţi pe acele femei că încearcă. Laurence, cu claia sa dezordonată de păr negru, cu ochii albaştri, pătrunzători, şi zîmbetul distrugător, era bărbatul cel mai frumos pe care-l văzuse Jane vreodată. Avea un metru optzeci şi un trup dur, musculos, atletic şi autoironic, fiind, după regulile lui Jane, perfect în toate privinţele.

Din fericire pentru Jane, ea depăşise acum nebunia dragostei pentru el, dar îi trebuise ceva timp, aproape doi ani, de fapt. Acum, cel puţin, se putea uita la el fără să simtă acele valuri de adoraţie şi lipsă de loialitate care îi răvăşeau stomacul. Dar mai rea era umilirea îngrozitoare, adînc înrădăcinată. Ştia în acea vreme de referinţă că un bărbat ca Laurence McAllister nici măcar n-ar fi observat-o, dacă n-ar fi fost guvernanta fiului lui, dar asta nu ajutase cu nimic la potolirea sentimentelor ei. Nici faptul că era cu mult mai în vîrstă decît ea, aproape de vîrsta tatălui ei.

Dar, în cele din urmă, durerea a dispărut. Jane nu era sigură cînd s-au schimbat sentimentele ei, cînd încetase durerea insuportabil de plăcută din inima ei şi cînd i se desfăcuseră în sfîrşit nodurile din stomac. Tot ce ştia era că, în urmă cu un an, îşi dăduse seama brusc că se uita la el şi simţea doar o afecţiune sinceră, fără durerea dorinţei. Fusese surprinsă, încîntată şi, în acelaşi timp, dezamăgită pentru că îi dispăruse acea excitaţie pe care o avusese întotdeauna cînd se afla în aceeaşi cameră cu el, lăsînd-o să se simtă la fel de posomorîtă ca înainte, poate chiar mai mult. Dar asta nu avea prea mare importanţă, pentru că-l avea pe Tom, acest copil perfect, ale cărui năzbîtii şi temperament semănau cu ale tatălui lui, la fel ca buclele negre,

strălucitoare, şi ochii albaştri care îţi opreau inima în loc. Şi, cine ştie, poate că în curînd va avea un frăţior sau o surioară pe care să-i poată îngriji.

Jane reveni la ziar, luînd încă o felie de pîine prăjită. Era gata să muşte din ea, cînd se opri brusc. Se întîmplă un lucru foarte curios. Nu şi-l putea explica. Tot ce ştia era că nu i se întîmpla pentru prima oară şi asta o speria. Faptul că se uita la poza cuiva din ziar şi avea sentimentul că persoana respectivă va juca un rol important, dacă nu vital, în viaţa ei, era bizar şi inexplicabil. Şi mai curios era faptul că persoana la care se uita acum era Kirsten Meredith, o femeie pe care nu o întîlnise niciodată şi, din cîte ştia, nu exista probabilitatea să o cunoască.

– Ah, bătrînul Dermott se ia din nou de ea? întrebă Pippa venind şi citind peste umărul lui Jane, în timp ce Laurence ieşea din bucătărie. Ce mai zice de data asta? Nu, nu sînt sigură că vreau să ştiu. Apropo, i-ai transmis lui Laurence mesajul că a sunat ieri?

– Da, răspunse Jane, strîmbînd din nas.

Pippa rîse. Nu se întîmpla prea des ca lui Jane să nu-i placă cineva, dar, spre nemulţumirea ei, Dermott Campbell fusese un vizitator prea constant în South Edwardes Square în ultimii ani.

Cînd Pippa se depărtă, Jane împinse discret ziarul în sertarul mesei. Îl va citi cînd nu va mai fi nimeni în jur.

Cîteva minute mai tîrziu, sună telefonul şi Jane întinse mîna să răspundă.

– A, bună ziua, doamnă McAllister, spuse ea. Tom e aici. Nu, n-avem nici un plan pentru azi...

Se întoarse spre Tom.

– Vrei să vorbeşti cu bunica? întrebă ea.

– Bunica Mac?

Tom se repezi la telefon.

Felul cum se referea Tom la mama lui Laurence, o

americancă elegantă, cam snoabă, ca bunica Mac, o amuza întotdeauna pe Jane, pentru că era greu să-ţi imaginezi pe cineva care să arate mai puţin a bunică. Dar nu se putea pune sub semnul întrebării faptul că Thea McAllister şi nepotul ei nu-şi erau devotaţi unul altuia. Tatăl lui Laurence, Don McAllister, scoţian, se retrăsese din diplomaţie, părăsindu-şi postul din Washington DC, unde Laurence îşi petrecuse copilăria pînă a plecat la universitate la *Oxford* şi s-au mutat la Londra ca să fie aproape de nepotul lor.

În timp ce Tom sporovăia cu bunica, Jane îşi dădu seama de încordarea crescîndă a Pippei. Ea ştia că Pippei nu-i place Thea McAllister şi o înţelegea de ce. Thea era o femeie copleşitoare, îndeajuns de posesivă faţă de fiul şi nepotul ei ca să facă o soţie şi o mamă să se simtă prost. Dar pentru Pippa era şi mai rău. Recent ea îi mărturisise lui Jane că „femeia aia afurisită", o făcea să se simtă ridicol de vinovată. „Şi nu că aş avea motive să mă simt vinovată, mormăise Pippa. Dar de cîte ori se uită la mine, am sentimentul că mă acuză de ceva".

– Ei, zise Pippa punînd vesela de la micul dejun în maşina de spălat vase, tot n-am rezolvat problema, pe cine invităm pentru tine la petrecerea de sîmbăta viitoare?

– Ah, la naiba, doar n-o luăm iar de la început cu asta, mîrîi Laurence. Lasă fata-n pace, nu vrei?

– Ei, dacă ai veni cu vreo sugestie... sări Pippa.

– Am plecat, spuse Laurence. Unii dintre noi au de lucru.

– Cînd n-ai de lucru? remarcă acru Pippa.

Dar Laurence nu răspunse şi ieşi din bucătărie, urcînd repede scara spre biroul lui.

Spre uşurarea lui Jane, Pippa nu mai continuă subiectul găsirii unui cavaler pentru ea şi îşi îndreptă atenţia spre Tom, care terminase convorbirea cu bunica

şi încerca să ajungă la televizor ca să-l pornească.

– Într-o zi o să-ţi cadă-n cap afurisitul ăsta, ţipă Pippa, lovindu-l peste mîini.

Tom se uită în sus la ea, strîngîndu-şi mîinile la piept.

– Şi nu te uita la mine aşa, zise cu nervozitate Pippa. Ţi-am repetat de o mie de ori că te uiţi prea mult la televizor şi asta nu-mi place. Acum strînge jucăriile astea pînă nu-şi rupe cineva gîtul.

Cînd Pippa se depărtă, Tom se lăsă zăpăcit în genunchi, cu fundul în sus, începînd să tremure ca să-şi reţină lacrimile. În tăcere, Jane îl ajută să pună din nou jucăriile în cutia lor, în timp ce Pippa continua să trosnească prin bucătărie. Erau cu toţii obişnuiţi cu schimbările bruşte de stare de dispoziţie ale Pippei, care precedau întotdeauna o plecare de-acasă. Pippa zbura a doua zi spre Italia şi avea să lipsească pînă la sfîrşitul săptămînii. Cu toate protestele ei că nu avea de ce să se simtă vinovată, avea totuşi acest sentiment din cauza timpului pe care îl petrecea departe de Tom, iar faptul că el o făcea să se simtă vinovată o enerva.

Gura ei frumoasă se încordă de furie.

– Cum îndrăzneşte afurisitul ăla să-mi vorbească aşa? zise Pippa. Oricine ar putea crede că el e singurul care munceşte aici. A, dar am uitat, desigur, că numai cariera lui are importanţă. A mea e doar o mică distracţie, nimic serios. Ei, mă duc eu să-i spun unde o să ajungă dacă o să continue aşa.

Împingîndu-l pe Tom din cale, urcă scara ca o furtună.

– Pentru Dumnezeu, Pippa, ai grijă ce vorbeşti, vrei? zise Laurence oftînd şi aruncînd tocul pe birou se răsuci

cu scaunul. Exagerezi şi tu ştii asta.

– Zău? Întîmplător cred că am motive. Vorbeşti cu mine de parcă aş fi o idioată şi asta în faţa lui Jane. Apoi ieşi din bucătărie ca producătorul cel important şi la naiba cu toţi ceilalţi; mai ai îndrăzneala să-mi spui că trebuie să bat la uşă, înainte de a intra aici. Asta e şi casa mea, dacă ai uitat cumva.

– N-am spus decît că uşa era închisă, pentru că nu voiam să fiu deranjat. Şi nici acum nu vreau.

– Ei, ai ghinion! Sînt aici acum şi o să faci bine să-mi ceri scuze pentru felul cum mi-ai vorbit.

Laurence ridică din umeri, neştiind nici acum ce spusese.

– În regulă, îmi cer scuze, zîmbi el. Eşti bucuroasă acum?

– Uite, tot aşa faci, răbufni Pippa, ridicîndu-i mîinile exasperată. Nu sînt un afurisit de copil.

– Atunci de ce nu încetezi să te porţi ca un copil?

– Poate că aş face-o, dacă tu ai începe să te porţi ca un soţ.

Faţa lui Laurence se încordă. Ştia ce avea să urmeze, dar, la naiba, el nu avea să o încurajeze. În plus, în ultimele şase luni, tot discutaseră chestiunea asta, dar tocmai acum el avea probleme mai urgente de rezolvat.

– Situaţia e aceeaşi, nu-i aşa? Eşti prea ocupat, ca să-ţi petreci puţin timp cu soţia şi cu fiul tău. Vrei să stai închis aici, netulburat! Ei, iartă-mă că te-am întrerupt, dar fie că-ţi place, fie că nu, trebuie să discutăm lucrul ăsta.

– Pippa, de ce nu te duci tu să-ţi faci bagajul şi să-ţi verifici rezervarea zborului?

El îşi lăsă capul în jos, cînd o carte zbură prin cameră şi se lovi de peretele din spatele lui.

– Să nu mai faci asta, spuse el liniştit.

– Vreau să-mi acorzi atenţie, afurisitule! Vreau să te uiţi la mine, să mă asculţi!

– Am ascultat, Pippa, am ascultat şi am înţeles. Nu vrei să locuieşti în Statele Unite. Aşa că stăm aici.

– Stăm aici pentru că şi eu am o carieră, urlă ea. Ce dracu aş face în rahatul ăla de Hollywood? Urăsc locul ăla şi oamenii falşi de acolo.

– Am zis, stăm aici.

– Şi acum, mă pedepseşti pentru asta. Te încui aici şi nu mai ieşi de dimineaţă pînă la miezul nopţii. Nu mai suport, mă auzi? Nu mai suport!

– Pippa, stau închis aici pentru că trebuie să lucrez. Pentru că a porni un film în ţara asta este aproape imposibil. Nu trebuie să-ţi amintesc ce s-a întîmplat ultima oară şi un singur eşec ar fi un eşec în plus. Acum, vrei să nu te mai gîndeşti la tine măcar o dată şi să mă laşi în pace?

– Dacă Tom ar intra aici, sînt sigură că nu l-ai da afară, nu-i aşa? A, nu, nu pe preţiosul tău fiu. Doar pe mama lui nu o suporţi.

– Pentru că mama ar trebui să înţeleagă. Şi nu e sănătos, Pippa, să fii geloasă pe fiul tău.

– Cum să nu fiu geloasă, cînd el nu trebuie decît să tremure cu pleoapele şi te dă gata? Ce-ar trebui să fac eu, Laurence? Ce să fac ca să-ţi atrag atenţia? Alison are şi ea problema asta? Şi pe ea o ignori? Desigur, dar ea revine mereu, nu-i aşa? Toate revin, nu-i aşa, Laurence? Toate te vor, dar nu le poţi satisface pe toate. Şi-atunci, cine suferă? Nu fiul tău, niciodată. Nici afurisita de maică-ta. Şi, cu siguranţă, nici amanta ta. O asculţi cînd simte nevoia să vorbească, sau doar faci amor cu ea? O faceţi aici, în camera asta, cînd eu nu sînt aici? Nu. Pun pariu că nu, ar putea intra dragul de Tom şi nu s-ar cuveni. Te gîndeşti la mine cînd eşti cu ea, Laurence? Te gîndeşti la ea cînd eşti cu mine? Sau

te gîndeşti tot timpul la preţioasele tale filme? Numai gîndul la rolele alea nesfîrşite de celuloid te excită mai mult ca oricare femeie...

Laurence stătea şi o urmărea, întristat de felul în care se monta pînă la paroxism şi ştiind că nu putea face nimic ca s-o oprească, nu acum. Trebuia să se descarce, apoi va începe să se contrazică, se va zăpăci şi pînă la urmă va plînge.

Nu era prima oară cînd ea îl acuza că are o legătură cu Alison Fortescue, desenatoarea cu care lucra întotdeauna. Cu toate că el bănuia că ea ştia că nu-i adevărat, în ultima vreme avea un sentiment jenant că ea aproape că-şi doreşte să fie adevărat. Dar nu era. O iubea pe Pippa la fel ca atunci cînd se căsătoriseră, în urmă cu cinci ani, dar îşi dădea seama la fel ca şi ea că, în ultima vreme, începuseră să se îndepărteze unul de altul. În ciuda unor dificultăţi ocazionale şi a enervărilor iraţionale ale Pippei, se simţeau bine împreună; de aceea nu-i trebuiseră decît trei luni pînă să o ceară în căsătorie. Pippa avea tot ce-şi dorea el la o femeie, chiar şi acum. Poate, îşi spuse în sinea lui, uitîndu-se la lacrimile din ochii ei, ar trebui şi el să facă un efort mai mare ca să o înţeleagă.

Ridicîndu-se în picioare, traversă camera şi închise uşa. Apoi, apucînd-o de umeri, o apăsă de perete şi se uită în jos la faţa ei. Doamne, erau momente cînd o simţea atît de fragilă, de vulnerabilă, încît se temea că ar strivi-o dacă şi-ar da drumul simţămintelor. Era desigur o prostie, dar i-a luat mult timp ca să se deprindă cu faptul că un trup atît de fin şi de delicat poate manevra pasiunile lui.

Cînd se uită în sus la el, ochii ei erau furioşi şi zăpăciţi şi îşi dădu seama, cu o tresărire bruscă şi dureroasă a inimii, că erau straniu de singuratici.

El îşi lăsă capul în jos, buzele li se atinseră şi mîna

se strecură la spatele ei şi îi trase trupul spre el.

– Nu-i adevărat, nu-i aşa? şopti ea. În legătură cu Alison.

– Ştii doar că nu e, răspunse el cu blîndeţe.

– Sărută-mă, Laurence. Ţine-mă strîns.

El o strînse în braţe. Se sărutară mult timp, simţind dorinţa crescînd în ei pînă la un punct cînd unul dintre ei se va desprinde şi va începe ritualul dragostei. De data asta, prima a fost Pippa.

– Te iubesc, murmură el.

Ea se dădu puţin înapoi să se uite la faţa lui, dar cînd el deschise ochii, ea gemu.

– Ia-mă acum. Pătrunde-mă adînc.

Cînd ieşi din chiloţei, el îi prinse fundul şi o ridică. Picioarele ei îi încercuiau mijlocul. Împingînd-o cu putere în perete, o pătrunse. Un moment, îşi dădu din nou seama de fragilitatea ei, dar îşi îndepărtă gîndul din minte. Era adevărat că simţea mai puţină excitaţie cu Pippa, nu exista şi nu existase acea ameţeală copleşitoare de a fi total cufundat într-o mare de feminitate; în schimb era o dragoste adîncă, fără egal, pe care nici o dorinţă nu o putea distruge.

Dar la fel de adevărat era faptul că a face dragoste cu ea nu reprezenta o soluţie la problemele lor. Ştia că Pippa nu-l va ierta niciodată dacă ar face-o să se mute în Statele Unite; dar dacă rămîneau în Anglia, cariera lui va continua să sufere şi poate se va sfîrşi cu totul.

A doua zi dimineaţă, Laurence anulă taxiul şi o conduse chiar el la aeroport. Tom veni cu ei, deşi, după un timp, Laurence se întrebă dacă fuseso o idoo bună.

Pippa era nervoasă ca întotdeauna cînd pleca de acasă şi, indiferent cît încerca Laurence să o convingă că nu vor păţi nimic în cîteva zile fără ea, îşi dădea seama că nimic nu-i va calma vinovăţia. Despărţirea lor fu mult mai tandră ca de obicei.

– Nu vreau să te părăsesc, zise ea cu ochii plini de lacrimi. Ştiu că e o prostie, dar nu vreau.

Ea se uită în sus la el şi Laurence ştia ce avea să spună, înainte ca ea să rostească vorbele.

El clătină din cap.

– Nu pot face asta, draga mea. Nu pot să-ţi cer să renunţi. Asta trebuie să fie decizia ta şi numai a ta.

– Ştiu, zise ea încercînd să zîmbească. Ah, Doamne, Laurence, de ce trebuie să fii atît de raţional?

– Bănuiesc că eu sînt un asemenea tip de om. Zîmbi. Ei, acum primesc şi eu un sărut?

Ea se aplecă în timp ce Tom se agăţă de ea; spre deosebire de tatăl lui, el era mai dispus să-i ceară să nu plece. Dar atît Pippa cît şi Laurence ştiau că, în cîteva minute, Tom va fi plin de emoţie la perspectiva de a-l avea pe Laurence numai pentru el, cîteva zile.

– Ai idee cît de tare mă doare inima cînd vă văd pe voi doi împreună?

Pippa îl lăsă jos pe Tom şi îl urmări cum se întinde automat spre mîna tatălui lui.

– Sigur că da, răspunse Laurence. Cam aşa simt şi eu cînd îl văd cu tine.

– Nu te merit, spuse cu tristeţe Pippa zîmbind. Nu mă lăsa să mă distrug, Laurence.

– Crezi că am să fac aşa ceva?

– Te iubesc!

– Da, ştiu. Şi eu te iubesc. O să trecem de impasul ăsta, draga mea, o să găsim o cale, ai să vezi.

Uitîndu-se după ea cum mergea spre sala de aşteptare de la plecări, faţa lui Laurence era de nepătruns,

deşi în sinea lui era îndurerat. Era îndurerat pentru că şi ea era îndurerată. Oftă. Femeile sînt nişte creaturi stranii, uneori chiar străine. Ce să facă un bărbat cînd femeia pe care o iubeşte nu putea lua o decizie ea singură, cînd dorea ca soţul ei să ia hotărîrea în locul ei, deşi ştia că l-ar urî dacă ar lua-o? Să-i răspundă cineva la această întrebare, pentru numele lui Dumnezeu, pentru că el nu putea.

Se duse la un chioşc, vrînd să ia un ziar înainte de a se întoarce la Londra. Era aproape amiază şi majoritatea ediţiilor de dimineaţă se epuizaseră, dar mai era unul pe care l-ar fi luat dacă n-ar fi avut o fotografie a lui Kirsten Meredith în colţul din stînga sus. Lui Laurence i se încordă maxilarul. Ea era femeia despre care era al naibii de sigur că nu voia să citească şi la care nu voia să se gîndească. Luîndu-l pe Tom în braţe, se îndreptă spre parcare.

2

Era aproape de miezul nopţii. Vîntul se pornise din nou prin străduţele înguste din Chelsea, vuind uşor deocamdată. Va urma imediat ploaia, se gîndi Kirsten, uitîndu-se pe fereastră, dar poate că mîine soarele va străluci măcar o oră. Ah, cît îi lipsea strălucirea soarelui!

Şedea singură într-un bar-patiserie în Fulham Road, aşteptînd să ia ceva pentru acasă şi se ghemuia în haina largă de vizon pe care o avea de la Paul. După orice criterii, era o femeie frumoasă. Cu ochii ei verzi, migdalaţi, gura teribil de senzuală, nări delicate şi o piele măslinie, era un sublim amestec de exotic şi erotic. Iar cînd rîdea, avea un aer de prospeţime, poate chiar şi de naivitate, care îi afecta întotdeauna pe cei din preajma ei. N-avea importanţă cum se îmbrăca, pentru că trupul ei excitant şi conturul superb al picioarelor lungi nu puteau fi ascunse. Şi în ciuda faptului că purta un fular de mătase bej strîns în jurul buclelor abundente de culoarea cuprului, şuviţe sfidătoare scăpaseră din închisoare şi se odihneau blînd, dar cumva cu mîndrie, pe pielea fără cusur a frunţii şi gîtului.

După ce privi rapid pe fereastră, Kirsten lăsă din nou capul în jos ca să se uite la mîinile pe care le ţinea în

faţa ei, pe masă. Erau mai multe motive pentru care în ultima vreme îşi ţinea capul plecat cînd era în public, unul dintre ele fiind acela că voia să-şi ascundă faţa frumoasă. Deşi era o faţă de care ar fi fost mîndră oricare altă femeie, pentru Kirsten aceasta era cauza unei dureri teribile ce părea nesfîrşită, acumulată adînc în fiinţa ei. Uneori, se întreba chiar dacă nu cumva doar acest lucru o ţinea acum să nu se prăbuşească.

Un val de nefericire sufocantă ameninţa să o copleşească. Cel mai uşor lucru din lume ar fi să dea mîna cu autocompătimirea, să-şi permită să fie dusă în sanctuarul dorit al uitării, spre o curmare voită a durerii. De multe ori, în ultimele săptămîni, fusese aproape gata să cedeze, să se predea în braţele uşurării care o chemau, dar rezistase. Nu ştia de ce făcea asta pentru că aici nu mai exista nimic pentru ea; n-ar fi fost oare mai bine să pună capăt acestei farse intolerabile care era viaţa ei?

Brusc, înghiţi în sec şi, strîngîndu-şi mîinile, se obligă să-şi ridice capul. Uneori era greu să-şi aducă aminte că nu avea de ce să se ruşineze, că lumea greşea în privinţa ei, că avea dreptul să ţină capul sus. Dar să fie victima unei campanii atît de puternice şi nedrepte, asta o scotea din minţi. Începea să-şi uite propria nevinovăţie, uneori ajungea să creadă ea însăşi minciunile acelea.

Doamne, Dumnezeule, oftă ea în sinea ei, cum de mi s-a întîmplat mie asta? Atît de singură, la treizeci şi şase de ani. Fără prieteni, fără slujbă, fără nimic. Poate că ar putea îndura toate astea, dacă Dermott Campbell ar lăsa-o în pace. Dar ştia deja că această campanie a lui Campbell abia începuse. În fiecare zi, publica poveşti despre ea. Poveşti lipsite de fundament şi fără milă. Şi, spre nefericirea lui Kirsten, alte ziare le preluau imediat, adăugînd desigur propriile lor înfrumuseţări triviale.

Fusese o proastă că venise înapoi; trebuia să ştie că Dyllis va folosi forţa marelui ei imperiu de presă ca să se răzbune.

Kirsten ar fi dorit chiar acum să poată alerga înapoi la Paul, să se simtă în siguranţă, aşa cum se simţise în ultimii cinci ani. Dar acum nu mai era drum de întoarcere, zilele minunate de pe Coasta de Azur se sfîrşiseră.

Ea şi Paul n-au avut mulţi prieteni pe Riviera, dar fuseseră fericiţi unul cu celălalt, deşi Paul încercase de multe ori să o facă pe Kirsten să se întoarcă în Anglia şi să ducă o viaţă normală. Era adevărat că uneori dorea asta, dar sentimentele ei pentru Paul au ţinut-o alături de el, pur şi simplu, nu-l putea părăsi cînd el o iubea atît de mult.

Nimeni nu înţelegea lucrul ăsta pentru că nu voiau. Tot ce vedeau era că dragul lor Paul Fisher, marele actor shakespearean, marele actor de film, fusese vrăjit la bătrîneţe de Păpuşa Kirsten – cum începuseră s-o numească mass media – a căror ambiţie era să-i ia şi ultimul bănuţ pe care-l avea.

Cînd au plecat prima dată în Franţa, Paul făcuse tot ce se putea ca să se apere amîndoi de presă, dar nu fusese uşor. Scandalul era emoţionant pentru presa murdară: la vîrsta de şaptezeci şi şase de ani, Paul Fisher abandona scena, ecranul şi soţia şi fugea cu o producătoare TV de treizeci de ani. Presa nu se referise niciodată la ea ca producătoare. De fapt, aproape că o numeau curvă. Pe nimeni nu interesase atunci adevărul şi cu atît mai puţin îi interesa acum. Ce conta pentru ei că Kirsten Meredith găsise, pentru prima oară în viaţa ei, un om care ţinea cu adevărat la ea, care o făcea să simtă că avea importanţă şi voia să repare durerile vieţii ei anterioare? Mai mult, ce ştiau ei despre căsătoria lui Paul? Despre faptul că timp de peste douăzeci de ani suportase megalomania soţiei lui, că fusese obligat în

fiecare zi să-şi arate recunoştinţa faţă de ce făcea ea pentru el. Ea nu voia de la el nimic altceva decît gloria de a fi căsătorită cu un bărbat atît de adorat, respectat şi lăudat de toată lumea. Dar Kirsten îl făcuse fericit în aceşti ultimi ani, iar pentru ea el fusese totul: prieten, frate, tată şi, da, amant.

Şi acum era mort.

Kirsten simţi strînsoarea familiară în gît. Doamne, cît de mult îi lipsea şi, Doamne, cît ar fi dorit să stea de vorbă acum cu el, să-l întrebe cum să se descurce cu toate astea. Nu o surprinsese că el o menţiona în testament – îi vorbise despre asta – dar nu fusese pregătită pentru faptul că îi lăsase ei toată averea lui, pînă la sfîrşitul vieţii ei, după care ce rămînea urma să se împartă între cei trei copii ai lui şi cei pe care îi va avea Kirsten. Nici un bănuţ nu-i revenea lui Dyllis, care, în ultimele luni, dăduse spectacolul vieţii ei ca văduvă îndurerată.

Dyllis decisese în mod foarte inteligent să nu atace testamentul – asta nu i-ar fi adus simpatie cînd toată lumea ştia că ea era mai bogată decît Croesus. Îi spusese lui Kirsten să-şi ţină banii. Iar dacă putea trăi cu conştiinţa ei, după ce se infiltrase în testamentul unui bătrîn în anii lui de senilitate, ce mai putea spune Dyllis?

Nu era surprinzător că presa se agăţase de asta şi, întrucît considerau că Kirsten nu avea conştiinţă, toţi ziariştii o îndemnau pe Dyllis să se mai gîndească şi să smulgă din mîinile apucătoare ale Păpuşii Kirstie moştenirea copiilor ei.

Ce femeie manipulatoare şi şmecheră era Dyllis Fisher! Nimeni nu se gîndise să pună sub semnul întrebării afirmaţia ei că Paul era senil, ceea ce Dyllis ştia că era o prostie şi de aceea nici nu-i ataca testamentul. Paul nici nu visase probabil ce probleme îi va crea.

Brusc, Kirsten îşi dădu seama că aştepta de foarte

multă vreme pentru pastele făinoase. Se uită spre tejghea şi în acel moment lumina se micşoră în local.

– Scuză-mă, spuse ea unui chelner, încă n-am primit comanda pentru acasă.

– Mi-e teamă că e prea tîrziu pentru comenzi pentru acasă. Bucătarul a terminat treaba acum o oră.

– Dar am văzut că aţi servit pe cineva după ce eu am... Kirsten începu să protesteze, dar se opri. Înţelese perfect. Chelnerul o recunoscuse şi nu se obosise nici măcar să transmită comanda ei.

Fără să mai spună ceva, Kirsten se ridică şi ieşi în Fulham Road. Nu-i păsa că nu o servise, oricum n-avea poftă de mîncare, dar conta că era umilită groaznic şi continuu, de fiecare dată cînd se aventura afară din casă. Se întrebă dacă Dyllis ştia cît de eficientă se dovedea vendetta ei.

Lumea tocmai ieşea de la cinematograf, dar ploua şi majoritatea feţelor erau ascunse sub umbrele. Totuşi, Kirsten lăsă capul în jos şi se grăbi să intre în casa pe care tot Paul i-o lăsase în Elm Park Gardens.

Era o casă minunată, mult mai mare decît arăta pe dinafară. Nu avea o grădină în faţă, doar cîteva dale şi nici gard sau poartă. Dar în spate era o pajişte frumoasă, ovală, bine întreţinută, cu o mică fîntînă în mijloc şi copaci în jurul zidurilor înalte de cărămidă, care să o apere de priviri curioase. Interiorul semăna puţin cu un labirint, cu odăi ascunse pe paliere, cu coridoare joase şi podele de scîndură acoperite, cu covoare orientale vechi, cu numeroase antichităţi şi tablouri.

Încuind uşa din faţă în urma ei, Kirsten se duse în camera de zi, cea mai mare din casă, dar cumva şi cea mai intimă. Îi era dragă camera asta, cu un frumos cămin cu placă de marmură, cu fotolii adînci, cu o canapea îmbrăcată în Kelim şi cu lumina blîndă.

Se trînti pe canapea şi îşi desfăcu eşarfa de pe cap,

scuturîndu- şi buclele pînă la umeri.

– Ar trebui să plîng, îşi zise cu glas tare. Ar trebui să scot totul afară şi să nu mă mai reţin atît. Nu ai de ce să te temi sau să-ţi fie ruşine că jeleşti pe cineva pe care-l iubeşti.

Dar lacrimile nu veneau, iar ea ştia că nu îndrăznea să le dea drumul, pentru că nu le-ar mai putea opri.

Se ghemui sprijinindu-şi capul pe perne şi se strînse cu braţele. Chiar de-ar fi putut dormi, nu s-ar fi dus în pat să stea acolo, singură, fără trupul cald al lui Paul care s-o reconforteze. Asta era cel mai greu de suportat.

Spre nemulţumirea ei, cînd veniseră ziarele de dimineaţă, văzu o fotografie a ei. Nu-şi dăduse seama cînd fusese fotografiată, dar nu era o surpriză. O urmăreau peste tot acum, iar ea îi zărea rareori. Articolul care o însoţea era semnat în mod previzibil de Dermott Campbell. Era crud ca întotdeauna şi îi sublinia singurătatea şi faptul că pînă şi prietenii pe care îi avusese înainte de a pleca în Franţa o vedeau aşa cum era şi o părăsiseră. Ea se întrebă dacă era adevărat. Oare o părăsiseră toţi? Nu încercase să ia legătura cu nimeni, dar pe cine să contacteze? Nu avusese niciodată pe nimeni pe care să-l numească prieten cu adevărat, în afară de Paul. Şi bineînţeles Helena. Totuşi, o întovărăşea cineva, o tovărăşie crudă şi nemiloasă, ca şi răzbunarea lui Dyllis Fisher. O întovărăşea singurătatea. Fiind copil unic al unor părinţi care muriseră tineri, trecînd de la unii părinţi adoptivi la alţii, Kirsten fusese singuratică atît de mult timp în viaţa ei, încît nici nu-şi amintea de vreo perioadă cînd această durere surdă să nu-i fi strîns inima. În anii în care îl cunoscuse pe Paul, zece în total, căci fuseseră prieteni cu mult înainte de a deveni amanţi, nu simţise acea durere. Avusese deja succese, cînd el apăruse în viaţa ei, dar el fusese cel care o invitase să se bucure

de succesele ei. Dar, mai important decît toate, o învăţase cum să aibă încredere în cei care aveau deja încredere în ea. O făcuse să înţeleagă şi să creadă în cele din urmă că nimeni nu voia să-i facă rău. Nu va uita niciodată anii ce au urmat, cînd a avut o viaţă normală, fericită şi aproape total împlinită.

Acum nu mai rămăsese decît cu foarte generoasa moştenire de la Paul, care, după cum sperase el, îi va da siguranţa de care va avea o nevoie disperată, după plecarea lui. Dar aceasta s-a dovedit a fi cea mai bună armă a lui Dyllis Fisher în vendetta împotriva lui Kirsten.

Dar ea va supravieţui, va trebui s-o facă. Doar să dea Domnul ca ziaristul Campbell să nu afle despre Laurence, să nu ştie despre ce au împărtăşit ei cîndva şi să răsucească şi să murdărească faptele cu minciunile lui, aşa cum făcuse cu ceea ce cunoscuse ea alături de Paul. Pentru că ceea ce se întîmplase cu Laurence McAllister, bărbatul pe care i-l recomandase chiar Paul, bărbatul pe care-l iubise atît de mult, încît cuvintele nu o pot exprima, bărbatul care la sfîrşit o frînsese total, fusese ceva ce nu dorea să devină public niciodată, ceva ce nici acum nu ştia dacă ar putea uita vreodată.

3

– Kirstie! Kirstie, tu eşti?

Kirsten se uită la receptor, apoi îl duse din nou la ureche.

– Alo? spuse ea cu precauţie.

– Kirstie! Sînt eu, Helena. La naiba, m-am străduit al dracului să dau de tine. De ce nu m-ai sunat?

– Am crezut că eşti la Hollywood, răspunse Kirsten, fără să-i vină să-şi creadă urechilor.

– Am fost, dar n-am făcut nimic, aşa că m-am întors. Se pare că ne-am întors amîndouă.

– Nu-mi vine să cred! Kirsten începu brusc să rîdă. Tocmai mă gîndeam la tine. Doamne, Helena, spune-mi că nu-mi imaginez convorbirea asta.

– Sînt aici, draga mea. Ei, îmi dai adresa ca să pot veni la tine? Avem multe de vorbit, aşa că e bine să începem. Bănuiesc că eşti liberă, nu?

– Poţi să pui pariu pe fundul tău dulce de Louisiana că sînt liberă. Vino cît mai repede. Ard de nerăbdare să te văd.

O jumătate de oră mai tîrziu, Helena şedea în partea cealaltă a mesei din bucătărie, sorbind şampania pe care Kirsten o deschisese ca să sărbătorească. Părul ei

negru, creţ, pielea cafenie, ochii căprui uluitori de mari şi gura generoasă constituiau o priveliştе atît de familiară şi atît de bine venită, încît Kirsten aproape că putea plînge de bucurie. În schimb rîse de felul deschis în care o analiza Helena, cu sinceritatea pe care Kirsten şi-o amintea atît de bine.

– La naiba, Kirsten! exclamă Helena zîmbind larg. Arăţi tot mai bine cu fiecare an care trece. Nu poţi fi şi tu decentă să începi să îmbătrîneşti, ca toţi ceilalţi?

– Mă străduiesc, rîse Kirsten. Dar şi tu arăţi grozav. Probabil că ţi-a priit Hollywood-ul.

– Un chirurg plastic. El a considerat că am nevoie să ridice, să mai scoată, aşa că am făcut-o. Totuşi n-am căpătat de lucru. Am stat pe tuşă, cum se spune.

– Nu zău! Kirsten rămase cu gura căscată. Dar au trecut patru ani. Nu se poate să nu fi făcut nimic în timpul ăsta.

– Nimic demn de menţionat. Aşa că sînt aici sperînd că producătoarea mea favorită o avea vreun rolişor pentru bătrîna ei prietenă. Lucrezi ceva?

– Dă-mi o şansă, rîse Kirsten. Sînt în ţară de o lună şi nu se poate să-ţi fi scăpat că nu sînt chiar adorata lunii.

– Nu, nu eşti, fu de acord Helena. Am dreptate dacă spun că Dyllis Fisher este în spatele campaniei lui Campbell?

– Ai.

– Doamne, bărbatul ăsta e un nenorocit! În ce o priveşte pe ea, nu-mi găsesc pe moment cuvintele, dar nu te teme, am să le găsesc. Totuşi, am să vorbesc cu Campbell, dacă vrei, să văd dacă pot să-l conving să se retragă.

– Vrei să spui că-l cunoşti?

– Din nefericire. A fost cîndva mort după mine, oricum, el moare după oricine poartă fustă. Dar, draga

mea, acum nu sînt chiar atît de disperată. De fapt, mă simt insultată la gîndul că el ar crede că m-ar putea interesa un nenorocit ca el. Totuşi, asta e povestea vieţii mele, după cum ştii. De ce n-ai putea tu atrage un tip bine ca Laurence McAllister, asta aş vrea să ştiu? Trebuie să te întreb ce dracu s-a întîmplat pînă la urmă între voi doi? Nu mi-ai spus niciodată. Ai întins-o în Franţa cu Paul Fisher şi n-am mai ştiut nimic de tine. Aşa că dă afară. Ce-a făcut nenorocitul?

– De fapt, nimic. Kirsten zîmbi şi se uită în jos la pahar. Eu am fost de vină, m-am autodistrus.

– Iar bunul, bătrînul Paul te-a ajutat să te aduni. Ei, să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru asta. Pînă la urmă, aţi fost împreună.

Kirsten aprobă din cap.

– Da. În cele din urmă.

– Ştiam eu! exclamă Helena. Paul Fisher s-a îndrăgostit de tine, din ziua în care te-a cunoscut, dar n-am înţeles de ce n-a făcut nimic atunci, imediat. Dacă cineva merita să fie tăvălit în fîn, acela era el.

– Mă bucur că nu e aici ca să te audă cum te exprimi, zîmbi Kirsten.

– Bănuiesc că ai avut probleme atunci, nu-i aşa? Spune-mi că acum e în regulă. Că te-ai liniştit.

– M-am liniştit.

– Cu ajutorul lui Paul, pun pariu. Bărbatul ăsta e candidat să fie declarat sfînt. Bănuiesc că-i simţi lipsa, nu-i aşa? spuse ea cu blîndeţe.

– Da. Dar el ar fi primul care mi-ar spune că viaţa merge înainte şi aşa este. Totuşi, n-o să fie uşor. Dacă aş scăpa de Dermott Campbell, ăsta ar fi un început. Vrei să vorbeşti cu el?

– Sigur. Dar nu am prea mari speranţe. Dyllis Fisher trage sforile. Ea e o doamnă puternică.

Rămase gînditoare un moment, apoi zise:

– Am citit toate materialele. Dar ţi-a trecut vreodată prin gînd că există cineva care îi dă informaţiile? Vreau să zic că o mare parte din ce scrie se bazează pe adevăr. Sînt şi o grămadă de minciuni, dar...

– Da, răspunse Kirsten, mi-a trecut prin minte, dar nu ştiu cine ar putea fi. Tu ştii?

Helena neagă din cap.

– Bănuiesc că ţi-ai făcut duşmani la TV, cînd ai reînviat programe şi ai dat afară oameni, dar asta a fost cu ani în urmă. Nu cred că cineva ţi-ar purta pică atîta vreme; lucruri din astea se întîmplă în acest domeniu. A luat legătura cu tine cineva din trecut?

Kirsten neagă din cap.

– Tu eşti singura.

– Mmm, în locul tău, aş fi atentă cine mă caută în următoarele săptămîni.

– Ai mai văzut pe cineva mai atent decît mine în legătură cu oamenii?

Helena rîse.

– Nu, nu cred. Dar eşti cunoscută că ai făcut greşeli.

– A, da, am făcut destule, zise Kirsten. Şi una dintre ele a fost că n-am ţinut legătura cu tine. Aşa că spune-mi ce-ai făcut tu cu adevărat în toţi anii ăştia.

Ca majoritatea actriţelor, Helena n-avea nevoie de prea multă încurajare ca să vorbească despre ea însăşi, ceea ce şi făcu, bucuroasă, în următoarea oră. În timpul ăsta, Kirsten se prăpădea de rîs.

– Dar pot să-ţi spun, continuă Helena, că n-a mai fost atîta distracţie ca în trecut. Ce ne mai trecea prin cap! Îţi aminteşti cînd moşul nu ştiu cum îl chema, şeful secţiei dramă, ţi-a dat oridn să mă concediezi? Pe mine! Vedeta!

– Da, mi-aduc prea bine aminte, spuse sec Kirsten. Şi n-ar fi trebuit să-ţi spun, căci te-ai dus în biroul lui şi i-ai turnat în cap ceaşca de cafea. Ai avut noroc că nu

te-a dat afară atunci.

– Tu m-ai salvat, zîmbi Helena.

– La limită. A trebuit să-mi pun gîtul sub secure...

– Gîtul! exclamă Helena.

– Ei, mă rog, şi altceva în plus, acceptă Kirsten, dar tocmai preluasem postul atunci, aşa că n-aveam altceva ca să mă tocmesc.

– Deci ai făcut amor cu el doar ca să mă menţii pe mine în serial?

– Ştii doar că am făcut-o. Şi nu-mi mai aminti cum eram pe vremea aia... Ştim cu toţii că aşa am ajuns în vîrf.

– Da, dar nimeni n-a negat că erai o producătoare al naibii de bună. Dar erai cam repede la pat. Da, ştiu, ştiu, din cauza problemelor pe care le-ai avut în copilărie, dar cînd a apărut Paul, el a lămurit totul, nu-i aşa? Tu l-ai acaparat în după-amiaza aceea cînd toată lumea voia să stea de vorbă cu marele actor...

Kirsten zîmbi nostalgic.

– Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit atît de importantă. Aveam douăzeci şi cinci de ani, eram producătoarea unui serial siropos în agonie...

– Pe care l-ai reînviat cu succes.

– Şi vorbeam cu marele Paul Fisher de parcă-l cunoşteam de mult...

– Te întrebi vreodată ce s-ar fi putut întîmpla dacă n-ar fi apărut el?

– Doamne, eram într-un hal! Dar nici el nu m-a oprit să vreau un copil. L-am întrebat o dată dacă nu pot face unul cu el. Dar el voia să găsesc bărbatul potrivit.

– Şi l-ai găsit. În cele din urmă.

– Ei, am crezut că l-am găsit, oftă Kirsten. Dar viaţa ta amoroasă cum mai e?

– Cît se poate de goală. La vîrsta mea, nu mai poţi

întîlni pe nimeni. Săptămîna viitoare fac patruzeci şi doi. Nu-i o vîrstă bună cînd vrei un soţ şi un copil şi cînd ai o înclinaţie spre băieţi de şaptesprezece ani. Toate astea nu merg mînă-n mînă.

– N-am ştiut că vrei copii, rîse Kirsten.

– Nu vreau. Ba vreau. La naiba, nu ştiu. Totuşi, aş dori ca măcar o dată în viaţă să mă îndrăgostesc şi cineva să se îndrăgostească de mine. N-am avut nici o legătură cum a fost a ta cu Laurence.

– Da, spuse Kirsten şi zîmbetul îi dispăru, dar n-a fost reuşită, nu-i aşa?

– Dar de ce? întrebă Helena, clătinînd din cap. Nu înţeleg. Ce s-a întîmplat atunci?

Kirsten zîmbi strîmb şi înclină capul.

– A întîlnit-o pe Pippa, răspunse ea simplu.

Helena negă din cap.

– Nu, nu ăsta-i răspunsul, spuse ea. Tipul era atît de nebun după tine, că nu s-ar fi uitat niciodată la altă femeie.

– Dar s-a uitat. A cunoscut-o pe Pippa, s-a îndrăgostit şi s-au căsătorit. Sfîrşitul poveştii.

Helena era gata să protesteze din nou, dar se opri. N-avea rost să încerce să scoată ceva de la Kirsten pînă ce ea nu era gata să spună.

– Şi acum, ce simţi? întrebă ea blînd. Mai ţii la el?

Kirsten se uită în jos la paharul de şampanie, ţinut între mîini.

– E greu de spus, nu l-am văzut de atîta timp.

Din nou Helena clătină din cap, de parcă nu-i venea să creadă, chiar după atîta timp, că Kirsten şi Laurence s-au despărţit.

– Îmi amintesc de seara cînd l-ai întîlnit, spuse ea. Eram acolo şi de data aia.

– Pe atunci eram întotdeauna acolo, una pentru

cealaltă.

– Era în seara cînd ai luat premiul *Batta,* pentru serialul *Hamish Fullerton.* Şi dacă îmi aduc bine aminte, primise şi el unul. Ce noapte a fost pentru voi doi! Cîte un premiu *Batta* şi dragoste la prima vedere. Apropo, aţi făcut dragoste în seara aia?

– Da, zise Kirsten. Am fost împreună toată noaptea. A fost de fapt prima dată în viaţa mea cînd un bărbat a făcut cu adevărat dragoste cu mine. Tot în noaptea aia mi-a zis că mă iubeşte. Rîse. Nu-i venea să creadă că a zis aşa ceva. Dar nici mie. Era atît de absurd, încît mă făcea să rîd, dar el s-a jurat că e adevărat. A zis că pînă atunci şi-a închipuit că lucruri din astea se întîmplă doar în filme.

– Pentru majoritatea dintre noi, remarcă Helena. Cît timp aţi fost împreună? Un an parcă, nu?

– Cam atît, răspunse Kirsten, cu o voce blîndă, visătoare. Doamne, am avut momente de nebunie. N-am fost niciodată atît de fericită. Nu-mi venea să cred ce mi se întîmpla; totuşi, nimic în viaţă nu mi se păruse mai real.

– Atunci spune-mi, ce naiba n-a mers?

Kirsten ridică din umeri şi oftă.

– Eu. Am crezut că am depăşit toate problemele din trecut, dar, într-o bună zi, m-am privit drept în faţă. Nu-mi venea să cred că o să continue să mă iubească aşa cum mă iubea. Şi am avut dreptate, zîmbi ea. Aşa a fost.

– Dar trebuie să se fi întîmplat ceva. Vreau să spun că nu putea înceta să te mai iubească, aşa, pur şi simplu.

– Nu, eu l-am obligat la asta. Doamne, a fost o perioadă îngrozitoare. Nu mă puteam opri să nu-l rănesc. Eram atît de sigură c-o să mă părăsească. Eram atît de speriată văzînd că el nu mai ştia ce să facă. Am

fost la atîţia psihiatri, încît acum ştiu că totul a provenit de la moartea părinţilor mei şi de la avortul pe care am fost obligată să-l fac la cincisprezece ani. Dar, pe atunci, nu mi-am dat seama.

– Îmi vine greu să cred că Laurence n-a rămas alături de tine. Dacă Paul ştia, trebuie să-i fi spus şi lui Laurence.

– Probabil că da, dar Laurence o cunoscuse deja pe Pippa şi restul e istorie.

– Doar că tu tot nu l-ai uitat, nu-i aşa? spuse cu blîndeţe Helena.

– Ţi-am mai zis, e greu de ştiut fiindcă nu l-am mai văzut de atîta vreme.

– E o petrecere la ei acasă, la sfîrşitul săptămînii, spuse Helena. Întîmplător, am fost şi eu invitată. De ce n-ai veni şi tu cu mine?

Ochii lui Kirsten se măriră de uimire.

– Glumeşti, strigă ea, dîndu-şi seama că simte un gol în stomac. Să mă duc la Laurence acasă? Helena, nu eşti în toate minţile.

– Este şi ăsta un mod de a afla ce simţi pentru el, spuse Helena încă nesigură dacă era o idee bună sau nu. Şi priveşte lucrurile şi altfel; toată lumea o să fie acolo. Gîndeşte-te ce contacte poţi face, contacte de care o să ai nevoie, dacă vrei să lucrezi din nou; bănuiesc că intenţionezi să începi iar.

– Desigur. Dar acum, Laurence McAllister e ultima persoană din lume pe care vreau s-o întîlnesc. Iar eu aş fi ultima persoană pe care ar vrea el s-o vadă.

– Dar de ce asta, cînd...

– Pur şi simplu, n-ar vrea, o întrerupse Kirsten.

– Mai devreme sau mai tîrziu, tot ai să dai nas în nas cu el.

– Atunci să fie mai tîrziu, da? În plus, cu moartea atît de recentă a lui Paul, nu sînt dispusă...

– Haide, Kirstie! Ştim amîndouă că Paul ar fi furios dacă te-ar auzi că-l foloseşti pe el ca scuză să nu ieşi în lume. E adevărat că e o lume dură pentru tine, dar e un motiv în plus să apari şi să le arăţi din ce eşti făcută.

Furia străluci în ochii lui Kirsten cînd îl întîlni pe ai Helenei.

– Mă forţezi să-ţi spun lucruri pe care nu vreau să le destăinui nimănui, se repezi ea, dar am să-ţi spun doar atît şi poate că ai să abandonezi subiectul. Cînd Laurence şi cu mine ne-am despărţit, am avut un şoc, o cădere totală. Am fost într-aşa un hal, încît în primele şase luni, în Franţa, am stat într-un pat de spital. Am avut infirmiere douăzeci şi patru de ore, zi şi noapte, care să mă oprească să mă omor. Paul a trecut printr-un iad pe care nu-l merita nimeni, şi totul din cauza lui Laurence McAllister. Pentru ce m-a determinat să-mi fac mie şi lui însuşi. Aşa că, te rog, Helena, nu mă obliga să-l văd din nou, nu acum. Încă nu sînt pregătită pentru aşa ceva şi nu ştiu dacă voi fi vreodată.

Ochii luminoşi ai Helenei erau plini de remuşcare, cînd o privi pe Kirsten.

– Îmi pare rău, şopti ea. N-am ştiut că lucrurile au fost atît de grave.

Furia dispăru din ochii lui Kirsten; se întinse peste masă spre mîna Helenei.

– Şi mie îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa. Dar e un lucru despre care nu-mi place să-mi amintesc.

– Laurence ştie? întrebă Helena. Adică despre şocul nervos?

Kirstie zîmbi.

– El a fost martor, cel puţin la început, deşi nu ştiu dacă şi-a dat seama ce era. Tot ce dorea era să mă scoată din viaţa lui, dar eu nu voiam să-i dau drumul. Aş prefera să nu repet lucrurile pe care le-am făcut atunci.

E suficient să-ţi spun că am afirmat că am să-l iau înapoi, chiar de-ar fi s-o omor pe Pippa pentru asta.

Helena chicoti.

– Ai spus asta? Ce teatral! Ai vorbit serios?

– Atunci, da. Aş fi făcut orice să-l am din nou. Deşi nu cred că lichidarea prea timpurie a Pippei mi-ar fi mărit şansele, ce zici?

– Nu prea, nu? rîse Helena. Apoi umorul dispăru şi ea oftă adînc. Doamne, e ruşinos că lucrurile s-au întîmplat aşa, Kirstie.

– Ei, totul aparţine trecutului acum. Aşa că hai să schimbăm subiectul.

– Păcat de petrecere, spuse Helena zîmbind, dar vor mai fi şi altele.

– Poate ar merita să merg, zise Kirsten, doar să văd ce mutră face. Poţi să-ţi imaginezi. O să creadă că am venit s-o lichidez pe Pippa. Cum arată? O cunoşti?

– Nu prea bine, ridică din umeri Helena. Pare o persoană cumsecade.

– Ea şi Laurence sînt fericiţi?

– Asta-i o întrebare al naibii de grea. Ce răspuns ai vrea.

– Adevărul.

– Bine, uite cum e. Unii ar zice că sînt foarte apropiaţi, dar alţii ar zice că sînt uniţi la şolduri. Asta trebuie să însemne că sînt fericiţi.

– Atunci e bine, spuse Kirsten, simţind cum îi îngheaţă surîsul.

4

Cînd Pippa se întoarse din Italia, trei zile mai tîrziu, spre surprinderea şi încîntarea lui Laurence îl aduse cu ea pe Zaccheo Marigliano. Scriitorul italian ale cărui trup mare şi rîs bubuitor păreau să umple casa, era un om pentru care Laurence avea oricînd timp. În urmă cu nişte ani, Laurence adaptase pentru ecran un roman al lui Zaccheo. Se transformase într-un film de artă care, şi acum, le aducea beneficii din întreaga lume. De atunci, deveniseră prieteni şi, deşi interesul lui Zaccheo pentru toţi şi toate era obositor pentru unii, pentru Laurence prezenta o provocare intelectuală pe care el o găsea atît stimulatoare, cît şi satisfăcătoare.

– Surpriză, prietene! urlă Zaccheo cînd Laurence ieşi din biroul lui. Mi-a fost dor de tine. Mi-am părăsit bîrlogul toscan ca să văd dacă nu cumva ţi s-a aşezat rugină pe creier, după lunga ta iarnă englezească.

– Wacky Zacky!

Tom trecu pe lîngă tatăl lui şi se aruncă în braţele lui Zaccheo, chiuind de bucurie cînd acesta îl răsuci cu picioarele în sus şi îl gîdilă cu barba pe burta dezgolită.

Din toate buzunarele lui Zaccheo păreau să sară daruri pînă cînd îl luă pe Tom pe umeri şi ţinîndu-i de

talie pe Pippa şi pe Laurence, îi duse în camera de zi.

– Un ceai, Zaccheo? întrebă Jane.

– Ceai? Ce-i aia? întrebă el. Adu whisky, femeie, apoi vino pe genunchiul meu şi fă fericit un bărbat bătrîn.

Rîse lung şi zgomotos, pentru că, deşi se apropia de cincizeci de ani, făcea uşor cuceriri.

Roşind de plăcere ca întotdeauna cînd Zaccheo flirta cu ea, se duse la barul cu băuturi şi turnă scotch într-un pahar, apoi duse sticla şi paharul la Zaccheo. Laurence şi Pippa luară şi ei cîte un gin cu apă tonică şi, la insistenţa lui Zaccheo, Jane şi Tom se aşezară şi ei bînd suc.

În timp ce Zaccheo vorbea, Laurence de data asta nu-l asculta cu toată atenţia. O urmărea pe Pippa, ai cărei ochi violeţi erau luminoşi de rîs, observînd că faţa ei de alabastru îşi pierduse, în acele puţine zile, urmele de îngrijorare şi confuzie care o tulburaseră înainte de plecare. Părea atît de relaxată şi împăcată cu ea însăşi, încît Laurence nu se îndoia cît de mult îşi iubea ea munca.

Surprinzîndu-l că o urmăreşte, Pippa zîmbi. Văzînd intimitatea din ochii lui Laurence, i se strînse inima. Dorea să o ţină strîns în braţe, ca să fie singur cu ea cîteva momente, să-i spună că, orice-ar fi o să stoarcă el ceva bani de la afurisiţii ăştia de britanici ca să-şi realizeze următorul film. Voia ca ea să ştie că nu era nevoit să plece la Hollywood, vor putea rămîne aici unde ea era fericită, unde îi vedea ochii strălucind şi simţea atracţia dragostei, de cîte ori îl privea.

El începu să rîdă, cînd îşi dădu seama că Zaccheo prelua planul pentru petrecerea de sîmbătă. Lista invitaţilor, care începuse cu douăzeci de persoane, avea acum cincizeci şi Zaccheo continua să înşire nume. Laurence bănuia să uitase că petrecerea trebuia să fie

pentru Jane. Cunoscînd-o pe Jane, ea va fi fericită să fie scutită de rolul de vedetă.

Totuşi, se părea că nu va scăpa chiar atît de uşor, pentru că Tom interveni brusc.

– Ştii ceva, Zacky? Bucătăreasa bunicii face un tort mare pentru Jane.

– Vai, Tom, mormăi Pippa. Asta trebuia să fie o surpriză.

– Tu nu poţi păstra secrete, îi spuse Jane lui Tom gîdilîndu-l.

– Nu-i adevărat, protestă Tom. Tati mi-a spus un secret şi l-am păstrat.

– Şi care a fost secretul lui tati? întrebă Zaccheo, făcîndu-i semn cu ochiul lui Laurence.

– Că o să o ducă pe mami undeva, la sfîrşit de săptămînă, declară Tom cu mîndrie.

Toată lumea rîse, iar Laurence îl ridică în braţe pe Tom şi îl clătină.

– Te-ai lăsat păcălit, băiete, spuse el sărutîndu-l pe cap.

Simţind privirea Pippei, se uită la ea cum stătea alături de Zaccheo.

– Ai ceva împotrivă? o întrebă Laurence.

Pippa se uită jenată la Zaccheo, apoi din nou la Laurence.

– Ei, desigur că n-o să plecăm cît timp avem un oaspete, spuse el.

Pippa arătă imediat uşurată. Veni să se aşeze pe braţul fotoliului lui.

– Dar o să plecăm, zise ea, aplecîndu-se şi sărutîndu-l. Curînd.

Urmă o tăcere scurtă dar neplăcută. Zaccheo o întrerupse.

– Deci, o să fie ziua ta, Jane! tună el. Douăzeci şi

unu. Ah, să ai din nou douăzeci şi unu de ani. Ia să vedem ce făceam eu cînd eram atît de tînăr. Da, sigur! exclamă el lovindu-se cu palmele pe picioare. Beam whisky, iubeam femeile şi luptam în război.

– Tu n-ai fost niciodată la război, rîse Pippa.

– Toată viaţa mea a fost un război. Dar să nu vorbim despre mine. Tu pe cine vrei să inviţi, Jane? Numeşte orice bărbat din lume, artist, politician sau scriitor mare şi Zaccheo Marigliano îţi îndeplineşte dorinţa inimii.

– Nu ştiu, chicoti Jane, roşind pînă la rădăcina părului. Nu-mi vine nimeni în gînd. Sînt bucuroasă dacă organizaţi voi totul.

– Dar trebuie să alegi pe cineva, insistă Pippa.

– Ştiu eu! Phillip Schofield! strigă Tom, numindu-şi favoritul lui de la TV, apoi rămase uimit cînd toată lumea rîse. Ai zis că-ţi place, îi spuse el acuzator lui Jane.

– Da, rîse ea. Dar cred că mama se gîndea la cineva mai mare. Ştiu, zise ea brusc. Îl invit pe Tom. El o să fie partenerul meu în seara aceea.

– Vai, Jane, se jelui Pippa. El o să fie aici oricum. Apropo, i-ai invitat pe părinţii tăi?

Jane aprobă din cap.

– Da, dar mi-e teamă că n-or să vină, au o activitate la şcoală la tata. Dar au să mă scoată la cină, în cursul săptămînii.

Pippa abandonă subiectul, deşi Jane observă schimbul de priviri dintre ea şi Laurence. Se aşteptaseră ca părinţii ei să refuze, pentru că Frank şi Amy Cottle făceau aşa întotdeauna cînd Pippa şi Laurence îi invitau. Jane le explicase că mama ei era foarte timidă şi ar fi atît de copleşită de casa asta minunată, încît Jane nu voia să insiste să vină. Dar Pippa ştia că Jane aproape că o ura pe mama ei. Iar tatăl lui Jane, profesor de ştiinţe exacte, nu-i iertase niciodată faptul că nu era bărbat.

Dermott Campbell era în formă. Toată lumea spunea aşa, inclusiv el, probabil prea des, dar lumea era obişnuită cu lipsa lui de modestie, precum şi cu vulgaritatea lui. Campania împotriva Păpuşii Kirstie se dovedea un succes atît de mare, încît tirajul ziarului crescuse cu circa douăzeci la sută în mai puţin de o lună. Dyllis se bucura de lucrul ăsta aproape tot atît cît de daunele aduse reputaţiei Păpuşii. Campbell strîmba din nas la asta, pentru că nu prea mai avea ce distruge. Ultimele lui articole fuseseră o serie de „Învaţă-te singur", de Kirsten Meredith. Titlurile erau: *Cum să urci muntele social, Cum să devii moştenitor* şi *Cum să foloseşti un tip*. Cel din urmă făcuse să dispară ziarele din chioşcuri. Din păcate, sursa lui Campbell, o femeie de care crezuse că s-a îndrăgostit în urmă cu o lună, nu cunoştea şmecheriile meseriei lui Kirsten, dar, cu ajutorul cărţii *Bucuriile sexuale,* acestea fuseseră uşor de fabricat. În plus, pentru că Păpuşa Kirstie era atît de al naibii de frumoasă, toată lumea cumpăra ziarele ca să se uite la ea. Era o ţintă uşoară.

Totul mergea lin, ca trenul. El se lăsa dus de amploarea campaniei, dar cînd se liniştea şi se gîndea puţin, nu se simţea prea bine, căci avea sentimentul că la capătul călătoriei el avea să fie singurul rămas în vagoane.

Totuşi, el şi sursa lui, de la care nu mai avusese veşti de două săptămîni, nu prea mai aveau material. Dyllis nu era prea preocupată deocamdată. În fond, publicul înghiţea, dar erau semne că simpatia se îndrepta acum oarecum spre Kirsten. Vor relua campania cînd

Kirsten se va aventura afară din casă.

În acel moment, Campbell stătea la biroul lui plin de ziare şi se uita absent la fotografiile lui Kirsten cu Helena Johnson, făcute în timp ce plecau de la San Lorenzo. Poza lui Kirsten era destul de bună; aşa cum rîdea, arăta afurisit de frumoasă. Privirea îi trecu spre Helena Johnson. Asta era una de care se putea îndrăgosti.

Obosit, se lăsă pe spătarul fotoliului, dorind ca afurisitele de telefoane din jurul lui să nu mai sune măcar cinci minute, şi nimeni să nu mai ţipe. Nu voia să recunoască cît de mult îl deranjau toate astea şi, dacă n-ar fi fost atît de obosit şi de enervat de zgomotul din jur, nici nu s-ar fi gîndit la asta. Dar acum era nevoit să admită că, de data asta, nu era prea plăcut rolul lui de domnul Mare Rahat. Poate că a îmbătrînit şi a devenit mai moale. Poate că, la un bărbat de peste patruzeci de ani, tăişurile se tocesc şi devine mai sentimental.

Uneori, în ultima vreme, i se părea că îşi joacă viaţa pe o scenă, cu eul lui real ca singur spectator. El nu-şi juca prost rolul, pentru că în jurul lui se învîrteau iar oameni vrînd să apară în articolele lui, să-i cucerească stima, rîdeau la glumele lui proaste, doar ca să scrie ceva de bine despre ei. Doamne, uneori îl dezgustau, dar, fără ei, ar fi din nou un nimic şi era al dracului de sigur că nu mai voia să fie aşa ceva.

Deci, nu putea decît să ridice cortina şi să continue să joace sublim rolul bărbatului care îşi bătea joc de lume şi căruia nici nu-i păsa.

– Hei, Dermott, ai de gînd să ridici telefonul ăla? urlă cineva.

– Da, da, răspunse Campbell, întinzînd mîna după receptor.

– Alo, spuse vocea de la celălalt capăt al firului, tu eşti, Dermott?

Auzind glasul femeii, nu-şi putu lămuri sentimentele

şi spuse:

– Da, eu sînt.

– Bine. Eşti pregătit? Am ceva pentru tine.

– Sînt pregătit.

– Ea a fost la San Lorenzo...

– Isuse, spune-mi ceva ce nu ştiu încă.

– Bine, dar n-o să-ţi placă.

– Încearcă.

N-a durat mult ce avea de zis, dar, pînă la urmă, sîngele i se scursese din obraz. Ea avea dreptate, nu-i plăcea. Pentru că îi spusese un lucru de care se temea. Ştia, bineînţeles, că se va întîmpla, mai devreme sau mai tîrziu, dar sperase să fie mai tîrziu. Un moment sau două, se gîndi să-i ascundă informaţia lui Dyllis. Dar în acest caz, sursa s-ar fi putut duce direct la Dyllis şi acesta era un risc pe care nu şi-l putea permite.

Abia acum va începe distracţia, îşi spuse în sinea lui, uitîndu-se la fotografii. Pentru rolul lui, n-avea nevoie de machiaj şi nici de regie sau repetiţii, avea nevoie doar de cîteva pahare ţepene de gin şi putea să se ducă să-şi joace rolul de nemernic. Nu va fi greu. Dumnezeu ştia că o făcuse de multe ori.

5

– Nici nu-mi vine să cred că m-ai convins să fac aşa ceva, spuse Kirsten cînd Helena intră pe uşa din faţă, îmbrăcată în atîtea paiete şi bijuterii, încît arăta ca un pom de Crăciun.

– Eu? se miră Helena. A fost ideea ta.

– Ştiu, dar trebuie să dau vina pe cineva. De fapt, cred că m-am răzgîndit. Hai să rămînem aici.

– Nu. Abia aştept să mergem. Dar ce te-a făcut să te răzgîndeşti?

– O aberaţie mintală. Dar, ai dreptate, tot trebuie să-l întîlnesc o dată, aşa că de ce să nu scap acum de treaba asta?

– Fată bună! Helena zîmbi. Şi eu am să fiu acolo, cu tine.

– Aşa să faci. Mă duc sus să-mi pun rochia. Serveşte-te cu vin. Este în frigider.

Peste zece minute, Kirsten intră în bucătărie, chinuindu-se cu degete tremurînde să-şi pună cerceii.

– Doamne, arăţi fantastic, declară Helena, cînd văzu rochia alb-crem fără umeri, lipită de trupul perfect al lui Kirsten care îi sublinia pielea măsliniie, fără cusur. De fapt, eşti prea fantastică, după părerea mea, continuă

Helena. N-ar trebui să se permită ca o singură femeie să aibă atîtea calităţi, ar trebui să fie puţin împărţite şi altora. Ridică-ţi puţin fusta, să văd dacă ai celulită pe coapse. M-ar face să mă simt ceva mai bine. Dar mai bine nu, că ştiu că nu ai.

– Dar nici tu nu ai, rîse tremurat Kirsten.

Doamne, era cu adevărat nervoasă.

Ajunse în taxi, Kirsten spuse:

– Nu crezi că am întrecut puţin măsura?

– N-are importanţă cu ce eşti îmbrăcată, tot o să fii în centrul atenţiei. Dar poţi fi sigură că, îmbrăcată cu rochia asta, ai să-l faci grămadă pe Laurence McAlister.

– Ce vrei să spui? întrebă Kirsten cu voce încordată.

– Păi, pentru asta te-ai îmbrăcat cu ea, nu? o tachină Helena. Ca să-şi mănînce inima că te-a părăsit.

– Serios, asta gîndeşti? întrebă Kirsten.

Helena rîse.

– Linişteşte-te. E rochia cea mai potrivită pentru seara asta. Dă-i gata, de ce nu? Dacă ai ce arăta, arată-le.

Kirsten nu era sigură că îi plăcea răspunsul, dar nu se putea aştepta la altceva de la Helena.

– Ascultă, zise ea, eşti sigură că ai vorbit cu Pippa? Mă gîndeam că aş fi ultima persoană pe care...

– Am vorbit, spuse Helena cu fermitate. Nu te mai îngrijora, relaxează-te.

– Ce-a zis? întrebă Kirsten.

– A zis că ea consideră că presa îţi face zile fripte, ceea ce e adevărat, că n-ai făcut nimic care să merite aşa ceva şi chiar că n-ai făcut. A zis că o să fie bucuroasă dacă o să vii la petrecerea ei şi să-ţi spun că vor fi multe persoane.

– Laurence ştie? întrebă Kirsten, simţindu-se brusc atît de rău, încît se gîndi chiar să ceară şoferului să

oprească.

– Habar n-am. Cui îi pasă? Dar cu siguranţă că Pippa i-a spus. În plus, e doar un bărbat. Vor mai fi şi alţii pe care-i cunoşti. Nu te mai frămînta şi relaxează-te.

Cînd ajunseră, petrecerea era în plină desfăşurare. Lui Kirsten îi clănţăneau dinţii de nervozitate. Trebuia să fie nebună; nimeni în toate minţile n-ar face ce făcea ea. Ce naiba o să spună el cînd o s-o vadă?

În timp ce-şi făceau drum prin hol, avea senzaţia oribilă că pierde contactul cu ea însăşi. Poate era din cauza zgomotului sau a amestecului ameţitor de băuturi şi parfumuri. Sau mai probabil datorită faptului că se afla în casa lui Laurence McAllister şi a soţiei lui, bineînţeles.

Brusc, se trezi că zîmbeşte pentru că ar fi recunoscut oriunde vocea bubuitoare ce venea din camera spre care se îndreptau. Zaccheo Marigliano. Şi îşi făcea numărul favorit pentru petreceri, imitîndu-l pe Pavarotti şi cîntînd prost la pian. O făcuse atît de des cînd îl vizitase pe Paul în sudul Franţei.

– Doamne, e atît de instinctual! murmură Helena cînd se opriră în uşa camerei.

Kirsten se uită surprinsă la ea.

– Cine, Zaccheo? Ştiam că îţi plac bărbaţii în pantaloni scurţi.

– Nu chiar, draga mea, rîse Helena. Unul de şaptesprezece ani a fost cel mai tînăr pe care l-am avut, iar unul de douăzeci şi trei, cel mai în vîrstă. Dar pentru Marigliano aş putea face o excepţie.

Rîzînd, Kirsten se întoarse să se uite în jur. Erau mai mult feţe pe care le cunoştea. Dar îşi dădea seama cu tristeţe că nimeni nu avea de gînd să o observe. Trecură cîteva secunde sau poate chiar un minut, înainte ca liniştea să se lase în cameră, dar lui Kirsten i se păru o eternitate cînd îşi dădu seama ce se întîmplă.

Marea de feţe ostile începu să plutească înaintea ei şi inima îi bătea tare în piept. Era pe punctul să se întoarcă şi să fugă, cînd mîna Helenei o apucă sălbatic de braţ.

– E-n regulă, murmură ea. Sînt aici, cu tine. Poţi face lucrul ăsta, Kirstie.

Apoi, cu o voce plină de voioşie, strigă:

– Bună tuturor. Am sosit, aşa că să ne distrăm.

Cînd zgomotul începu din nou, ea rămase îngheţată în uşă. Le citise prea bine expresia. Cum avea ea curajul să-şi arate faţa în public, ea, Păpuşa Kirstie, care îl păcălise pe iubitul lor Paul Fisher?

Vedea oamenii vorbind cu palma la gură şi, aşa cum era îmbrăcată, se simţea ca o femeie uşoară, aşa cum voiau ei să se simtă.

Făcu un pas spre Helena.

– Greşeşti, Helena, zise ea. Nu pot s-o fac. Plec.

– Pe naiba, se răsti Helena. Ai trecut de şocul iniţial, aşa că hai, arată-le din ce material eşti făcută.

– Asta citesc ei în fiecare zi în articolele lui Campbell, îi aminti Kirsten furioasă. Ei nu mă vor aici şi nici eu nu vreau să fiu, aşa că plec.

– Ah, Kirsten, ce bine că te văd. Mă bucur că ai putut veni.

Kirsten se întoarse şi văzu o femeie blondă, micuţă, cu pantaloni mulaţi pe picior, albaştri, şi o bluză asortată pe deasupra, venind spre ea.

– Sînt Pippa McAllister, spuse Pippa, şi îi luă mîna lui Kirsten, zîmbindu-i.

Kirsten căuta o expresie de ostilitate, poate chiar de triumf în ochii ei, dar nu văzu nimic.

– Laurence e pe undeva pe-aici, continuă Pippa cu vervă. Poate jos în bucătărie, după băuturi. Nici tu n-ai nici una. Ce pot să-ţi ofer? Cred că avem de toate.

– De fapt, tocmai voiam să...

– Şampanie! interveni Helena, de unde era. Ea adoră şampania.

– Cine nu o adoră? rîse Pippa. Am să-i spun unui chelner să se ducă să-ţi aducă. Uite, e cineva acolo cu care vreau să-ţi fac cunoştinţă.

Înainte ca Kirsten să poată protesta, o trase prin cameră spre un bărbat înalt, uşor supraponderal, de vîrstă mijlocie, cu păr de culoarea prafului şi ai cărui ochelari erau aşezaţi pe vîrful nasului. Ţinea în mînă o ţigară mare de foi.

În momentul cînd Kirsten îl văzu, încercă să se desprindă de Pippa.

– Nu, spuse ea. Nu cred...

– Dermott, strigă Pippa, uite cine e aici.

Ea se întoarse spre Kirsten şi vorbi încet, ca să nu audă Campbell.

– Arată-i ce poţi, Kirsten. O merită după tot ce-ţi face.

Apoi dispăru.

Cu un suprem efort de voinţă, se întoarse cu faţa spre Campbell. Faţa lui drăguţă era încordată, se gîndi Kirsten, cu un soi de jenă, dar aroganţa lui era atît de pronunţată, încît o masca bine.

– Ei, ce surpriză! spuse el, uitîndu-se la femeia de lîngă el, în speranţa că ascultă. Asculta. La fel şi alţii.

Ultimul lucru pe care-l dorea Kirsten era o scenă şi, după părerea ei, asta spera Campbell să facă. Ei, să fie al naibii dacă îi va da această satisfacţie. După ce-l privi din cap pînă-n picioare cu ochii ei verzi, pătrunzători, îi adresă cel mai dulce zîmbet şi spuse:

– M-am întrebat adesea ce-aş face dacă aş fi faţă-n faţă cu dumneata şi constat, în mod straniu, că nu-mi inspiri absolut nimic, în afară poate de o oarecare milă.

În scurtul moment înainte de a se depărta, văzu surpriza pe faţa lui şi, aşa cum sperase ea, furia.

Dar el îşi reveni repede şi îl auzi mîrîind:

– Căţeaua, are un fund grozav, ce ziceţi? Ar putea să mi-l ofere oricînd. Hei, Păpuşă Kirstie, strigă el după ea, vino, trebuie să fie şi rîndul meu, rîse el zgomotos.

Kirsten îşi continuă drumul. Arzînd de jenă şi furie, ieşi pe prima uşă pe un coridor pustiu şi se izbi de cineva care venea din partea opusă.

– Scuză-mă, mormăi ea, încercînd să treacă.

– Nu face nimic, răspunse el. Apoi: Kirsten? Tu eşti, nu-i aşa? David Gill. Îţi aminteşti de mine?

– A, David, sigur. Ce faci?

– Bine, foarte bine. Datorită ţie, scriu lucruri importante acum. Tu m-ai lansat, cu ani în urmă. Dar tu?

– Nu mare lucru, răspunse Kirsten.

– Mi-a părut rău cînd am aflat de moartea lui Paul. Şi de toate porcăriile care se scriu în presă despre tine. Eu unul sînt de partea ta.

– E plăcut de ştiut, spuse zîmbind Kirsten.

Merseră spre bucătărie, la sugestia lui, să ia o băutură, iar ea se trezi uitîndu-se în jur cu nervozitate după Laurence. Nu spusese oare Pippa că era pe-acolo? Dar nu se vedea şi Kirsten zîmbi în sinea ei la uşurarea pe care o simţea. Va bea doar un pahar şi va vedea dacă va putea pleca fără să deá peste el.

David o trase imediat într-un grup în care se discuta proiectul viitorului film al lui Laurence. Toţi, fără excepţie, păreau să considere că era nebun că o lua pe Ruby Collins ca autoare a scenariului.

– Dermott o cunoaşte, remarcă o femeie de lîngă Kirsten. Cred că el a fost cel care le-a făcut cunoştinţă. Oricum, e americancă. Poate Laurence crede că o să-l ajute să ajungă la Hollywood.

– Dar vă spun că o să-l crucifice. Aţi cunoscut-o pe femeia aia?

– Nu.

– E beţivă. Nu poate funcţiona fără gin. Cine naiba ia o asemenea scriitoare, cînd miza e atît de mare.

– Poate că Laurence ştie ceva ce voi ceilalţi nu ştiţi, se auzi Kirsten spunînd.

Bărbatul care vorbise ridică din sprîncene în direcţia ei, apoi continuă de parcă ea n-ar fi vorbit:

– Eu i-am zis-o, comentă el în continuare. I-am spus: Laurence, comiţi o sinucidere profesională, dacă începi un proiect ca ăsta cu o scriitoare ca Ruby. Dar îl ştiţi pe Laurence.

– Credeam că o să-ţi primească sfatul, interveni o femeie cu păr purpuriu. După ultimul dezastru, nu-şi mai poate permite încă unul, ar fi terminat.

– Despre ce-i vorba în filmul următor? întrebă o femeie mai în vîrstă.

– Ei, despre o femeie care a trăit în secolul trecut în New Orleans, a devenit prostituată, apoi s-a spînzurat sau a fost omorîtă, nu-mi mai amintesc exact, răspunse bărbatul arogant. Material banal, dacă mă întrebi pe mine. Şi punct. Şi-a ieşit din minţi. N-o să obţină finanţarea. I-am zis eu...

Kirsten nu mai ascultă. Cîte asemenea conversaţii suportase în viaţa ei şi cît le detesta! Toţi ştiau mai bine decît producătorul şi toţi îl considerau nebun. Dacă filmul se dovedea a fi un succes, găseau ei o cale să se amestece şi să-şi aroge merite.

Îşi întoarse ochii şi văzu desene copilăreşti prinse de frigider. Inima îi îngheţă. N-o să uite şocul îngrozitor pe care îl suferise cînd aflase că Laurence are un fiu. Dar acum asta era în urma ei. Dacă ar ajuta-o Dumnezeu să nu dea ochii cu copilul, în seara asta!

Kirsten voia să plece şi nimic sau nimeni nu i-ar fi putut sta în cale, în afară de Zaccheo Marigliano. Cînd îi văzu faţa zîmbitoare îndreptîndu-se spre ea în timp ce se ducea în camera de zi să o anunţe pe Helena că

pleacă, Kirsten simţi că o podidesc lacrimile. Zaccheo era prima faţă prietenească pe care o vedea şi, aşa cum se simţea acum, o singură vorbă bună ar fi făcut-o să plîngă.

– N-o să spun nimic despre Paul, îi şopti el la ureche, cînd o luă în braţe. Văd că suferi. Dar, indiferent ce-ţi spun ei, sau ce-ţi fac, eu sînt prietenul tău. Ţine minte că Zaccheo iubeşte toate femeile, dar pe tine te iubesc mai mult decît pe celelalte.

– Nu mai vorbi aşa, că încep să plîng, spuse Kirsten, întorcînd capul ca lumea din cameră să nu-i vadă ochii plini de lacrimi.

– Dar obrajii ăştia frumoşi sînt făcuţi pentru sărutările unui iubit, nu pentru picăturile durerii, bubui vocea lui Zaccheo la urechea ei, apoi scoase un oftat ostentativ romantic, care o făcu pe Kirsten să rîdă.

– Apropo, îţi mulţumesc că ai fost la funeralii, spuse ea. Ştiu că Paul ar fi apreciat asta. Şi îţi mulţumesc că ai luat şi florile mele. Ea le-a trimis înapoi.

– Ştiu. Dar el ştie că l-ai iubit şi asta-i tot ce contează.

– Ai dreptate, zise ea, încercînd să zîmbească. Ce te aduce în Anglia, signore Marigliano?

– Pippa McAllister. Ea e editoarea mea. Şi Laurence e prietenul meu, bineînţeles. Stau aici la ei pînă la sfîrşitul săptămînii. Poate ne vedem înainte să plec?

– Mi-ar face plăcere.

Zaccheo se dădu deoparte să lase pe cineva să treacă, iar cînd Kirstin se uită prin cameră, o văzu pe Helena dansînd cu Dermott Campbell. El o ţinea strîns, prea strîns, pentru o muzică atît de rapidă, se gîndi Kirsten, dar Helena părea că nu obiectează. Dar cînd Helena înălţă capul, Kirsten zîmbi la semnul conspirativ cu ochiul pe care-l primi. Probabil că Helena îşi făcea treaba ca să-l convingă pe Campbell s-o lase în pace.

Kirsten era deja pe jumătate întoarsă spre Zaccheo, cînd, brusc, îi îngheţă zîmbetul pe buze. I se părea că un şurub uriaş îi strîngea inima. Zaccheo vorbea în continuare, dar ea nu mai auzea ce spunea. Tot ce ştia era că se uita direct în ochii lui Laurence McAllister. El stătea în capătul celălalt al camerei, în dreptul ferestrei mari, dar, în acel moment, ca la o comandă extraordinară, se deschisese un culoar între ei în mulţime. Kirsten simţea că s-ar putea clătina, că trupul ei s-ar putea dizolva. Nici un moment nu uitase cît de incredibil de frumos era el, cît de atrăgători erau ochii lui, cît de fizică era prezenţa lui. Dar nu se aşteptase ca, văzîndu-l din nou, să fie afectată atît de profund. Brusc, sîngele începu să-i zvîcnească în urechi şi coşul pieptului i se strînse, încît nu mai putea respira. Atîtea amintiri îi treceau prin faţa ochilor, atîta dragoste, atîta pasiune şi atîtea promisiuni! Bărbatul acesta fusese cîndva toată viaţa ei. Îl iubise atît de mult, ba chiar şi acum uitîndu-se la el avea încă senzaţia că era al ei. Însemnaseră atît de mult unul pentru celălalt! Cum au putut să se despartă?

Apoi, parcă o ceaţă arzătoare i se ridică de pe simţuri şi îşi dădu seama cît de nebună fusese să creadă că se putea descurca în seara asta. Simţi că leşină, că în mintea ei se rupsese un zăgaz şi tot ceea ce reprimase atîta vreme năvălea spre ea.

Asta nu se poate întîmpla, îşi zise cu vehemenţă în sinea ei. Nu este posibil. Îl uitase, trebuia să-l uite, pentru că acum nu mai putea să mai fie nimic între ei. Trebuie să fie un şoc şi, în cîteva minute, îşi va reveni.

Da, asta a fost, un şoc, decise ea cu uşurare. Ce ridicolă fusese, să se lase păcălită de aşa ceva. Se trezi că zîmbeşte spre el. Apoi, un calm încă nesigur îşi răspîndi căldura liniştitoare în trupul ei. Zîmbi şi el, apoi îşi întoarse din nou atenţia la bărbatul cu care vorbea.

Kirsten bănui că, foarte curînd, va veni la ea să o

salute. Simţi o excitaţie copilărească la această perspectivă şi un moment se simţi chiar delirant de fericită.

Se întoarse să sporovăiască cu Zaccheo, deşi, din fericire, erau mereu întrerupţi, pentru că puterea de concentrare o părăsea. Neputînd să se oprească, ea se tot uita în direcţia lui Laurence şi, cu toate că privirile nu li se mai întîlniră, ea era sigură că şi el o urmărea. Apoi li se alătură şi Helena şi, cînd Kirsten se uită din nou, Laurence dispăruse.

Scuzîndu-se, Kirsten se duse să caute baia, dar cînd ieşi din cameră, uitîndu-se înapoi peste umăr şi rîzînd la ceva ce spusese Zaccheo, se lovi de cineva care venea din partea opusă. Înainte de a putea face ceva, paharul de *Campari* cu sifon i se răspîndi pe toată rochia.

– Vai, nu! Îmi pare rău! exclamă fata. Ah, cerule, ce pot face? Rochia, rochia dumitale frumoasă. Îmi pare atît de rău. Nu te-am văzut.

– E-n regulă, spuse Kirsten, iritată, dar puţin amuzată de fata care era vizibil consternată de ceea ce făcuse. Sînt sigură că o să iasă.

– Dar, te rog, lasă-mă să... Fata se opri şi se uită la faţa lui Kirsten.

Kirsten fu un moment uimită de expresia din ochii fetei. Să fie teamă? Şoc? Într-un fel era ca o recunoaştere. Şi, apoi, Kirsten îşi dădu seama că fata o fi recunoscut-o, toată lumea o recunoştea acum. După expresia feţei, era îngrozită că se trezise faţă-n faţă cu infama Kirsten Meredith.

– Zău că e în regulă. Kirsten zîmbi şi închise uşa în urma ei, ca să fie singure în hol. Nu te îngrijora, te rog, am s-o trimit la curăţătorie. Sînt sigură că o vor aranja.

Fata era încă vizibil zdruncinată, nu-i venea să creadă că acest incident simplu nu va avea consecinţe dezastruoase. Kirsten repetă:

– Te rog, nu te uita la mine aşa, spuse ea cu

blîndeţe. Mă faci să mă simt ca un căpcăun. Ţi-am zis, la curăţătorie o să rezolve totul.

– Dar ce facem acum? zise fata, nesiguranţa începînd să-i dispară din privire. Te rog, vino sus să încerc să o şterg puţin.

– Dar e o baie chiar aici, spuse Kirsten.

– Ştiu, dar pe asta o foloseşte toată lumea. Eu o am pe a mea, sus de tot. Eu sînt Jane, guvernanta lui Tom. Şi, într-adevăr, îmi pare tare rău.

– Te rog, uită totul, îi zise Kirsten. Am să plec şi...

Se opri, auzind voci ridicate dintr-o cameră alăturată. Uşa era puţin deschisă, aşa că Jane şi Kirsten auziră fiecare cuvînt care se rostea.

– Nu-mi pasă, Pippa. N-o vreau în casa mea. Nu ştiu ce naiba te-a apucat s-o inviţi aici. Dar vreau să plece. Acum!

– Laurence, pentru Dumnezeu, fii raţional! Cum să mă duc la ea şi să-i spun să plece?

– Dacă tu n-o faci, o s-o fac eu al naibii de bine, urlă el.

– Dar e prietenă cu Zaccheo.

– Zaccheo nu e gazda petrecerii, eu sînt. Şi n-o vreau pe Kirsten Meredith în casa mea.

– Nu ştiu de ce te înfierbînţi aşa. A fost cu atîta timp în urmă. Probabil că ea s-a schimbat...

– Femei ca ea nu se schimbă niciodată. Ai auzit ce-am spus...

– Ei, haide, nu poţi fi atît de generos încît să-i acorzi beneficiul îndoielii? Toată lumea îi face zile fripte...

– Pippa, nu discut. Acum, scoate-o de-aici.

O uşă se trînti în depărtare iar Kirsten şi Jane se uitară una la cealaltă. Faţa lui Kirsten era precum cenuşa, iar a lui Jane roşie de jenă.

– Vino, zise Jane adunîndu-şi gîndurile şi, înainte ca

Kirsten să poată obiecta, o trase pe scară.

– Nu, nu, protestă Kirsten, lasă-mă să plec. Te rog. Trebuie să plec de-aici.

– Dar nu te poţi duce nicăieri cu pata asta pe rochie. Vino, mergem în apartamentul meu.

Se mai uită la faţa lui Kirsten şi ochii ei cenuşii străluciră de simpatie, văzînd durerea adîncă din ochii lui Kirsten.

– Vai, dragă, îmi pare rău că a trebuit să auzi toate astea, murmură Jane. A fost groaznic. Sînt sigură că n-a vorbit serios...

– Lasă-mă să plec, te rog, mormăi Kirsten... dacă află că m-ai ajutat...

– N-o să afle, o asigură Jane.

Se întrebă dacă Kirsten îşi dădea seama cît de tare tremura. Atît de tare, încît ea se îndoia că va putea urca scara.

Kirsten ştia că trebuia să meargă cu Jane; ideea de a se face de ruşine leşinînd pe scară era prea groaznică fie şi numai să se gîndească la ea.

Cînd ajunseră în apartamentul lui Jane, Kirsten abia se mai ţinea pe picioare.

– E-n regulă, gîfîi ea intrînd pe uşă. O să mă simt mai bine într-un minut. Trebuie doar să mă aşez.

Jane o conduse spre o canapea mică şi o aşeză cu blîndeţe.

– Pot face ceva, să-ţi aduc ceva? întrebă Jane, cu faţa pistruiată palidă şi încordată de preocupare. Arătaţi îngrozitor.

– Nu, nu, zău. Nu e prima oară cînd am o criză din asta. O să-mi treacă, promit.

Dar în timp ce vorbi, pe Kirsten o apucară nişte hohote de plîns uscat care îi zguduiau trupul. Doamne, de trei ani nu mai avusese o asemenea criză, de trei ani! Şi iată, acum era iar ca la început. Vulnerabilă şi

speriată şi dorindu-l cu aceeaşi disperare ca şi atunci. Dar era o iluzie, încercă ea să-şi spună; visele rele vin din nou s-o bîntuie. Acei trei ani care au trecut vor sta între ea şi toată durerea.

Dar era inutil totul. Infamia, ura faţă de sine, umilinţa disperată veneau spre ea val după val. Gîndul că fusese atît de proastă să vină aici, că s-a aşteptat că el va fi bucuros să o vadă, o umplu de o ruşine atît de profundă, încît i se părea că-i pătrunsese prin toţi porii.

Trecu un timp pînă îşi dădu seama că Jane o ţinea strîns şi o mîngîia pe păr, sau că ea se agăţa de Jane aşa cum făcuse doar cu Paul.

– E-n regulă, şopti Jane, răcoreşte-te. Plîngi. Nu-ţi dau drumul.

Jenată, Kirsten se trase înapoi şi începu să caute în geantă o batistă.

– Îmi pare rău, zise ea zdruncinată. Cred că m-a depăşit situaţia, dar asta nu e o scuză că m-am dat în spectacol.

Jane se lăsă în genunchi în faţa lui Kirsten şi îi luă mîinile.

– Nu te-ai dat în spectacol, spuse ea cu blîndeţe. Orice femeie ar fi fost rănită auzind vorbindu-se aşa despre ea şi cu toate astea care ţi se întîmplă...

De obicei reticentă faţă de străini, Kirsten se trezi că se uită la ea şi se întrebă ce avea fata asta că ea fusese încurajată să se agaţe de ea, să-şi coboare barierele şi să-i permită să intre. Era ceva în ochii lui Jane, care părea să ajungă adînc în interiorul lui Kirsten, de parcă voia să-i atingă inima.

– N-am trăit moartea cuiva apropiat, aşa cum ţi s-a întîmplat ţie, spuse Jane, aşa că nu pot spune ce simţi. Dar dacă ai fost atît de apropiată de Paul Fisher, după cum l-am auzit pe Zaccheo spunîndu-i Pippei, nu poate decît să-mi pară rău. Aş vrea doar să te pot ajuta.

Lui Kirsten i se strînse inima la fiecare vorbă a lui Jane. Parcă îi vorbea Paul, parcă îi spunea prin intermediul fetei că era în regulă şi să aibă încredere în cineva. Că nu toată lumea voia să o rănească şi că aceia care voiau o puteau face doar dacă ea, Kirsten, le permitea lucrul ăsta.

– Ah, Jane, m-ai ajutat, rîse Kirsten printre lacrimi. M-ai ajutat foarte mult.

– Dacă vrei să vorbeşti, eu am timp, o asigură Jane roşind la îndrăzneala ei.

Kirsten zîmbi.

– Poate altă dată, spuse ea. Nu vreau să-ţi stric petrecerea. În plus pata asta s-a uscat şi nu are rost s-o mai spălăm acum. Mai bine să plec şi să o trimit la curăţătorie, cum am zis.

– O să mă laşi să plătesc eu, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu, zise Kirsten ridicîndu-se. A fost un accident.

– Atunci lasă-mă să-ţi împrumut ceva de la mine ca să pleci acasă. Nu poţi merge aşa. Arată de parcă cineva a încercat să te omoare.

– Vai, Jane, dar n-am să încap în nimic de-al tău. Eşti atît de micuţă.

– Sînt sigură că am să găsesc ceva, spuse Jane binevoitoare. N-o să fie însă ceva atît de elegant ca rochia asta.

În cele din urmă, reuşi să o îmbrace pe Kirsten cu o fustă lungă, amplă, şi un pulover larg care să ascundă faptul că la talie fusta n-o cuprindea.

– Ei, arăţi de parcă ai fi Cenuşăreasa după bal, remarcă Jane, dar merge.

Kirsten o urmărea de aproape, intrigată de izbucnirile bruşte de umor şi sinceritate care se luptau să iasă la iveală.

– Cred că ar fi mai bine să ţi le trimit prin poştă, zise

Kirsten amuzată de remarca lui Jane. După cele auzite în seara asta jos în hol, nu cred că ar fi o idee bună să mai apar pe-aici.

– Am eu o idee, spuse brusc Jane cînd ieşiră din cameră. Poţi să spui nu, iar eu n-am să mă simt ofensată, dar ce-ai spune dacă aş veni eu să-mi iau înapoi hainele? Sînt liberă miercuri după-amiază. Aş putea veni atunci. Dar, nu, o să fii ocupată. Poate ai dreptate, mai bine...

– N-am să fiu ocupată, o întrerupse Kirsten. Mi-ar face plăcere să vii.

Faţa lui Jane strălucea de bucurie.

– Dacă vrei, îi propuse Jane cînd ajunseră la uşă, poţi să cobori pe scara de incendiu.

Absurditatea ideii îi plăcu lui Kirsten, făcînd-o să rîdă.

– De ce nu? răspunse ea. Nu vreau să risc să dau din nou de Laurence, aşa că vrei să o cauţi pe Helena pentru mine? Spune-i ce s-a întîmplat şi că am să o sun, bine?

– Ne vedem miercuri, spuse Jane cînd Kirsten ieşi pe scara de incendiu.

Cînd Kirsten ajunse acasă, mintea i se învîrtea. Ştia că nu va putea dormi şi nici nu voia. Avea multe de făcut şi era dornică să înceapă. Ceea ce simţea pentru Laurence era una, dar să stea şi să se gîndească la asta era alta. Trebuia să se mişte, să-şi pună din nou cariera pe picioare. Se aşeză la masa ei de lucru şi scoase dosarul cu ideile pe care ea şi Paul le discutaseră în acele minunate seri înmiresmate din sudul Franţei.

6

Pippa gemu somnoroasă şi se cuibări mai bine în pat, cînd mîna lui Laurence veni să-i cuprindă sînul. După o vreme, în timp ce el îi frămînta sfîrcurile, îi apăru un zîmbet pe buze. Îi plăcea să fie trezită astfel şi oftă de mulţumire cînd Laurence îşi lipi trupul de spatele ei şi se apăsă pe ea.

– Hmmm, murmură ea cînd simţi tăria lui în spatele ei. Mîna lui o mîngîia acum cu blîndeţe pe stomac şi coapse. El o sărută pe ceafă.

– Bună dimineaţa, îi şopti cînd ea îşi întoarse gura spre el.

O sărută adînc, erotic.

– Îţi acord două ore, după care te poţi opri, murmură ea cînd el începu să o mîngîie. Ah, Doamne, suspină ea după cîteva minute, cînd simţi vîrful penisului încercînd să o pătrundă. Ea se răsuci cînd, brusc, uşa se deschise.

– Tati! Tati! Trezeşte-te, tati! Hai să ne jucăm de-a toboganul!

– Nu-mi vine să cred, gemu Pippa băgîndu-şi faţa în pernă. Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

– Nu acum, soldat, rîse Laurence.

– Dar, tati, ai zis că pot să vin la opt să ne jucăm

de-a toboganul şi Jane zice că e opt.

– E şapte şi jumătate, Tom, răspunse Laurence.

– Spune-i să plece, mormăi furioasă Pippa.

– Ai promis, repetă Tom.

– Sigur că da.

Laurence fîi ăcu un semn cu ochiul privind faţa pierdută a fiului lui şi, desprinzîndu-se de Pippa, se întoarse pe spate şi îl ridică pe Tom în sus.

– Un bărbat trebuie să-şi ţină promisiunile, nu-i aşa?

– Ne jucăm! strigă Tom cu faţa strălucind de bucurie.

– Laurence, pentru Dumnezeu! protestă Pippa în timp ce Laurence îl aşeza pe copil pe genunchii lui ridicaţi. Trimite-l înapoi, în afurisita de cameră a copiilor. Îl alinţi.

– Lasă-l să stea.

Laurence desfăcea genunchii şi îl lăsa să cadă.

Pippa tăcu timp de trei căzături, apoi zise:

– Ţi-a dat Jane micul dejun, Tom?

Tom clătină negativ din cap.

– Atunci spune-i că poate să-ţi dea ciocolată la fulgii de porumb.

– Da! ţipă Tom sărind din pat şi strigînd-o pe Jane.

– Cred că trebuie să ne sculăm, spuse Laurence rîzînd, în timp ce se uita după Tom care pleca.

– Nu asta era ideea, zise Pippa ghemuindu-se lîngă el.

– Îmi pare rău, am o întîlnire la ora nouă, îi spuse Laurence dîndu-se jos din pat.

– Isuse, e prea mult să-ţi cer cîteva minute din timpul tău preţios?

– Nu mai mult decît să ceri din minutele preţioase ale timpului tău, replică Laurence îndreptîndu-se spre baie.

– Şi ce naiba vrea să însemne asta?

– Gîndeşte-te singură, răspunse el şi închise uşa în urma lui.

Făcuse duş şi se bărbierise pe jumătate cînd apăru Pippa.

– Eşti supărat că nu te-am lăsat toată săptămîna să faci dragoste cu mine? întrebă ea.

– Nu. Dacă aş fi fost supărat, nu te-aş fi trezit aşa azi-dimineaţă.

– Atunci, de ce te-ai răzgîndit acum?

– Ţi-am spus, am o întîlnire.

Pippa se uită furioasă la el.

– Hei, făcu el rîzînd. Exagerezi, ţi-am zis de aseară...

– Dar văd că pe Tom nu-l lipseşti de o parte a timpului tău, spuse ea enervată.

– Pippa, pentru Dumnezeu, trebuie s-o luăm de fiecare dată de la început? E un copil. El nu ştie de şedinţe. Dă-mi, te rog, prosopul.

– În regulă, zise ea aruncîndu-i prosopul pe umăr. Îmi pare rău că te-am neglijat săptămîna trecută.

– Ţi-am zis că nu e o problemă.

– Se pare că este, aşa că-mi cer scuze. Pur şi simplu, nu pot face dragoste cînd Zaccheo e în casă. Mă crispez, nu mă pot concentra la nimic. Acum a plecat şi vreau să facem.

– Atunci, o să trebuiască să aştepţi, zîmbi Laurence.

– Doamne, uneori poţi fi atît de enervant!

Pippa ieşi din baie trîntind uşa după ea.

Cinci minute mai tîrziu, cînd Laurence reveni în cameră, o găsi pe Pippa făcîndu-şi exerciţiile de gimnastică. Îmbrăcîndu-se, o urmărea, mai puţin amuzat decît înainte, pentru că o simţea că fierbea şi se putea lipsi de aşa ceva, azi, cînd avea oricum o zi grea.

– Ce planuri ai pentru azi? întrebă el încercînd să dezamorseze situaţia, dar Pippa nu răspunse.

Laurence îşi puse pantofii, îşi prinse ceasul la mînă şi porni să iasă din cameră.

– Acum ştiu despre ce-i vorba, sări Pippa. Eşti încă supărat pe mine c-am invitat-o pe Kirsten Meredith săptămîna trecută.

– Pippa, spuse el, întorcîndu-se, eu nu sînt supărat pe tine, dar tu eşti şi încă al naibii. Aşa că dă-i drumul, ce te roade?

– Eşti sigur că ai timp? întrebă ea sarcastic.

Laurence oftă adînc.

– De fapt, acum n-am.

– Atunci, fixează-mi o oră, vrei?

– În regulă! Acum urla el. Vrei să vorbeşti, vorbeşte acum!

Trîntind uşa, el se întoarse şi se aşeză pe marginea patului.

– Du-te la întîlnirea ta, strigă Pippa. Du-te! O să ne lămurim mai tîrziu.

Cînd părăsi camera, Laurence nu văzu lacrimile strălucind în ochii Pippei, altfel n-ar fi plecat.

Simţindu-se nefericită, făcu un duş şi coborî să li se alăture lui Jane şi lui Tom în camera unde luau micul dejun. Ea nu auzise trîntindu-se uşa din faţă şi sperase pe jumătate ca Laurence să mai fie acolo, dar nu era.

– Bănuiesc că ne-ai auzit ţipînd? o întrebă ea pe Jane turnîndu-şi cafea.

– Îmi pare rău, da. Jane zîmbi jenată.

– Şi Tom?

Jane aprobă din cap.

Pippa se uită în jos la fiul ei care şedea pe podea preocupat, cu o jucărie mare.

– E vina ta, sări ea brusc la el. Tu ocupi tot timpul lui tati, dacă n-ai fi intrat aşa în dormitor, azi-dimineaţă, nu ne-am fi certat.

Ochii mari ai lui Tom se umplură de lacrimi cînd se uită în sus la mama sa. Pippa se uită urît la el, dar Jane

îl ridică în braţe.

– Ssst, sst, făcu ea liniştitor cînd el îşi îngropă faţa în umărul ei, iar hohotele de plîns îi zguduiau trupul micuţ.

– Ah, Doamne! Pippa îşi trecu o mînă prin părul în dezordine. Îmi pare rău, Tom. Mamei îi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta. N-a fost deloc vina ta, a fost a mea. Îi dai mamei un pupic să arăţi că sîntem prieteni?

Tom înălţă capul să o privească. Obrajii îi erau roşii, iar ochii mari şi albaştri, necăjiţi.

– Îmi pare rău, dragul meu, repetă Pippa. Vino la mama şi arată-i ce băiat mare eşti că accepţi scuzele.

După un timp, Tom se aplecă spre Pippa.

– Te iubesc, spuse Pippa, netezindu-i buclele şi sărutîndu-l. Mami te iubeşte mult şi sînt o mamă proastă că mă supăr, nu-i aşa?

Ea nu-l ţinu mult şi i-l dădu înapoi lui Jane.

– Ah, Doamne, ce porcărie! Oftă cu furie şi îşi îngropă capul în mîini.

– Tom, vrei să faci ceva pentru mine, te rog? întrebă Jane.

Tom aprobă din cap.

– Vrei să te duci sus să aduci pijamaua ta? Trebuie spălată.

Îl lăsă jos şi el ieşi fără să vrea din cameră. Jane ştia că îl tulbura cînd era gonit din cameră. Dar era clar că Pippa voia să vorbească şi era mai bine ca Tom să nu audă.

– Laurence e atît de preocupat de viitorul lui film, spuse Pippa, întrînd direct în problema ce o frămînta.

Se obişnuise ca Jane să o asculte.

– El mănîncă, doarme şi respiră cu afurisitul de film, continuă Pippa. Intervine între noi şi nu ştiu cum să-l opresc. Isuse, nici nu mai facem dragoste.

Jane zîmbi uşor nesigură.

– Credeam că e din cauză că Zaccheo era aici, spuse ea, amintindu-i astfel Pippei că discutaseră asta cu o zi înainte.

– Aşa credeam, răspunse Pippa, dar acum nu mai sînt sigură. Spune-mi sincer, Jane, crezi că are o legătură amoroasă?

Ochii lui Jane se lărgiră.

– Nu, deloc.

– Ei, eu cred, declară Pippa cu nervozitate. Uite cum s-a comportat sîmbătă. Nu crezi că a avut o reacţie exagerată cînd a aflat că Kirsten Meredith era aici?

– Doar nu crezi că are o legătură cu ea?

– Nu. Acum nu. Dar dă-i timp.

Lui Jane îi trebuiră cîteva momente ca să rumege asta în minte.

– E adevărat dacă presupun, spuse ea cu grijă, că Kirsten şi Laurence s-au cunoscut înainte?

Pippa mîrîi în bătaie de joc.

– A, da, s-au cunoscut, aşa-i. El a fost marea iubire a vieţii ei, sau aşa i s-a părut. Ea m-a ameninţat chiar că mă omoară, dacă el nu mă abandonează şi nu se întoarce la ea...

Uimirea lui Jane era vizibilă.

– Doamne! Atunci de ce-ai invitat-o aici sîmbătă seara? zise ea.

– Ca să-l testez, desigur. Să văd dacă a terminat cu ea.

– Vrei să zici că ai crezut contrariul? întrebă Jane nevenindu-i să creadă.

– Păi ţi se pare că se comportă ca atare?

– Nu ştiu, răspunse Jane oarecum pierdută. La prima vedere aş zice că absolut...

– Ai dreptate, o întrerupse Pippa. A terminat cu ea. De ani de zile. Iar eu sînt o nebună. Laurence nu s-ar mai apropia de Kirsten Meredith nici dacă ar fi singura

femeie din lume.

Jane rămase tăcută un moment, dar îşi dădu seama că nu trebuia să aibă reţineri faţă de Pippa.

– E ceva ce cred că ar trebui să-ţi spun, începu ea cu grijă. Kirsten Meredith a auzit ce-a zis Laurence despre ea sîmbătă, ştii, cînd îţi spunea să o scoţi din casă. A fost foarte necăjită, eram cu ea. Am vărsat o băutură pe rochia ei. I-am împrumutat nişte haine şi miercuri am fost la ea să le iau înapoi.

Pippa se uita fix la ea.

– Vrei să spui că ai vorbit cu Kirsten Meredith? Că ai fost la ea acasă?

Jane aprobă din cap, iar Pippa izbucni în rîs.

– Ce-i aşa nostim? întrebă Jane.

– Nostim e că dacă Kirsten Meredith crede că o să revină la Laurence prin tine, trebuie să nu fie în toate minţile. El ar vedea lucrul ăsta mai repede decît prin sticlă şi dacă Laurence urăşte cev, e o femeie care face planuri.

Nici una dintre ele nu mai vorbi un timp. În cele din urmă, Pippa zîmbi.

– Deci Kirsten era necăjită, aşa-i? întrebă ea.

– Păi, era un pic. Bănuiesc că la fel ar fi oricine ar fi auzint că se vorbeşte aşa despre el, răspunse Jane.

Nu ştia de ce simţea nevoia să o apere pe Kirsten, dar ştia că avea să ascundă amploarea reală a nefericirii lui Kirsten.

– Da, cred că ai dreptate, oftă Pippa. Iar eu sînt o vacă. De fapt, n-am nimic împotriva femeii. De ce-aş avea? El s-a căsătorit cu mine. Şi, de fapt, îmi pare rău pentru ce-i face presa. Dacă aş şti că e de vreun folos, aş vorbi şi eu cu Dermott să înceteze. Dar îl cunosc pe Dermott. Odată ce şi-a înfipt colţii în ceva, nu-l mai poţi opri. Ah, Jane, dacă ţi-ai vedea mutra! Nu-ţi place sărmanul, bătrînul Dermott, nu-i aşa?

– Cred doar că e un mod oribil de a-ţi cîştiga existenţa, spuse Jane, bucurîndu-te de nefericirea altcuiva. N-am înţeles niciodată de ce Laurence e prieten cu el.

– Şi-au făcut unul altuia nişte servicii în trecut, chicoti Pippa. Şi dacă-l cunoşti bine pe Dermott, el nu-i chiar aşa de rău. Ţine la Laurence.

– Şi la tine, comentă Jane.

– Pentru că noi l-am ajutat într-un timp cînd era la pămînt. Acum însă revine. Ar trebui de fapt să-i fie recunoscător lui Kirsten. Dar nu cei doi mă interesează acum, ci Laurence. Ştii ce întîlnire are azi?

Jane neagă din cap.

– O să trebuiască să mă uit în agenda lui ca să aflu. Răspunde tu, adaugă ea cînd sună telefonul.

Jane ridică telefonul din bucătărie.

– Vorbeşti de dracu'... spuse ea ţinînd receptorul spre Pippa. E Dermott Campbell, se strîmbă Jane.

Cam o jumătate de oră mai tîrziu, Pippa intră în biroul lui Laurence şi o găsi pe Jane acolo.

– Nu ştiam că eşti aici. Cauţi ceva? întrebă ea.

– Astea. Jane zîmbi şi arătă două vagoane, jucării reparate de Laurence.

– Am venit în misiune de spionaj, mărturisi Pippa. Unde-i agenda lui?

– Aici, răspunse Jane.

– Ia să vedem, zise Pippa răsfoind paginile. Aici, joi... Ah, la naiba, întîlnirea cu Ruby Collins!

– Scriitoarea?

– Scriitoarea. Ah, la naiba, la dracu' şi alte cuvinte urîte la care nu mă pot gîndi. Tocmai aveam de gînd să pregătesc cina în seara asta, cu lumînări, vin şi toate celelalte ca să mă revanşez pentru azi-dimineaţă, dar o să vină prost dispus după întîlnirea cu ea.

– Dar aici ce scrie? întrebă Jane uitîndu-se în agen-

dă. Numele este scris cu creionul.

– Alison Fortescue, mormăi Pippa.

Jane ştia că Laurence o sunase pe Alison înainte de a pleca de acasă şi ştia, de asemenea, că Alison fusese cauza multor certuri aprinse între Laurence şi Pippa.

– E doar cu creionul, zise ea slab.

– Cu Alison Fortescue are o legătură, ştii şi tu la fel de bine ca şi mine.

– Nu! exclamă Jane. Nu ştiu nimic. Zău, Pippa, cum poţi gîndi toate astea? Îl acuzi pe Laurence de atîtea legături amoroase... De parcă ai vrea chiar să aibă una.

Pippa recunoscu imediat acuzaţia.

– Asta îţi spune el ţie? urlă ea.

– Nu, nu, răspunse Jane. Dar l-am auzit spunîndu-ţi ţie şi încep să cred că are dreptate.

– Zău! făcu Pippa înfierbîntată. Să nu subestimezi cît de inteligent şi de al naibii de ascuns poate fi Laurence. Te asigur că ar fi capabil să aibă o legătură cu toată paranoia mea şi să mă şi trimită la spitalul de nebuni. Aproape că a băgat-o acolo pe Kirsten Meredith, acum cinci ani. Problema ta, Jane, ca şi a celorlalte femei de pe planeta asta afurisită este că vă închipuiţi că soarele răsare din fundul lui Laurence. Crede-mă, draga mea, că nu-i aşa. Dragul meu soţ are destule de ascuns.

– Nu sînt convinsă că are o legătură cu Alison, spuse liniştită Jane.

Dar Pippa nu o auzi; ieşise din cameră trîntind uşa.

7

Dermott Campbell stătea la o masă din colţ, la *Bibendum*, unul dintre restaurantele cele mai şic din Londra. În timp ce-şi sorbea ginul cu apă tonică şi studia lista de bucate, îşi dădu vag seama că nervozitatea îi tăia pofta de mîncare şi, nu pentru prima oară, se uită la ceas. Ea întîrziase cu zece minute.

Ultima dată cînd o văzuse, fusese la petrecerea de la McAllister, în urmă cu zece zile, cînd se încinsese din nou după ea. Era ca o vrăjitoare, ca apariţie şi ca spirit. Părea că aruncase o vrajă asupra lui şi îi anihilase orice interes faţă de alte femei. O va avea pe femeia asta chiar de-ar fi ultimul lucru pe care-l va face. De fapt, chiar în după-amiaza asta o va duce în patul lui şi va face amor cu ea.

Clipi. În realitate, avea să asculte ce voia să-i spună Helena, îi va mulţumi, se va ridica de la masă şi va pleca, pentru că azi nu era o zi să înceapă ceva, nu cînd asta ar însemna o trădare a celor mai buni prieteni.

La naiba, gemu Campbell în sinea lui şi capul începu să-i pulseze. Era gata să se ridice şi să iasă de acolo înainte ca ea să apară. Dar nu mai putea s-o facă. Nu acum. Dyllis va da, pur şi simplu, sarcina altcuiva şi

atunci el nu va mai putea face nimic ca să-l protejeze pe Laurence de publicitatea pe care, cu siguranţă, nu şi-o doreşte. Dar oricum, Laurence o va avea, pentru că, indiferent de rezultatul întîlnirii de azi, Campbell ştia deja ce va cuprinde următorul lui articol. Dyllis, ea însăşi, îl scrisese deja.

De ce naiba a trebuit să fie Laurence cel implicat cu Păpuşa Kirsten? Dyllis voia să ştie ce era în spatele rupturii lor. În fond orice-a fost, a avut ca rezultat ruptura căsătoriei lui Dyllis.

Dar faptul că trebuia să scormonească în trecutul lui Laurence îl făcea pe Campbell să dorească să fie din nou la lada de gunoi. Pentru că Laurence a fost singurul aproape de el cînd Dyllis îl dăduse afară de la ziar pentru că scrisese ceva critic despre unul dintre copiii ei.

Ea nu se dispensase de numele lui, acesta vindea ziarele. Dar îl plătea mizerabil pentru acest privilegiu. De multe ori ajunsese să ceară de pomană la uşa Armatei Salvării.

Laurence îl ajutase cînd nimeni altcineva n-o făcea. Îi dăduse bani, îl instalase în apartamentul din Londra al mamei Pippei şi îl trimisese la dezintoxicare.

Şi aşa îl răsplătea, bînd gin ca să aibă curajul să-l trădeze. Nu, să-l protejeze. Trebuia să-şi amintească mereu asta, dar nu-l reconforta.

– Domnule Campbell?

Prefăcîndu-se nepăsător, deşi stomacul i se strîngea de nervi, Campbell se desprinse de răsfoitul listei şi se uită în sus la chelner.

– A sosit invitata dumneavoastră, domnule.

Campbell începu să zîmbească, dar cînd chelnerul se dădu deoparte, ochii lui Campbell aproape că ieşiră din orbite. Gura i se deschise să protesteze, dar şocul îi paralizase limba. Îşi lărgi cravata, apoi încercă să se

ridice, dar nu reuşi.

– O băutură pentru domnul Campbell, te rog. Kirsten îi zîmbi chelnerului şi se aşeză. Apă minerală pentru mine.

Chelnerul plecă şi Kirsten se întoarse spre Campbell.

– Ce dracu? zise el dînd să se ridice.

– Te rog, şezi, domnule Campbell, îl întrerupse Kirsten cu blîndeţe.

Campbell se trezi că se lasă în scaunul lui, stupefiat.

– Îmi cer scuze pentru subterfugiu, spuse ea afabil, dar, în aceste condiţii, am considerat că e necesar.

Ea aşteptă răbdătoare în timp ce ochii lui plini de panică cercetară restaurantul, ştiind exact ce-i trecea lui prin minte. Ultimul lucru din lume pe care îl dorea era să fie văzut cinînd în public cu Kirsten Meredith. Asta putea aduce prejudicii credibilităţii lui. De aceea, Kirsten se îmbrăcase cu un costum de in negru, bine croit, şi cu o pălărie mare de pai, asortată, care, desigur, aveau să facă să se întoarcă unele capete. Nu exista posibilitatea ca aici să fie colegi de-ai lui Campbell, dar dacă Helena i-ar fi propus să se întîlnească într-un loc frecventat de ziarişti, ar fi dat naştere la bănuieli, căci el promisese că va dezvălui totul despre Kirsten Meredith.

– O.K., zise în cele din urmă Kirsten. De ce anume ar fi nevoie ca să se oprească vendetta asta contra mea?

Campbell trebuia să recunoască faptul că ea îl păcălise. Şi, în plus, era o femeie grozavă îmbrăcată astfel, şi impresionantă. Dar el îşi revenise oarecum şi se gîndea cum să facă încît treaba asta să fie în favoarea lui. Luă o înghiţitură de gin şi implicaţiile întrebării ei îl izbiră. Doamne! O avea în palmă şi ea încă nu ştia. Dar o va lua cu încetul şi ea nu va afla, pînă cînd ziarele nu vor ajunge în chioşcuri.

– Care-i problema? Nu vrei ca toată lumea să ştie

cum eşti cu adevărat?

– Dar habar nu ai cum sînt eu cu adevărat, răspunse Kirsten amuzată. De fapt, tot ce ştii este ce ai fabricat singur.

– Atunci, dă-mă în judecată.

– Crede-mă, domnule Campbell, că m-am gîndit la asta şi, dacă o să fie cazul, am s-o fac.

Campbell nu se pierdu.

– Dacă vrei să-ţi speli rufele murdare în public, pe mine nu mă deranjează. Se vînd ziarele mai bine.

– Şi doar asta contează, nu-i aşa? Nu-ţi pasă ce faci cu vieaţa mea, ce daune îmi provoci cu minciunile dumitale... Dar se pare că atacarea reputaţiei mele nu e deajuns. Ştiu cine e în spatele blocajului la toate posturile de televiziune pe care le-am contactat. Doamna Fisher vrea să mă distrugă complet, aşa-i?

Ai multă dreptate, se gîndi Campbell. Dar avea o treabă de făcut.

– Spune-mi, te-ai gîndit la daunele pe care i le făceai lui Dyllis Fisher, cînd ai fugit cu soţul ei de-o viaţă, de patruzeci şi cinci de ani?

Kirsten luă o înghiţitură de apă şi se întoarse spre Campbell.

– Te-ai întrebat vreodată de ce a vrut Paul să fugă, domnule Campbell? Sau de ce doamna Fisher nu contestă testamentul? A, ştiu ce a apărut în coloana dumitale, dar, dacă e vorba de mulţi bani, de ce crezi că renunţă atît de uşor?

– Pentru că, răspunse el, nu vrea ca numele soţului ei şi mai cu seamă senilitatea lui să fie purtate prin tribunale.

– Paul nu era senil, domnule Campbell. A murit cu toate facultăţile mintale intacte. Dar, dacă nu vrei să mă crezi, îţi sugerez să vorbeşti cu medicul lui. Kirsten zîmbi. Domnule Campbell, Dyllis Fisher nu contestă

testamentul pentru că nu vrea ca lumea să ştie adevărul despre căsătoria ei. Pentru că l-ar afla, dacă m-aş decide să vorbesc.

– E o ameninţare? o provocă Campbell aruncînd un braţ peste spătarul scaunului lui.

Doamne, ea era fascinantă!

– Nu, doar un fapt.

Campbell rîse fără veselie.

– Nu, nu accept asta, spuse el. Dacă Dyllis Fisher ar avea de ce să se teamă de dumneata, nu te-ar fi atacat public.

– Dyllis Fisher se bazează pe discreţia mea. Domnule Campbell, eu am ţinut şi mai ţin la memoria lui Paul mai mult decît la propria mea reputaţie. Ceea ce nu se poate spune despre Dyllis Fisher cu toate acuzaţiile ei de senilitate.

Campbell clătină din cap.

– Frumoasă încercare. Dar taci chitic pentru un singur motiv, pentru că nu vrei ca vreun alt mic secret sordid să iasă la iveală din trecutul dumitale întunecat.

Kirsten vedea, după figura lui, că era sigur că a atins un punct sensibil. Îl atinsese, dar ea nu avea de gînd să-i dea satisfacţia să arate asta.

– Ai dreptate, domnule Campbell, spuse ea plat. Nu doresc să văd răspîndite în ziare amănunte, sordide sau nu, din viaţa mea. Doamna Fisher are mare putere şi va încerca să facă în aşa fel, încît să nu mai lucrez niciodată. Presupun că va considera asta o mare victorie, dar ce va obţine din asta îmi scapă. Tocmai pentru că ea vrea să mă ruineze, fac eu apel acum la dumneata şi nu la ea. Venind în Anglia, am vrut să-mi reiau viaţa şi să lucrez din nou, dar cu această vendettă e imposibil. Aşa că îţi cer să mă laşi în pace.

– Uite, se auzi Campbell spunînd, dacă îmi ceri sprijinul, las-o baltă, pentru că, şi dacă ţi l-aş da, nu ţi-ar

ajuta la nimic. Dacă vrei să opreşti treaba asta, trebuie să vorbeşti cu Dyllis.

– Dar ştim amîndoi că n-o să vrea să mă primească niciodată.

El îţi înălţă o sprînceană.

– Deci, îmi ceri mie să mediez?

Kirsten aprobă din cap.

– Într-un fel.

– Dar, Kirsten, n-ai cum să negociezi. Femeia asta vrea să te vadă moartă.

– Asta nu înseamnă că trebuie să o ajuţi.

– Ba da. Crede-mă.

– Dar de ce?

– E o poveste lungă. Dar îţi spun, e mai bine ca eu să mă ocup de asta decît oricine altcineva.

– Ah, fă-mi o favoare! exclamă Kirsten. După toate minciunile pe care le-ai...

– Laurence e prietenul meu, o întrerupse el, înălţîndu-şi gîtul să se uite la ceva în restaurant, apoi privirea lui reveni la ea.

Kirsten era nemişcată. Menţionarea lui Laurence era atît de neaşteptată, că nu ştia ce să spună.

Campbell, la fel de şocat de ceea ce tocmai îi spusese, o privi cu ochi reci, dar în sinea lui se frămînta. Isuse! El ştia că nu rezista la o femeie frumoasă, dar asta era de necrezut. Femeia asta era încă îndrăgostită de Laurence. Se împrietenise cu guvernanta, fusese la petrecerea lui, era gata să-i distrugă afurisita lui de căsătorie, iar el stătea aici şi se uita în ochii ei ca un licean îndrăgostit şi, practic, îi spunea că o va ajuta.

Tocmai voia să vorbească, dar Kirsten îşi luă poşeta şi zise:

– Văd că mi-am pierdut timpul.

– Nu înţeleg ce legătură are una cu alta, spuse el,

surprinzînd-o atît prin lipsa de continuitate cît şi prin felul cum ridicase vocea. Dar are legătură faptul că tu nu vrei de fapt să-ţi refaci cariera. Vrei doar să mai distrugi o căsătorie. Coborî vocea. Dar, cum ţi-am zis, Laurence McAllister mi-e prieten, un prieten apropiat, la fel şi soţia lui. Aşa că stai departe de ei, mă auzi? Iar dacă faci apel la sentimentele mele bune, continuă el, nu te deranja, că n-am. Dar primesc ce-mi oferi, să încetez vendetta, dar numai dacă văd nişte analize, că am auzit...

Nu reuşi să spună mai mult. Mişcările lui Kirsten au fost atît de iuţi, încît nimeni din restaurant nu le-a văzut. Nici Campbell nu a ştiut ce avea să se întîmple pînă n-a simţit ginul cu apă tonică răspîndit pe gît şi ceafă. Cînd îşi dădu seama ce se întîmplă, Kirsten părăsise deja restaurantul.

8

Toată lumea tăcea enervant. Se auzeau doar la radio ştirile sumbre din Bosnia.

Laurence, Pippa şi Jane erau ascunşi pe jumătate în spatele ziarelor pe care tocmai le adusese Campbell.

Tom, sugîndu-şi degetul, se uita la desene animate la televizor, fără sonor.

Articolul pe care-l citeau era lung, scris în mare parte de Campbell şi editat de Dyllis Fisher. Trecuse o săptămînă de la întîlnirea lui Campbell cu Kirsten, de la *Bibendum*. În tot acest timp el se luptase cu Dyllis să încerce ca numele lui Laurence să nu apară. De data asta reuşise, dar subînţelesul nu-i va scăpa lui Laurence. De aceea, Campbell adusese el însuşi ziarul, ca să încerce să se apere, într-un fel.

– Pentru Dumnezeu, Dermott, e cam tare, nu-i aşa? spuse Laurence uitîndu-se spre el.

– Chiar ţi-a oferit să ajungă în pat cu tine ca să nu mai scrii despre ea? întrebă Pippa ajungînd probabil în acelaşi punct ca şi Laurence.

– Mai mult sau mai puţin, răspunse Campbell.

Laurence se uită sceptic la el, reluînd apoi ziarul.

Mai trecură cîteva minute şi Laurence spuse:

– Şi asta ce naiba mai e?

Jane îşi înălţă capul şi, spre uimirea ei, constată că el se uita la ea.

– Ce naiba se-ntîmplă aici? întrebă el mutîndu-şi privirea de la Jane la Campbell şi înapoi. Vrei să explici asta? Şi citi cu glas tare: „...a adoptat o nouă schemă, împrietenindu-se cu guvernanta pentru a se apropia de copil, înainte de a lovi în inima familiei..."

– Înseamnă, spuse prozaic Pippa, că Jane şi Kirsten s-au împrietenit.

Laurence se întoarse furios spre Jane, iar aceasta păli vizibil.

– Am crezut că Pippa ţi-a relatat deja, tresări ea, cînd Laurence trînti ziarul şi, luîndu-l pe Tom în braţe, ieşi din cameră.

– Îmi pare rău, îi zise Pippa lui Jane. I-aş fi spus dacă aş fi crezut că e important, dar mi s-a părut că nu e.

– Atunci, eşti nebună, Pippa! spuse Campbell. Nu subestima ce pot face femei cum e Kirsten Meredith ca să obţină ce vor.

– De fapt, m-am gîndit, răspunse Pippa. Dar, spre deosebire de tine, Dermott, ştiam care va fi reacţia lui Laurence. Dar de unde ai aflat că ea şi Jane s-au împrietenit?

– Să spunem că o păsărică mi-a şoptit, răspunse Campbell.

Uşa se deschise şi reapăru Laurence.

– Dermott, zise el, ce naiba înseamnă chestia asta să bagi familia mea în campania ta defăimătoare?

– A fost un fel de a-ţi atrage atenţia, spuse Campbell, aprinzînd o ţigară de foi.

– Pentru asta sînt telefoane, Dermott. Dacă ai vrut să mă avertizezi... Pentru Dumnezeu, trebuie să fumezi porcăria aia la micul dejun?

– Îmi pare rău! Stinse ţigara. Citeşte mai departe, spuse el nefericit.

Cîteva minute mai tîrziu, Pippa se uită neîncrezătoare la el.

– Chiar a *recunoscut* că-l vrea înapoi pe Laurence?

– Nu în atîtea cuvinte, mărturisi Campbell. M-a atacat fizic cînd am sugerat că te-ar avea în vedere. Eu zic că e cazul doamnei care protestează prea mult.

– Presupun că nu ţi-a trecut prin minte că ai merita aşa ceva pentru felul cum ai tratat-o de cînd s-a întors în Anglia? întrebă Laurence.

– Curios că a făcut-o cînd a fost vorba de tine, nu crezi? ripostă Campbell.

– Cred că ai împins lucrurile prea departe, replică Laurence. Şi te apropii de limită, publicînd asemenea porcării.

– Nu se menţionează numele *tău*, sublinie Campbell.

– Ei, hai, Dermott, oricine are măcar o jumătate de creier înţelege despre cine vorbeşti.

Campbell se uită la Pippa şi la Jane.

– Pot să vorbesc cu tine singur un moment? îi spuse el lui Laurence.

Laurence se uită la Pippa şi ea aprobă din cap.

Cînd Laurence închise uşa biroului în urma lor, Campbell spuse:

– Uite ce e, Dyllis e de vină. Ştii că ea vrea s-o scoată din circulaţie pe Păpuşa Kirstie.

– Treaba ei. Dar spune-i să nu se amestece în viaţa mea.

– Fac tot ce pot, răspunse Campbell. Crede-mă, a vrut să-ţi tipărească numele şi, ca să fiu sincer, nu cred c-am s-o pot opri data viitoare.

– Data viitoare? făcu încordat Laurence.

– Dyllis sapă adînc. Tu şi Kirsten v-aţi despărţit, Paul

a fugit în Franţa cu Kirsten. S-a întîmplat ceva atunci...

– Dacă tipăreşti o vorbă despre asta, Dermott, nu mai calci pragul casei mele, zise furios Laurence.

– Eu nici nu ştiu despre ce e vorba, protestă Campbell.

– Dar Dyllis încearcă să afle? întrebă el.

– Da.

– La naiba! Laurence fierbea. Doar Kirsten, Pippa şi cu mine ştim, spuse el. N-o să afle niciodată.

– În regulă. Să rămînă aşa. Nu e o poveste care poate fi uşor...

Se opri îngrozit.

Laurence îl privi neîncrezător.

– Minţi, zise el cu un tăiş periculos în voce. Ştii ce s-a întîmplat. Cum naiba ai aflat? Kirsten nu ţi-ar fi spus. La naiba! Dermott, spune-mi că n-a fost Pippa. Pentru Dumnezeu, spune-mi...

– N-a fost Pippa. Mă jur, Laurence. Pippa n-a suflat o vorbă.

– Atunci, cine?

– Hei, Laurence, spuse Campbell cu durere în glas. Ştii că un ziarist nu-şi dezvăluie sursele.

– Şi ce-ai de gînd să faci? întrebă el uitîndu-se fără să vadă la strada udă de ploaie.

– Nimic.

– Doamne, nu poţi să publici o poveste ca asta...

– Am zis, nimic, repetă Campbell lăsîndu-se în cel mai apropiat fotoliu şi luîndu-şi capul în mîini. Acum, înţeleg de ce o urăşti atît, spuse el.

Laurence dădu absent din cap. Mintea lui era în altă parte, încercînd cu teamă să-şi amintească acea săptămînă care distrusese totul. Ea credea că el nu ştia cît suferise, dar el ştia. Îi spusese Paul. Dar, Isuse, ea avea oare idee cît suferise şi el?

– Probabil că ştii destule despre ea ca să înţelegi că, dacă tipăreşti asta, o distrugi, spuse Laurence liniştit.

– Ştiu, dar după cum am zis nu e o poveste uşor de relatat...

– Dyllis o să găsească o modalitate, spuse Laurence întorcîndu-se spre el.

– Dar ea încă nu ştie ce s-a întîmplat. Şi n-o să afle de la mine.

– Dar persoana care ţi-a spus ţie?

– În privinţa asta, nu pot da garanţii, dar, sincer, nu cred să fie o problemă.

– Nu poţi face nimic ca s-o faci pe Dyllis să renunţe? întrebă Laurence.

Campbell negă din cap.

– N-am trecere la femeia aia, răspunse el. Nu cred că are cineva în problema asta. Vrea s-o distrugă cu orice preţ. Nici cu toţi banii pe care-i are n-o să mai poată lucra vreodată. Nici dacă se autofinanţează, n-o să lucreze nimeni cu ea. Cît priveşte viaţa ei particulară, Dyllis mă are la mînă. Sau scriu, sau mă dă afară. Şi mai bine să scriu eu decît unul pe care nu-l cunoşti. Aşa, eu mai pot tempera lucrurile...

– Dar, din ce am citit, tu însuţi o ataci pe Kirsten.

– Da şi nu. Nu vreau să se bage între tine şi Pippa.

Laurence rîse fără veselie.

– Pippa şi cu mine n-avem nevoie de ajutorul tău, Dermott. Sigur că avem problemele noastre, dar e nevoie de mult mai mult decît Kirsten Meredith ca să ne despartă.

– Asta am vrut s-aud, zise Campbell. Dar Păpuşa Kirstie e o doamnă al naibii de bine. Înţeleg de ce erai atît de nebun după ea... La dracu', era aproape să mă îndrăgostesc şi eu de ea...

Cînd Campbell plecă şi Jane îl luă sus pe Tom, Pippa şi Laurence citiră din nou articolul lui Campbell.

Cînd Pippa termină, îl văzu pe Laurence zîmbind spre ea.

– Ce-i aşa de nostim? întrebă ea.

– Campbell. Tare aş fi vrut să fiu acolo, cînd Kirsten l-a pocnit.

Pippa chicoti.

– Şi eu.

Pippa se duse la el, i se aşeză pe genunchi şi el o strînse în braţe.

– Nu eşti îngrijorată de toate astea, nu-i aşa?

– Ar trebui să fiu?

– Ştii răspunsul, murmură el şi îşi băgă mîna sub puloverul ei, mîngîindu-i sînul.

Pippa oftă mulţumită.

– Tot eşti sigur că nu vrei să vin cu tine în Statele Unite la sfîrşitul săptămînii? întrebă ea, după un timp.

– Vreau să vii, răspunse el, dar credeam că pleci la Zaccheo.

– Pot anula oricînd.

Laurence rîse.

– Zaccheo nu mi-ar ierta-o dacă te iau de lîngă el.

– Dar dacă el mă ia de lîngă tine? Asta nu te deranjează?

– Exprimat aşa, da, spuse el strîngînd-o.

– O să-mi fie dor de tine.

Brusc, fără vreun motiv, ochii Pippei se umplură de lacrimi, dar cum îşi ţinea capul pe umărul lui, Laurence nu văzu.

– La ce oră ai venit acasă aseară? întrebă ea după un timp. Trebuie să fi fost tîrziu, nu te-am auzit intrînd.

– Aproape trei, răspunse Laurence. Ruby a venit cu un material uimitor, fie că mă crezi, fie că nu... Hmmm, gemu el cînd Pippa îi întoarse gura spre ea şi îl sărută adînc.

– Pentru ce-a fost asta? întrebă el cînd ea se retrase.

– Pentru că eşti tu.

– Atunci ce-ar fi dacă aş mai primi unul! murmură el, strecurîndu-şi şi cealaltă mînă sub puloverul ei. Am impresia că vrei ceva, doamnă McAllister. Zîmbi.

– S-ar putea, spuse ea trecîndu-şi degetele pe ceafa lui şi prin păr.

Slavă Domnului, se gîndi el, că gelozia, pe care nu o mai putea controla în ultimele săptămîni, părea să fi dispărut acum. Laurence era bucuros că nu o deranjase nici avertismentul lui Campbell că Kirsten vrea să se insinueze între ei. Venirea lui Kirsten la Londra nu-i era comodă. Anul petrecut cu ea mai era viu în mintea lui. Ştia, deşi nu mărturisea, că, în ciuda celor întîmplate, o iubise pe Kirsten cum nu va mai iubi vreodată o femeie. Într-un fel, îi era recunoscător că, întorcîndu-se, îi amintea cît de mult însemna Pippa pentru el. Kirsten nu va putea interveni între ei, din cauza sprijinului nerostit al Pippei, a loialităţii şi dragostei ei, principalul sprijin al vieţii lui.

– Hei, unde pleci? întrebă el cînd Pippa se ridică din braţele lui.

– Să încui uşa, zise zîmbindu-i peste umăr. Ştiu că ai o întîlnire la bancă...

– Poate să aştepte, spuse Laurence ştiind că nu se putea, dar o dorea acum. Dezbracă-te, şopti el, desfăcîndu-şi fermoarul. Scoate tot şi vino aici.

Cîteva secunde mai tîrziu, ea era din nou călare în braţele lui şi i se uita adînc în ochi.

– Cum era ea în pat? murmură Pippa.

Laurence se încruntă.

– Poftim?

Pippa gemu cînd o pătrunse deplin.

– Kirsten, cum era ea pat?

– Ah, Isuse, Pippa. Ţi-ai găsit momentul!

– Era la fel de bine ca acum? Te gîndeşti vreodată la ea cînd faci amor cu mine?

– Nu mai vorbi, spuse el ridicîndu-se şi luînd-o cu el.

– Te gîndeşti la ea chiar şi acum, zise Pippa cînd el o aşează pe masă. Vrei să te mai culci cu ea. Ah, Doamne, Laurence, gîfîi ea, mai tare, mai tare. Te gîndeşti la ea acum? O vezi? E frumoasă, nu-i aşa, Laurence? E atît de frumoasă, că nu poţi să ţi-o scoţi din gînd. Pretinde că sînt ea, Laurence. Fă amor cu mine ca şi cînd aş fi ea.

Laurence îşi ţinea ochii închişi. Nu voia să asculte, dar vocea ei tulburătoare îl înnebunea.

– Ah, Isuse. El simţi că şi ea ajunsese la apogeu. Te iubesc. Te iubesc, ah Doamne.

– Ah. Laurence, nu mă pot abţine, plînse ea agăţîndu-se de el. Ţine-mă strîns. Te rog, ţine-mă.

Braţele lui se strînseră în jurul ei, în timp ce trupul ei vibra de forţa orgasmului, dar picioarele i se muiaseră. Ridicînd-o, o duse înapoi la fotoliu şi se aşezară. Rămaseră aşa, ţinîndu-se, pînă cînd ritmul inimii lor reveni la normal.

În cele din urmă, Pippa îşi înălţă capul.

– Eşti supărat pe mine? şopti ea.

Faţa lui Laurence era încordată, dar nu ştia dacă era supărat sau nu. Ştia doar că nu dorea ca Pippa să rămînă însărcinată acum, deşi îşi dorea un copil. Pentru că nu voia un copil conceput în timp ce în mintea lui făcea dragoste cu Kirsten Meredith.

Se făcuse întuneric demult. Zăcea tăcută şi nemişcată, respiraţia ei uşoară nemişcînd nici aşternutul.

Parcă era moartă, se gîndi ea. În întunericul ăsta, parcă era în groapa unui mormînt.

După un timp, întinse o mînă şi aprinse lampa de lîngă pat. O lumină cenuşie făcu o pată pe podea. Se ridică însoţită de umbra ei distorsionată, se duse la uşă şi o încuie. Îşi închisese mormîntul.

Încet, deschise un sertar şi scoase o carte preţioasă, legată în piele. Ridicînd coperta îşi trecu degetele pe marginea unei fotografii, de parcă citea în Braille.

Strîngîndu-şi coatele, simţi braţe puternice în jurul ei. Brusc închise cartea.

Se duse în vîrful picioarelor la leagăn. Un pumnişor era strîns. Un căpşor întors pe o parte. Căldura şi mirosul unei noi vieţi omeneşti. Cum o binecuvîntase Dumnezeu cu această fericire negîndită!

9

Nu era de mirare că atît de mulţi artişti alegeau să locuiască în acest loc minunat, se gîndea visătoare Kirsten stînd pe terasa plină de flori a casei toscane a lui Zaccheo, privind la şirurile nesfîrşite de măslini care se întindeau pînă în vale departe. Inhală adînc, cu mîinile ridicate, de parcă voia să inspire tot aerul dimineţii, şi se gîndi la ultima dată cînd stătuse pe această minunată terasă.

Auzind zăngănitul uşor al unei tăvi de ceai, se întoarse şi o văzu pe Manuella venind pe terasă cu micul dejun. Masa fusese aşezată, dar numai pentru o persoană. Zaccheo se afla la Roma şi Kirsten nu era sigură cînd se va întoarce.

O sunase, cu două zile înainte, să o invite aici, spunîndu-i că ar trebui să plece din Anglia pînă se mai liniştea lucrurile. Kirsten nu ştia cum de aflase de ultimul atac al lui Dermott Campbell. Poate văzuse un ziar englezesc sau îi spusese Pippa McAllister. N-avea importanţă. El avusese dreptate. Trebuia să se ducă undeva unde să se poată concentra cum să-şi pună în aplicare ideile. Kirsten nu voia să se lase bătută.

Peste cîteva luni, sau poate săptămîni de acum încolo, moartea lui Paul şi moştenirea ei vor fi ştiri vechi.

Nimeni nu va mai citi despre asta. Atunci, va trebui să fie gata pentru o revenire în profesie. Nimeni pe lume nu ştia unde se afla, în afară de Helena şi Zaccheo.

Helena o acuzase că fuge, că nu puteau lucra la ideile lui Kirsten dacă ea era departe. Kirsten rîsese în sinea ei ştiind că Helena era supărată că nu fusese şi ea invitată. Reputaţia de amant expert al lui Zaccheo o făcea pe Helena să moară de dorinţa de a afla personal dacă era adevărat.

Fără vreun motiv, îi veni în gînd Jane şi avu o înţepătură de vinovăţie. Laurence îi dăduse ultimatum să nu se mai vadă cu Kirsten, altfel o concediază. Kirsten nu putea nega că o considerase pe Jane un fel de legătură spre Laurence, pe care nu voia s-o rupă.

Kirsten îşi petrecuse următoarele cîteva zile plimbîndu-se cu casetofonul sau stînd lîngă piscină şi transcriind pe o maşină de scris portabilă conflicte şi teme. Ideile curgeau ca un izvor înspumat. Era plăcut să constate că mai avea puterea să ia un concept simplu şi să-l transofrme în ceva puternic, dramatic.

În seara celei de a cincea zile, avu curajul să înoate. Ştia că soarele de primăvară nu încălzise prea mult apa care o ispitea. Faptul că nu-şi adusese costum de baie nu era o problemă. Zaccheo era la Roma şi grădinarul plecase de cîteva minute.

Şocul apei reci pe trup îi tăie răsuflarea, dar, după cîteva lungimi de bazin, trupul i se aclimatiză şi respira normal.

Se relaxă lăsîndu-se să plutească pe spate cu braţele depărtate, cînd auzi pe cineva spunînd:

– Nu pentru frumuseţe îşi odihni el ochii pe nimfă, ci pentru nevoia de imortalitate şi satisfacerea viselor lui...

Kirsten zîmbi.

– Bună seara, Zaccheo, spuse ea uitîndu-se spre cer. După cum vezi, nu te aşteptam.

Îl auzi chicotind şi se uită spre el pe terasă; ochii negri îi străluceau.

– Dacă ai fi un domn, te-ai întoarce cu spatele pînă ies eu de-aici.

Zaccheo zîmbi şiret.

– Sînt un domn, Kirsten, *bellezza mia*, dar nu sînt nebun.

Ea se ridică pe scară şi nu avu de ales decît să meargă spre el, pentru că îşi lăsase hainele pe terasă. El îi urmări fiecare pas. Cînd ajunse lîngă el, privirile lor erau încă legate. El începu să rîdă în hohote şi, rîzînd şi ea, îşi luă prosopul din mîinile lui şi se înfăşură în el.

– Ai crezut că n-am să am curajul, nu-i aşa? spuse ea cumva surprinsă că-l avusese.

– Speram că-l vei avea, răspunse el chicotind încă şi îşi trecu degetele pe obrazul ei. Eşti o plăcere pentru ochi. Iei un aperitiv acum sau vrei să faci un duş mai întîi?

– Cred că vreau un aperitiv.

– Atunci, o să-mi facă plăcere să te servesc.

Kirsten se aşeză într-un fotoliu împletit, acoperit cu perne.

Cînd el se întoarse îi dădu un cocktail cum nu mai băuse pînă atunci şi se aşeză pe un fotoliu în faţa ei. Kirsten îl privi, aşteptînd ca el să vorbească.

El spuse în cele din urmă:

– Te bucuri de şederea aici?

Ea aprobă din cap, un uşor zîmbet formîndu-i-se pe buze.

– E bine, zise el lăsînd capul într-o parte şi privind-o intens.

– A fost drăguţ din partea ta că m-ai invitat, spuse ea încet.

– Aveai nevoie să vii.

În vorbele lui era o ambiguitate care se îmbina cu

expresia lascivă, cunoscătoare, din ochii lui, trimiţîndu-i un fior prin vene. Cu Zaccheo era imposibil să nu flirtezi.

– Ce te-a adus atît de curînd de la Roma? întrebă ea.

Sclipirea din privirea lui era un răspuns suficient şi Kirsten simţi cum pulsul i se accelerează. Nici unul dintre ei nu vorbea, nu se mişca, în timp ce se uitau amîndoi la cerul portocaliu, arzător, şi la soarele care cobora la orizont.

– Ţi-e frig, spuse el văzînd că ea tremură.

Se duse şi luă de pe terasă alt prosop. O ridică de mîini şi prosopul ud căzu de pe trupul ei. Ştia că mergea prea departe cu flirtul, care luase o nouă turnură, dar magnetismul lui era prea puternic ca să-i reziste.

El veni lîngă ea şi începu să-i şteargă micile picături de apă care mai străluceau pe umerii ei. Punîndu-şi un braţ în jurul umerilor ei, lăsă prosopul peste sîni, spre abdomen, mîngîind-o cu tandreţe, cu moliciunea materialului, pînă ajunse la părul pubian. Se uită lung în ochii ei.

Cînd gura lui i-o acoperi pe a ei, un suspin îi străbătu trupul.

Încet, o trase spre el, cuprinzîndu-i şoldurile cu mîinile. Apoi o aşeză din nou în fotoliu, mîngîindu-i interiorul coapselor.

Dorinţa îi alerga prin tot trupul; închise ochii şi auzi doar micile gemete care ieşeau de pe buzele ei. Vocea precauţiei era acum doar rămăşiţa unui ecou îndepărtat. Înainte ca el să-i ridice picioarele şi să le despartă, Kirsten ştiu că îi va ceda complet.

Trupul îi era în flăcări. Ultimul bărbat cu care simţise aşa avusese tot păr negru şi degete sensibile. Pe el îl vedea acum. Pentru el tremura trupul ei, fierbinţeala lui i-o dorea.

De parcă ar fi fost trăsnită, Kirsten se retrase dezechilibrîndu-l pe Zaccheo, cînd îşi strînse picioarele lungi sub ea, pe fotoliu.

– Îmi pare rău, gîfîi ea cînd Zaccheo o privi uimit. Zaccheo, îmi pare rău. Pur şi simplu, nu pot s-o fac.

Faţa lui se întunecă de furie, dar Kirsten sări de pe fotoliu şi alergă în casă.

Cînd ajunse în cameră şi închise uşa, departe de Zaccheo şi de ambianţa ameţitoare a nopţii toscane, i se făcu oarecare ordine în minte.

Era furioasă. În cinci ani, nu-şi permisese să retrăiască intensitatea pasiunii împărtăşite cu Laurence. Nici un moment nu se oprise asupra imaginii trupurilor lor reunite, asupra erotismului jocurilor lor. Totul fusese ascuns de ochiul minţii pînă acum, cînd Zaccheo o păcălise atît de crud. Cum de nu-şi dăduse seama că dragostea pentru Laurence, pe care nu o învinsese, mergea mînă-n mînă cu dorinţa? Intră furioasă în baie şi se băgă sub duş.

Helena, sprijinită de o clanţă a casei edwardiene din Chelsea a unei prietene, ţinea un pahar mare de vodcă în mînă şi se simţea nefericită, contemplîndu-şi viaţa şi faptul că nu avea energia să găsească un tînăr drăguţ, care s-o ajute să uite. Privi în grădină, încercă să fixeze masa de trupuri tinere şi se întrebă dacă nu va vomita. Prietena ei, Melissa Andrews, organiza o petrecere de tineret pentru fiica ei cu faţa plină de coşuri, iar Helena spusese că îi va da un sprijin moral. Acum, regreta treaba asta. Să fii grasă, să ai peste patruzeci de ani şi să-ţi placă bărbaţi graşi, peste patruzeci de ani, era destul de rău, dar să-ţi placă tineri cu faţa proaspătă şi şolduri înguste, cu muşchi nedezvoltaţi şi neexperimentaţi în amor era o pură tortură. Doamne, cîte i-ar

mai învăţa dacă ar putea pune mîna pe ei, dar nu reuşea să facă nimic, cel puţin cît Melissa era prin preajmă. Ar avea un atac, dacă ar şti că Helena plănuia să-i corupă pe fiii prietenilor ei burghezi.

Dar nu era corect, îşi spuse Helena în sinea ei. Kirsten era în Italia şi făcea amor cu singurul bărbat gras de peste patruzeci de ani cu care ea ar fi conceput să se culce. Helena ştia totul despre legătura lui Kirsten cu Zaccheo, ca şi toţi ceilalţi din zdreanţa de ziar al lui Campbell, iar ea stătea aici ca o fată bătrînă frustrată, fără nici o şansă.

Dădu pe gît o vodcă, apoi mai turnă una în pahar. De cîtva timp, beată sau trează, dorea un bărbat a cărui vedere îi întorsese cîndva stomacul pe dos. Mă rog, poate exagera, dar nu-i plăcuse bărbatul. Pînă recent.

Oare asta era pentru că bănuia că acesta se îndrăgostea de Kirsten, se întrebă ea, sau era gata să facă orice ca să înlăture din viaţa ei singurătatea?

Ce-ar spune el dacă l-ar suna şi i-ar cere să vină la ea? Dar, Isuse, ea locuia acum la Kirsten, cît timp aceasta era în Italia. Cum îi dădea în gînd să-l invite pe Dermott Campbell acolo? Ar veni oare? se întrebă ea. În fond, de ce să se distreze numai Kirsten?

O oră mai tîrziu, îl studia pe Campbell care şedea în lumina slabă. Observă că ochii lui, fără ochelari, arătau cumva vulnerabili. Nu era un bărbat frumos, dar cînd zîmbea...

Campbell părăsi casa lui Kirsten a doua zi seara la ora şapte.

La şapte şi un minut, se auzi o bătaie în uşă.

– Jane! exclamă Helena, uitîndu-se pe stradă să vadă dacă se mai zărea Campbell. Ce cauţi aici?

– Am venit s-o văd pe Kirsten, răspunse Jane.

– E-n Italia.

– Mă gîndeam că s-a întors.

– Nu, nu. Vrei să intri?

Agitîndu-se prin bucătărie, Helena mai era încă zăpăcită de eveniment. Dacă Jane şi Campbell s-ar fi întîlnit în uşă!

– Nu, mulţumesc.

Helena se uită la ea, nefiind sigură ce să spună.

Jane ridică din umeri, încercă să zîmbească, dar, spre uimirea Helenei, începu să plîngă.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Helena încercînd să nu se revolte văzînd cît de îngrozitor arăta fata, cu ochii roşii şi nasul umed.

– Nimic, nimic, spuse Jane plîngînd şi fugi la baie.

Un timp, Helena se uită la uşă, încercînd să-şi înghită exasperarea. Acum, ea avea o mulţime de lucruri la care să se gîndească. De pildă, la sentimentele ei pentru Campbell şi la ce se întîmplase între ei. Era incredibil. Petrecuseră o noapte întreagă îmbrăţişaţi şi nici unul dintre ei nu încercase să facă dragoste. Nu ştia de ce. Doar acesta fusese motivul pentru care îl chemase. Dar, îşi spuse în sinea ei, n-ar fi schimbat lucrurile pentru nimic în lume. Trecuse atîta timp de cînd un bărbat nu o mai ţinuse aşa. Se pare că numai Kirsten avea asemenea experienţe.

Gîndul la Kirsten îi dădu o înţepătură în inimă. Vinovăţia pentru ce făcea era de nedescris. Dyllis dovedise că avea mijloacele şi contactele necesare pentru a anihila cariera lui Kirsten, iar hotărîrea lui Campbell ca Kirsten să nu se interpună între Laurence şi Pippa era de nezdruncinat. Dar rămînea Zaccheo, îşi aminti Helena în sinea ei. O arse gelozia în gît. Pentru Kirsten

exista mereu cineva. Dyllis îi ordonase lui Campbell să distrugă orice era între Kirsten şi Zaccheo, dar Helena nu-l vedea pe Zaccheo speriat de ce scria în presă, mai ales în cea britanică.

– Te simţi bine? întrebă Helena cînd Jane reveni în bucătărie.

– Cred că da.

Jane îşi trase nasul ştergîndu-se cu hîrtie igienică.

– Vrei să stăm de vorbă? întrebă Helena sperînd că răspunsul va fi nu.

Ochii fără viaţă ai lui Jane erau acum strălucitori şi săgetau prin bucătărie; apoi, spre surprinderea Helenei, ea luă o cîrpă şi începu să şteargă vasele.

– L-am dus azi pe Tom la părinţii lui Laurence, spuse Jane lăsînd cîrpa jos.

– Zău? Foarte drăguţ.

Jane se uită la ea.

– L-am dus acolo pentru că mi-a cerut Pippa.

– Da?

– Tom şi cu mine mergem deseori acolo.

– Drăguţ, spuse din nou Helena, simţind nevoia să o scuture pe fată.

– Doar că... Ochii lui Jane se umplură de lacrimi. Ei, ştiu că Pippa voia ca eu şi Tom să nu-i stăm în cale în timp ce-şi făcea bagajul... Tom a rămas peste noapte la bunici. Şi eu. Părinţii lui Laurence sînt foarte drăguţi cu mine... Mă primesc întotdeauna bine.

– Sînt sigură de asta. Sigur nu vrei o cafea?

– Nu, nu, mulţumesc. M-am dus acum acasă şi Pippa plecase deja.

Helena vedea efortul fetei de a-şi reţine lacrimile.

– Ştiam că pleacă.

Vorbele Helenei ieşiră fără să vrea.

– Îmi închipui că, dacă îşi făcea bagajul, era de la

sine înţeles.

Ochii lui Jane se ridicară spre ea.

– Nu înţelegi, zise ea. Pippa nu împacheta pentru o călătorie. Împacheta pentru că...

Vocea ei era atît de strangulată, că Helena nu era sigură că auzise bine ultimele cuvinte.

– Ce-ai spus? întrebă ea.

Jane înghiţi în sec.

– Pippa l-a părăsit pe Laurence, şopti ea.

Helena clipi.

– Ah, ce să fac? Ce-am să mă fac? suspină Jane, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

– Nu cred că ai putea face prea multe, spuse Helena. Vreau să spun că e treaba lor, nu?

– Dar dacă ajungeam mai devreme acolo, puteam eventual s-o opresc.

– Cu siguranţă asta-i treaba lui Laurence.

– Dar Laurence nu ştie! exclamă Jane. El e în America şi nu se întoarce pînă la sfîrşitul săptămînii viitoare şi nu ştiu dacă să-l sun şi să-i spun, sau să aştept pînă vine acasă. Speram să-mi spună Kirsten ce să fac.

Helena nu era sigură cît ştia Jane despre sentimentele lui Kirsten pentru Laurence, aşa că decise să nu-şi spună părerea despre faptul că Jane venise tocmai la Kirsten să ceară un asemenea sfat. O întrebă:

– Eşti sigură că Laurence nu ştie? Vreau să zic, doar n-a plecat fără să zică o vorbă?

– I-a lăsat un bilet.

– Înţeleg. Ştii unde a plecat? întrebă Helena, mai mult din curiozitate decît din preocupare.

Jane aprobă din cap.

– S-a dus, mai bine zis se duce mîine în Italia. În seara asta stă la mama ei.

– Italia? spuse prosteşte Helena.

Din nou Jane aprobă din cap.

– Pippa l-a părăsit pe Laurence pentru Zaccheo.

– Dar Kirsten e la Zaccheo, spuse Helena simţind că i se învîrteşte capul, cu urmele beţiei... Kirsten ştie că Pippa e pe drum?

– Habar n-am.

– Ei, ar fi bine să aflăm. Dar cînd Helena sună la Zaccheo, nu răspunse nimeni.

10

Ceaţa dimineţii stătea suspendată deasupra văii, picăturile de rouă străluceau ca nişte steluţe pe frunzele de un verde viu, iar aerul intrat pe fereastra deschisă a dormitorului era atît de proaspăt, încît o trezi pe Kirsten cu mult înainte ca Zaccheo să întindă mîna spre ea.

Închise ochii cînd mîna lui Zaccheo se mişcă pe abdomenul ei. Stătea nemişcată, pretinzînd că mai dormea, dar cînd el se aplecă spre ea, începu să zîmbească.

Sărutînd-o blînd, el se duse la baie.

Urmau să plece mai tîrziu cu maşina la Siena, unde avea să o plimbe prin fiecare capitol al ultimului lui roman.

Decisese să mai rămînă două săptămîni în Italia. Trebuia să se întoarcă în Anglia, să-şi continue cercetările. În ciuda faptului că Zaccheo îi înlătura gîndurile, proiectele ei avansau şi voia ca pe unul dintre ele să i-l prezinte Helenei. Era acolo un rol important pentru ea şi puteau decide amîndouă cine să scrie scenariul.

Ceea ce scria sau va mai scrie Dermott Campbell despre ea nu o mai deranja mai mult decît pe Zaccheo. Şi Anglia va fi mult mai suportabilă ştiind că la sfîrşit de săptămînă avea să vină aici să fie împreună cu Zaccheo.

– Ah! rîse ea, cînd Zaccheo trase păturile de pe ea.

– E timpul să plecăm, *cara,* zise el.

– Deja? întrebă Kirsten ridicîndu-se în pat. Am crezut că nu plecăm pînă după-amiază.

El oftă.

– Nu m-ai înţeles, *cara*. E timpul ca *tu* să pleci, nu eu.

– Poftim? întrebă Kirsten.

El ridică din umeri.

– Editoarea mea, Pippa, soseşte azi. E mai bine ca tu să nu fii aici cînd vine ea.

Kirsten simţi că-i îngheaţă muşchii feţei.

– Ce importanţă are dacă sînt sau nu aici? zise ea.

– E mai bine să pleci, răspunse Zaccheo. Ramondo o să te conducă la aeroport.

Începu să se îmbrace.

Un moment, mintea şi trupul lui Kirsten păreau paralizate, dar cînd şocul o pătrunse, începu să tremure.

– Ce naiba vrei să spui cu faptul că e mai bine să plec? se înfurie ea. Ce sînt eu, un cîine care e alungat cînd stăpînul s-a plictisit? M-ai invitat să stau aici cît timp vreau.

– *Cara, cara,* oftă el şi se întoarse spre ea. Faci o dramă din asta cînd de fapt nu e nimic.

– Nimic! ţipă ea. Cinci zile şi cinci nopţi de pasiune se numeşte nimic?

– Dar la ce te aşteptai „vulpe dornică"? Că o să-mi schimb testamentul?

Kirsten se dădu înapoi, de parcă ar fi fost lovită. Nu citise ziarele englezeşti şi nu ştia că, numind-o „vulpe dornică", Zaccheo îl cita pe Dermott Campbell. Dar remarca lui despre testament era la fel de injurioasă.

– Nu-mi vine să cred că ai spus asta, gîfîi ea. Nu-mi vine să cred că poţi gîndi aşa ceva despre mine. Am venit...

– Ai venit aici pentru că, într-un fel sau altul, ai crezut

că vei avea un beneficiu. Averea mea sau pe Laurence McAllister. Poate ambele. Dar n-o s-o foloseşti nici pe soţia lui şi nici averea mea ca să obţii ce vrei.

– Dar m-ai invitat.

– Bineînţeles. Am vrut întotdeauna să fac dragoste cu tine, ştii asta. Eşti frumoasă ca Venus. Dar eu am ochi, văd în inima ta, iar inima ta, Kirsten Meredith, jinduieşte după bunuri materiale. Dar poate că jinduieşte mai mult după Laurence McAllister.

Laurence stătea lîngă pat, privind fără să vadă, biletul Pippei.

Neîncrederea lui iniţială dăduse loc unei linişti stranii. În fond, se gîndi, acum toate devin clare. Îl acuza pe el că are legături amoroase, din cauza vinovăţiei pe care o simţea pentru propria ei legătură. Îl străpunse gelozia, închipuindu-şi-o în braţele lui Zaccheo. De cît timp oare plănuise ea treaba asta? De cît timp îl mintea ea oare?

Aşezîndu-se pe scăunelul de la toaletă, îşi îngropă capul în mîini. Kirsten! Kirsten! Trebuia să ştie că aşa ceva se va întîmpla, de îndată ce ea venise înapoi. De săptămîni, era parcă în faţa unei eclipse a propriilor lui emoţii. Doar că acum, şi poate numai acum, îşi dădu seama că o iubea cu adevărat pe Pippa.

Oare Tom ştia că ea plecase? Îi spusese oare cineva că mami nu mai vine înapoi din călătorie?

I se strînse gîtlejul. Ce naiba vor face fără ea? Se duse în camera lui Tom şi se aşeză pe pat, alături de el. Incapabil să se abţină, Laurence îl luă pe Tom în braţe şi îl ţinu strîns.

Cîteva minute mai tîrziu, o auzi pe Jane intrînd în cameră. El îşi ţinu capul în jos, ca ea să nu-i vadă lacrimile de pe obraz.

– Dermott Campbell la telefon, zise ea calmă.

– Spune-i că-l sun eu, răspunse cu un glas răguşit Laurence.

Dar cînd Jane dădu să plece, el îşi aminti că Dermott îl căutase şi în Statele Unite.

– Nu, zise, răspund.

Îl trecu pe Tom în braţele lui Jane şi se duse în dormitor să vorbească la telefon.

– În sfîrşit! tună vocea lui Campbell pe linie. De zile în şir încerc să te găsesc. Am aflat că te-ai întors şi te-am sunat să-ţi spun ultima chestie.

– Şi care-i asta? întrebă plictisit Laurence.

– Bănuiesc că n-ai văzut articolul meu la sfîrşitul săptămînii, zise. Campbell. Nu, aşa cum călătoreşti tu prin lume. Dar, apropo, cum a mers la Los Angeles?

– A fost în regulă, răspunse Laurence. Ascultă, Dermott, nu crezi că putem trece la ce se întîmplă aici?

– Se întîmplă că Păpuşa Kirsten e în Italia şi face amor cu nimeni altul decît cu Zaccheo Marigliano. Şi nu e nevoie să-ţi spun cine este editoarea lui Marigliano. Şi cu cine e căsătorită editoarea lui Marigliano. Mă urmăreşti, Laurence? Kirsten Meredith încearcă o tactică nouă. Şi-a ataşat-o pe guvernantă şi-l atrage pe cel mai bun prieten al tău; fără să-ţi dai seama, o să se împrietenească şi cu nevasta ta. Am riscat şi ţi-am spus, ca...

Tot timpul cît vorbise Campbell, furia îi alerga lui Laurence prin vine şi brusc izbucni:

– Pentru afurisita ta informare, Dermott, află că soţia mea e acolo şi face şi ea amor cu Zaccheo Marigliano. Aşa că astea sînt faptele. Şi nu mă mai bate la cap cu Kirsten Meredith, că...

– Ce? gîfîi Campbell. Ce-ai spus? Te-am auzit bine?

Pippa e acolo?

– M-ai auzit.

– Vrei să zici... Adică voi doi... La naiba, Laurence. Ce naiba se întîmplă? Credeam că voi doi...

– Ei, se pare că gîndeai greşit. Se pare că amîndoi greşeam.

– Isuse, Laurence, este sigur? Pentru că şi Păpuşa Kirstie e acolo.

– Nu-mi pasă unde este Kirsten Meredith, urlă Laurence. Soţia mea m-a părăsit, s-a dus la cel mai bun prieten al meu, cum îl numeşti tu...

– Vin la tine, îl întrerupse Campbell.

– Nu veni. Am nevoie de timp să mă gîndesc la asta.

– Poţi să te gîndeşti mai tîrziu. Acum ai nevoie să te îmbeţi.

– Ăsta-i ultimul lucru de care am nevoie. Am un fiu, are nevoie de mine.

– Are o guvernantă.

– Îşi pierde mama. Trebuie să fac ceva să o opresc. Aşa că stai unde eşti, Dermott. O să te sun.

Ea stătea nemişcată în întuneric. Deşi mîinile nu i se mişcau, netezimea fotografiei era rece sub degetele ei. Zîmbi visătoare, dar cînd închise ochii, nu văzu imaginile din trecut; o umbră de teamă îi întunecă gîndurile.

Lucrurile se schimbau. Nimic nu mai era sub control. Ce se va întîmpla cu bebeluşul ei? Copilul începu să plîngă, tot mai tare. Mintea ei era parcă lovită de o pedeapsă nemeritată.

11

Pippa şedea ghemuită pe uriaşa sa canapea din camera de zi a lui Zaccheo. Laurence stătea în mijlocul camerei, cu faţa încruntată ca furtuna de afară.

Ajunseseră la un impas, dar Pippa ştia că tot ce era mai rău nu trecuse încă. Zaccheo dispăruse pe undeva. Dar el şi Laurence vorbiseră înainte de a coborî ea din dormitor. Era clar că Laurence îl lovise pe Zaccheo, o masă era răsturnată şi ceramica spartă era răspîndită pe podea. Nu încăpea îndoială cît de tare îi sfărîmaseră viaţa lui Laurence. Pippa ştia că Zaccheo se simţea la fel de prost ca şi ea în legătură cu asta.

Mai devreme, Laurence o întrebase de cîtă vreme durau relaţiile între ea şi Zaccheo, iar Pippa îi spusese, nevrînd să-l mai mintă. De doi ani. Vedea cît îl durea trădarea ei. Avusese încredere în ea, crezuse în dragostea ei şi în fidelitatea ei. Simţea că se putea îneca în remuşcări, totuşi ştia că, orice-ar spune el, oricît suferea, ea nu se va mai întoarce la el. Era acolo unde voia să fie, unde voise să fie în ultimii doi ani.

Laurence se dusese la fereastră şi privea grădina udată de ploaie. Trebuia să se obişnuiască, ea nu mai era acolo pentru el, necazurile erau ale lui şi, orice îi

pregătea viitorul, trebuia să-l întîmpine singur.

– Cum rămîne cu Tom? spuse el, vocea lui joasă spărgînd tăcerea.

Durerea îi strîngea inima Pippei.

– Ce-i cu Tom? şopti ea.

– Ce-i cu el? E fiul tău, pentru Dumnezeu. Sînge din sîngele tău.

– E şi al tău, răspunse ea simplu. Apoi adăugă: E mai mult al tău decît al meu. Aşa a fost întotdeauna şi lacrimile îi apărură deja în ochi.

– Pippa, te rog, o imploră el, îl iubeşti tot atît cît şi mine. De dragul lui, hai să încercăm din nou.

Pippa clătină aproape imperceptibil din cap.

– Nu înţeleg, strigă el, lovind cu pumnul în perete. Am crezut că eşti fericită, ca şi mine. De ce nu mi-ai spus că nu eşti?

– Am fost, zise Pippa gîtuit. Te-am iubit, te mai iubesc, Laurence, dar nu ca pe...

– Dar înainte de a pleca în Statele Unite? Atunci credeam că avem iar totul, eram atît de aproape...

– Nu! exclamă ea. Nu eram. În atîţia ani de căsătorie, n-ai făcut dragoste cu mine aşa. Tot timpul ai căutat-o pe ea! Am ştiut dintotdeauna, dar, în ziua aceea, s-a adeverit. O doreşti acum ca întotdeauna. Ai spus că nu poţi s-o ierţi, Laurence, dar doreşti s-o ierţi. De ce nu...

– Nu! urlă el. N-o să mă învinovăţeşti pentru asta, Pippa! N-o să te las, mă auzi? Ce-am avut cu Kirsten s-a terminat, aparţine trecutului.

În furia lui, nu-şi dăduse seama că Pippa nu-i rostise numele lui Kirsten, dar Pippa da şi zîmbi trist.

– Priveşte adevărul în faţă, Laurence, spuse Pippa cu blîndeţe, pentru Dumnezeu, acceptă-l şi nu te mai tortura.

Sări în sus, cînd Laurence o apucă de braţ.

– Tot mai faci asta, urlă el. Mai încerci încă să mă convingi, sau poate pe tine, că sînt îndrăgostit de altcineva ca să-ţi scuzi vinovăţia. Nu merge, Pippa, pe tine te iubesc şi te-am iubit şi nimeni nu poate schimba asta. Eşti mama fiului meu.

– L-am lăsat cu tine pentru că ştiu că tu vei fi un tată mai bun decît aş putea fi eu vreodată o mamă, spuse Pippa. Îl iubesc ca orice mamă. Dar nu-i pot da ceea ce are nevoie. Nu mă întreba de ce, pur şi simplu nu pot. Am făcut ce-am crezut că e mai bine pentru el.

Laurence zîmbi cu răutate.

– Şi n-are legătură cu faptul că ţi-ar sta în cale aici, nu-i aşa? Că Zaccheo n-ar vrea ca un copil de trei ani să-i încurce viaţa?

– E adevărat, spuse calm Pippa, ar fi greu să-l am aici. Dar, dacă aş crede că-i mai bine pentru el, l-aş fi adus.

– Peste cadavrul meu, mîrîi Laurence.

Pippa voia să se termine, voia ca el să plece, dar se simţea devastată că atunci se va termina totul, pentru totdeauna, între ei. Nimic în viaţa ei nu va mai fi atît de dificil, dar convingerea că avea dreptate să-l părăsească era absolută.

Vocea lui Laurence străpunse brusc tăcerea.

– Nu te deranjează că s-a culcat cu Kirsten? sări el.

– Probabil la fel de mult ca şi pe tine, replică ea.

– Atunci, înseamnă că nu-ţi pasă deloc, urlă el, frustrarea lui manifestîndu-se în pumnii strînşi.

– Greşeşti, spuse ea.

Nu-i scăpase faptul că pentru a doua oară în viaţă se legase de un bărbat care făcuse dragoste cu Kirsten Meredith. Doar că Zaccheo nu o iubise pe Kirsten, îşi aminti ea. O folosise doar.

– Îmi pasă, continuă ea. Dar pot să mă descurc cu ideea. Şi ştii de ce? Pentru că Zaccheo nu m-a minţit.

Mi-a spus totul şi e mai mult decît ai făcut tu, Laurence. Mai mult decît eşti tu capabil să faci.

Laurence nu se mai putu abţine, o apucă ridicînd-o de pe canapea şi o scutură atît de tare, încît simţea că i-ar putea frînge oasele sub degetele lui.

– Nebuno, gemu el. Nebună afurisită! Ne distrugi, distrugi tot ce-am avut noi pentru o nenorocită de iluzie. Ea nu mai e. A dispărut din viaţa mea. N-am nimic de vorbit despre ea, pentru că nu e nimic de zis. Crezi că Zaccheo o să-ţi rămînă credincios? Crezi că o să se schimbe? Crezi că eşti aşa de specială să poţi...

– Da, Laurence, spuse Zaccheo, e chiar aşa de specială.

Laurence se răsuci, iar Pippa se eliberă. Brusc, ţipă cînd Laurence se repezi la Zaccheo. Ea alergă şi se aruncă între ei, în momentul în care pumnul lui Laurence zbură prin aer. O lovi într-o parte a capului şi ea se prăbuşi pe podea.

Îngroziţi, Zaccheo şi Laurence rămaseră un moment îngheţaţi de şoc. Laurence se aplecă primul, ridicîndu-i umerii, ţinîndu-i capul şi rostindu-i numele.

Pippa clipi, deschise ochii şi, uitîndu-se la faţa lui Laurence, se simţi de parcă i se frîngea inima în două.

– Pip, îmi pare rău, spuse el neajutorat. Îmi pare atît de rău...

– E-n regulă, murmură ea, întinzînd o mînă spre Zaccheo, care îngenunchease în partea cealaltă, lîngă ea.

El o lăsă să se ridice. Zaccheo o ţinea acum şi îi şoptea ceva în italiană. Laurence nu se simţise niciodată mai de prisos ca acum. Se dădu înapoi, nevenindu-i să creadă că se uita la soţia lui care căuta alinare la alt bărbat.

Sentimentul înfrîngerii îl rănea, dar, cumva, Laurence reuşi să se depărteze şi să traverseze camera spre uşă. Din nou îi apăru în faţă imaginea lui Tom şi nevoia de

fiul lui îl copleşi, simţind lacrimile izvorîndu-i în ochi. El se va descurca, dar cum îi va explica unui copil de trei ani că mama lui a plecat şi nu va mai veni înapoi? Că mama lui nu-l iubea destul ca să rămînă? Nu putea să-i spună lui Tom aşa ceva.

Ieşise pe jumătate pe uşă, cînd o auzi pe Pippa rostindu-i numele. Se întoarse şi îl văzu pe Zaccheo ajutînd-o să se ridice.

– Laurence, îmi pare rău, şopti ea.

Laurence fu gata să iasă, cînd ea vorbi din nou:

– Ştiu că acum o să-ţi fie foarte greu să mă crezi, dar, într-o bună zi, o să-mi mulţumeşti pentru asta.

Un zîmbet trist apăru pe chipul lui Laurence.

– Nu, Pippa, spuse el, greşeşti. Şi poate că, într-o bună zi, o să-ţi dai seama cît de tare greşeşti.

12

Laurence se trezi tresărind, bătăile furioase ale inimii şi gîfîitul scoţîndu-l din înălţimea ameţitoare a visului. Era acoperit de transpiraţie şi cu trupul rigid de forţa dorinţei. Ceva îl împungea în coaste. Îndepărtînd piciorul lui Tom, se auzi gemînd.

Cu cîteva minute înainte, în visul lui, o pătrundea, o ţinea în braţe, îi simţea sînii împingîndu-l în piept.

Pierduse numărul nopţilor în care se trezise astfel, stăpînit de puterea nevoilor trupului său. Transpiraţia lua forma unor lacrimi care-i ieşeau din pori, de parcă trupul plîngea disperat după o uşurare de neatins.

Aşteptă rugîndu-se în tăcere ca focul să-l părăsească, să scape, să se liniştească de această încordare. O dorea, nu mai putea după ea.

Ştia că toate astea erau accentuate de liniştea din casă la acea oră şi că dimineaţa coşmarul va fi uitat.

Doar gîndul la ea îl făcea să i se strîngă inima, cu sentimente pe care le ascunsese atîta timp, încît nici acum nu le putea face faţă. Îl trase pe Tom lîngă el. Acum, în inima lui nu era loc pentru nimeni altcineva decît pentru copil, pentru fiul lui pe care-l iubea atît de mult, încît îl durea.

Se întîmplase cu atîta timp în urmă, dar ştia că nu va uita niciodată acel moment cît va trăi. Chiar şi acum,

culcat în întuneric, simţea trecutul cuprinzîndu-l, trăgîndu-l în amintirile pe care încercase din greu să le uite.

Trecuseră două luni de cînd o părăsise pe Kirsten pentru Pippa. Ştia că se va întoarce, va termina cu Pippa şi se va întoarce la ea. Luase hotărîrea înainte ca ea să-l sune. Se va întoarce la ea, pentru că o iubea atît de mult, încît nu putea trăi fără ea. Fusese pe punctul de a o suna, cînd telefonul ţîrîi.

– Laurence? spusese ea. Eu sînt.

– Ce faci? o întrebase el.

Un timp a fost doar tăcere. Apoi, cu o voce slabă, de-abia auzită, ea zise:

– O să am un copil. Apoi începu să plîngă. Mă simt atît de singură fără tine, Laurence, hohoti ea. De ce nu-mi vine să cred că iubeşti pe altcineva?

– Kirsten, Kirsten, ascultă... spusese el.

– Ţi-ai dorit atît de mult un copil, continuase ea. Voiai să fii tată, dar eu nu sînt mama potrivită, nu-i aşa?

– Nu! Kirsten, ascultă-mă...

– Mai vrei să fii tată, Laurence?

– Ah, Doamne! Uite, stai unde eşti, vin imediat.

– Nu. Nu veni, mă doare prea rău dacă te văd. Voiam numai să ştiu dacă voiai copilul ăsta.

– Da, Kirsten, spusese el, îl vreau foarte mult.

Ea închisese atunci, el plecase imediat, dar nu o găsise acasă. Nici Paul nu ştia unde era. Trei zile au căutat-o. Erau înnebuniţi de îngrijorare, dar nimeni nu o văzuse şi nu auzise de ea.

Ea reapăru în a patra zi. Stătea la fereastră în apartamentul ei cînd el intră cu cheia pe care nu i-o restituise. Vru să se apropie de ea, dar ceva din aerul ei îl reţinea.

– Am vrut să te sun, a spus ea cu un zîmbet.

– Unde-ai fost? a întrebat el. Te-am căutat peste tot.

Ochii ei străluceau într-un mod care îl alarmă.

– Ai fost îngrijorat pentru copilul tău, Laurence? a zis

ea. Copilul cu o mamă nepotrivită? Ei, nu trebuie să te mai îngrijoreze. Acum e în siguranţă.

Simţi cum i se scurge sîngele din vene.

– L-am ucis, Laurence, rîse ea. L-am ucis pe copilul tău. L-am rîcîit din uterul meu ca să nu mai am nimic de la tine. Dar tu ai vrut copilul ăla, nu-i aşa? Te-am întrebat şi ai zis că-l vrei. Aşa că l-am ucis. Mi-am ucis copilul şi tu m-ai împins s-o fac.

Ea mai spusese multe, dar le uitase. Tot ce-şi amintea era cît de încîntată fusese că-l rănise atît de tare. Uciderea copilului era răzbunarea ei. Îşi pierduse minţile, el ştiuse asta de-atunci, tot aşa cum ştia că avea nevoie de ajutorul lui, dar simţise o asemenea amărăciune, atîta frustrare şi furie, încît voia să se ducă cît mai departe de ea. Aşa încît el îi întorsese spatele şi revenise la viaţa lui nouă, liniştită, cu Pippa, şi îl lăsase pe Paul să o adune din bucăţele.

Acum, Laurence îşi simţea lacrimile pe obraji. Ştia, de mult timp deja, că nu pe Kirsten, ci pe el nu se putea ierta, dar nu reuşise să se oblige să facă faţă acestui lucru. În toţi aceşti ani o urîse pentru că ucisese un copil pe care ea îl dorise chiar mai mult decît el, dar se ura şi mai mult pe el însuşi pentru că o determinase să-şi facă aşa ceva. El îi cunoştea trecutul, ştia ce însemnase pentru ea avortul pe care-l făcuse în adolescenţă, dar, în loc să fie acolo pentru ea, el plecase cînd ea avusese o atît de disperată nevoie de el.

Prin Paul, el aflase de adîncimea suferinţei ei şi, cu cît suferea ea mai mult, cu atît o ura mai mult. Ani de zile o învinuise de o crimă de care erau amîndoi vinovaţi. Dar ei n-au fost singurii care au plătit. Dyllis Fisher şi-a pierdut soţul şi, din cauza asta, Kirsten mai plătea încă. Ea nu avea acum altceva în viaţă decît moştenirea lăsată de Paul, în timp ce el, Laurence, îl avea pe fiul lui şi munca sa.

Se ridică uşor din pat, coborî şi îşi turnă o băutură.

Privit în faţă, adevărul nu era nici plăcut, nici uşor, dar acum nu va mai da înapoi din faţa lui.

Era de parcă trădarea Pippei îi deschisese ochii la ceea ce suferise Kirsten. Abia acum îşi dădea el seama ce avusese cu ea cu mult înainte... dar nu avea de gînd să se autocompătimească. Trebuia să caute căi pozitive pe care să-şi îndrepte viaţa acum, iar unul dintre lucrurile pe care decise că le va face era să o ajute pe Kirsten. De fapt, era parţial hotărîrea lui, îmboldită de puţinele vorbe pe care i le spusese Zaccheo în noaptea aceea îngrozitoare, cînd îl înfruntase pe el şi pe Pippa în Toscana. „Trebuie să o ajuţi. E atît de aparte, atît de curajoasă". El ştia că motivările lor erau suspecte. Zaccheo simţea o vinovăţie necaracteristică, în timp ce a lui era mai complicată; nefericirea din cauza plecării Pippei se transforma în furie, ba chiar în ură, ură pe care acum, îşi dădea seama, i-o rezervase lui Kirsten. Nu voia să se gîndească la asta acum. Tot ce ştia era că el putea s-o ajute pe Kirsten să înceapă o viaţă nouă. Putea face acum pentru ea ce ar fi trebuit să facă în urmă cu cinci ani, doar că de data asta nu o putea iubi. Nu mai putea face asta, niciodată. Se punea totuşi întrebarea dacă ea îl va lăsa să o ajute. Brusc rîse. O cunoştea atît de bine, încît aproape că îi putea auzi răspunsul. Atît de vulnerabilă şi de nesigură cum ştia că era, mîndria o va face să-l refuze. Dar el va persevera. O va chema să lucreze cu el, nu doar pentru că-i datora asta, ci şi pentru că o voia. Poate că avea din nou nevoie de ea în viaţa lui. Era singura cale ca amîndoi să alunge fantomele.

13

– Laurence, mă asculţi? Mă auzi, bine? Bine, pentru că nu vreau neînţelegeri în legătură cu ce vreau să-ţi spun. Nu sînt un caz de binefacere şi nici nu sînt disperată, aşa că putem încheia acum convorbirea telefonică.

– Dacă vii să lucrezi cu mine, trebuie să lămurim nişte lucruri, zise el.

– Nu m-ai auzit, Laurence? Nu vin să lucrez cu tine. Ştiu că ego-ul tău are dificultăţi să accepte asta, dar încearcă.

– Kirsten!

– Nu ţipa la mine, Laurence. N-am probleme cu auzul.

– Ştiu că nu mă descurc prea bine cu treaba asta. Zău că-mi pare rău că...

– Las-o baltă.

Şi pentru a cincea oară în ziua aceea, ea trînti receptorul şi se întoarse spre Helena.

– De trei zile te sună deja, remarcă Helena; îţi spun din nou că dacă o să continui aşa, greşeşti.

– Ah, îmi pare rău, zise Kirsten, am uitat să-ţi explic. Nu vreau slujba. Mă bucur doar făcîndu-l să sufere.

– Ce vrei să zici că nu vrei slujba? întrebă Helena. Nu eşti în situaţia de a-l refuza.

– Începi să vorbeşti ca el, comentă Kirsten.

– Kirstie! Se pare că el te vrea cu adevărat în filmul ăla. Şi să-ţi amintesc iar că e vorba de un film artistic?

Kirsten rîse şi se lăsă pe canapea.

– În regulă, zise ea. Am să-l fac, dar cred că Laurence şi cu mine trebuie să limpezim nişte lucruri înainte ca eu să accept. Ca de exemplu profesionalismul. Nu se poate să-mi vorbească sau să mă trateze cum vrea doar pentru că ne-am iubit cîndva.

– Dar cum e cu latura asta? întrebă Helena cu grijă. Crezi că o să te poţi descurca?

– N-o să ştiu pînă nu încerc. Cu siguranţă însă că n-o să fie uşor.

– Poate că nici pentru el.

– Hai să nu discutăm asta, zise Kirsten. Mă întreb cum e Ruby Collins.

Helena n-avea de gînd să-i spună. Kirsten va afla curînd cum e Ruby.

– Dar o să trebuiască să mă pregătesc de o nouă publicitate proastă, cînd Dermott Campbell o să afle că lucrez cu Laurence. Laurence s-a gîndit la asta?

– Ai şansa să afli acum, spuse Helena lăsînd din nou draperia de la fereastră. A venit bărbatul în persoană. Şi aduce daruri, după cît am putut vedea.

Inima lui Kirsten tresări, încît ceea ce voise să spună nu se materializă.

– Ei, îi dau drumul înăuntru sau nu? întrebă Helena rîzînd.

– Nu ştiu. Să mă gîndesc! Kirsten fu brusc atît de agitată, că nu ştia dacă să stea în picioare, să şadă sau să ţipe. Ah, pentru Dumnezeu, lasă-l să intre, ţipă ea, cînd el puse degetul pe butonul soneriei şi îl ţinu acolo.

Cînd se aşezară pe scaunele lor, în restaurantul slab luminat, şi chelnerul le dădu lista, Kirsten era atît de nervoasă, încît ştia că nu va reuşi să mănînce. În seara aceea era primul test dacă putea să se afle în preajma lui şi să-şi controleze simţămintele. Dacă nu putea, va trebui să-l refuze, dar nu se va gîndi prea mult la asta. Enormitatea celor ce se întîmplau ar copleşi-o dacă s-ar gîndi prea mult.

– Bun, spuse Laurence. Ai ales?

– Eu iau ficat, răspunse Kirsten, împăturind lista.

– Dar mie nu-mi place ficatul, obiectă Laurence.

– Dar nu-l mănînci tu, declară Kirsten. Apoi, văzînd cum îi jucau ochii în cap începu să zîmbească. În trecut, cînd se duceau la restaurant, în mod invariabil ea îi mînca mîncarea lui, lăsîndu-l cu ce comandase ea. E-n regulă, îl mănînc eu, spuse ea cu răceală.

– Bun, deci, de unde vrei să începem? Putem să ne întoarcem la trecut...

– Nu, nu vreau să facem asta, îl întrerupse Kirsten. S-o luăm de unde este acum, vrei?

Laurence o privi un timp.

– În regulă, zise el în cele din urmă. Dar oricînd simţi că...

– Nu, zău, nu cred că ar servi la ceva. Acum sîntem colegi, nu amanţi. Să operăm la nivelul ăsta, nu?

El aprobă încet din cap.

– Sigur, spuse uitîndu-se la chelner, care îi dădu lista de vinuri. Alb sau roşu? o întrebă el pe Kirsten.

– Alb.

– Dar ai luat ficat.

– Ştiu.

– Atunci vrei roşu.

– Atunci de ce m-ai întrebat ce culoare vreau, dacă hotărăşti pentru mine?

– Nu, spun doar...

– Uite, dacă asta te face fericit, am să iau vin roşu.

– Nu. Dacă vrei alb, ia alb. Comandă vin alb din 1979.

El rămase pe gînduri.

– Să încep să-ţi spun ce idei am? întrebă ea urmărindu-i ochii care reveneau la realitate.

– Nu. Am să încep eu, recunoscînd că te-am adus aici cu un pretext fals.

Kirsten se încruntă.

– Îmi pare rău, spuse ea, şi inima începu să-i bată tare. Nu înţeleg. Am crezut că mă vrei în film.

– Am vrut, răspunse el, şi inima lui Kirsten se prăbuşi la folosirea timpului trecut. Mi-e teamă că n-o să fie nici un film.

– Ce? Atunci pentru ce toate astea?

Laurence oftă din greu.

– Nu sînt sigur, spuse el. Am tot rumegat asta în minte toată ziua şi cred că am găsit o soluţie, dar...

– Laurence! A ajuns Dyllis Fisher la tine? Vreau să zic, cum a aflat...

– Nu, încă nu, o întrerupse el. Dar cred că în curînd va ajunge, doar dacă...

– Ce anume? Laurence, vrei te rog să-mi spui ce se întîmplă?

– Willie Henderson, regizorul, s-a retras azi. Şi-a retras şi banii.

– Dar de ce? A motivat cumva?

Laurence negă din cap. Apoi, cu un zîmbet acru, zise:

– Cred că trebuie să fiu sincer aici, pentru că, dacă ideea mea o să meargă, trebuie să ştii cu ce o să te lupţi.

– Un producător care mă calcă pe nervi e de-ajuns, remarcă Kirsten.

– Willie s-a retras, continuă Laurence, pentru că nu poate lucra cu Ruby. N-o să te mint, doamna are nişte probleme...

– Arată-mi un scriitor care nu are, comentă Kirsten.

– Da, dar Ruby încearcă să şi le rezolve cu ajutorul sticlei. Şi nenorocirea este că e sensibilă cînd alţii îi pun în aplicare ideile. Iar Willie nu se putea obişnui cu asta. Acum sîntem iar la începeut şi cu nevoia de a aduna bani. Şi ştii că nu vom putea, atîta timp cît Dyllis Fisher...

– Atunci am să mă retrag eu, interveni Kirsten. Nu vreau să pierzi filmul din cauza...

– Eu am avut o idee mai bună, spuse Laurence. Dar depinde de tine.

Kirsten îl privea atentă.

– Continuă, zise ea.

– Vreau să fim parteneri la filmul ăsta, spuse el. McAllister şi Meredith. Sau Meredith şi McAllister, cum vrei. Formăm o companie de producţie şi punem noi banii.

– Vrei să spui că-i pui personal? întrebă ea.

El dădu din cap afirmativ.

– Dar e vorba aici de zece milioane de lire.

– Opt. Folosind capitalul pe care-l am cu un împrumut pe casă, pot aduna patru. Nu ştiu cît a fost moştenirea ta...

– Moştenirea e blocată, dar pot împrumuta pe baza venitului produs, adăugă ea.

– Poţi obţine patru milioane?

– Nu ştiu, pînă nu încerc.

– Atunci, ai să încerci?

– Cu condiţia să dedicăm filmul *Moyna O'Malley*, memoriei lui Paul, spuse ea, simţind că pierde rapid legătura cu realitatea.

– Asta nu mă deranjează, zîmbi Laurence.

Rămaseră tăcuţi, rumegînd lucrurile în minte. Lui Kirsten nu-i venea să creadă. După ce Laurence declarase că nu o mai voia vreodată în viaţa lui, acum era gata să o lege de el aproape ca şi cînd s-ar fi căsătorit. Era gata să vorbească, dar Laurence o întrerupse.

– Mai e ceva, zise el.

– Încă nu m-am obişnuit cu prima parte, spuse ea.

– Ştiu, dar trebuie să analizezi toată propunerea.

– Ascult, deşi nu-mi vine să cred ce aud.

– Nu vreau să fii producătoarea filmului, vreau să-l regizezi.

Kirsten scăpă furculiţa.

– Laurence, e o glumă? N-am regizat nimic niciodată, ştii asta!

– Dar ştim amîndoi că ţi-ai dorit-o.

– Dar e un film artistic, Laurence. N-am lucrat pe treizeci şi cinci de milimetri şi cu atît mai puţin nu am regizat. Plus că n-am mai lucrat de cinci ani.

– Ştiu, dar cred că poţi face asta.

– Nu, trebuie să găsim pe cineva care ştie ce face.

– Ei, nu-mi mai mînca mîncarea, se plînse Laurence. Ţi-am zis că nu-mi place ficatul.

Kirsten se uită la el, apoi observă că se întinsese peste masă şi lua din porţia lui de miel. Ea puse jos furculiţa şi luă vinul.

– Te rog să te mai gîndeşti un timp, înainte de a intra în negocieri, continuă Laurence. Şi am să fiu şi eu acolo.

– Atunci de ce nu-l regizezi tu?

– Pentru că tu ai putea mult mai bine. Tu ai mai mult talent la partea creatoare şi de ce să nu-l foloseşti?

– Ah, Doamne, spuse Kirsten.

N-o să fie uşor, se gîndi ea, va fi un afurisit de coşmar, dar o să-mi placă fiecare moment. Şi el o să fie acolo...

– O să ne certăm, declară ea.

– Erai pregătită să-ţi asumi riscul dacă producem împreună, îi aminti el.

– Dar asta-i altceva. Eu o să vreau să filmez într-un fel, iar tu, Laurence, ştiu cum eşti. O să mă subminezi în faţa echipei.

– Bineînţeles că da, declară el. Dar de cînd nu mai ştii tu să te aperi?

– Pe linie profesională, m-am apărat întotdeauna.

– Exact. Şi asta o să avem noi, o relaţie complet profesională.

– Parteneriat, corectă ea.

– Asta înseamnă că accepţi?

– Vreau să mă mai gîndesc.

– Bine, dar nu vreau să se ştie, pînă nu închei împrumutul cu banca. Iar dacă Dyllis face presiuni, ca să mi se retragă împrumutul o dăm în judecată.

– Zău?

– Zău.

– Laurence, spuse ea ridicînd ochii spre el, de ce faci asta? Vreau să zic, are vreo legătură cu trecutul? Vrei să...

– Totul la noi are legătură cu trecutul, spuse el încet. Dar de acum încolo o să schimbăm totul.

– Bine, spuse ea luînd paharul. Să bem pentru viitorul nostru măreţ în calitate de colaboratori.

– Asta înseamnă că a trecut timpul de gîndire despre care vorbeai, o tachină Laurence.

Cînd o lăsă acasă, mai tîrziu, el îi spuse:

– Dormi bine. O să ai nevoie de odihnă, o să avem un drum greu de acum încolo.

Dar cît de greu, nici unul dintre ei nu-şi putea închipui.

14

Totul părea că se petrece cu viteza fulgerului. Nici Kirsten, nici Laurence nu-şi pierduseră timpul şi îşi contactaseră băncile, avocaţii, contabilii. La cinci săptămîni de la cina lor la restaurant, în birourile pe care le închiriaseră în strada Windmill, pregătirile şi recrutările începuseră. De fapt, nici nu prea era loc pentru toată lumea în apartamentul de şase camere din vechea clădire victoriană.

Avîntul şi emoţia erau atît de mari, încît nimeni nu avea timp să se plîngă de lipsa de spaţiu, iar cei care puteau lucrau acasă sau în birourile de design ale lui Alison, care erau situate după colţ, în Colville Place.

Timpul lui Kirsten era împărţit între Ruby, Alison şi Jake, directorul de imagine. Jake, cu drăgălăşenia lui de băieţaş şi o atracţie incorigibilă pentru doamne, era o persoană cu care Laurence mai lucrase, ca de altfel majoritatea echipei. Kirsten fusese în stare să stabilească o relaţie doar cu Jake. În primele două călătorii în Irlanda, unde aveau să filmeze, Jake avusese nişte idei care o încîntaseră şi le băgase în scenariu fără să o anunţe pe Ruby. Fusese un lucru stupid şi de neiertat, care i-a adus furia lui Laurence şi a lui Ruby. Protestele lui Ruby au fost pe cît de gălăgioase, pe atît de justifi-

cate. Kirsten putea ghici doar cît de mult se străduia Laurence s-o facă pe Ruby să o accepte, deşi animozitatea lui Ruby nu era îndreptată doar împotriva lui Kirsten. Se părea că orice femeie care era destul de neînţeleaptă ca să arate interes faţă de Laurence era tratată cu violenţă de Ruby. Dar vizitele ei la birou erau rare din fericire şi în general schimbările pe care le făcea în scenariu erau atît de impresionante, încît Kirsten ar fi acceptat ostilitatea ei pe tot parcursul filmărilor.

Totuşi, pe neaşteptate, Kirsten reuşi să se apropie de ea. Era în apartamentul lui Ruby, într-o după-amiază, şi, întîmplător, deschise un album de fotografii de pe măsuţa de cafea. Cînd Ruby intră în cameră, aducînd o tavă cu cafea şi biscuiţi, Kirsten închise repede albumul şi se scuză că se uitase. Dar Ruby puse jos tava şi deschise din nou albumul. Era atît de mîndră de cum arătase în tinereţe, încît faţa i se schimba cînd se uita la frumuseţea care fusese. Kirsten fu tentată să o întrebe despre viaţa ei pe estrada manechinelor. Soarele apusese demult, cînd Ruby închise albumul, nu lucraseră nimic la scenariu în ziua aceea, dar Kirsten ştia că era ziua cea mai valoroasă pe care o petrecuseră împreună. Găsise călcîiul lui Ahile la Ruby şi asta avea să le fie de folos amîndurora. Pe Kirsten începură să o bucure discuţiile cu Ruby, pentru că, atunci cînd era trează, mintea ei era atît de ascuţită, ideile atît de înnoitoare, încît o ţinea atentă pe Kirsten. Iar aceasta dădea naştere unui respect faţă de Ruby la care nu se aşteptase. Kirsten ar fi vrut ca ea însăşi să fie tot atît de respectată de întreaga echipă.

Nu erau cu toţii împotriva ei, dar cei care aveau importanţă erau, din păcate, influenţaţi de ceea ce scria Dermott Campbell despre ea. Laurence comenta rareori, dar Kirsten ştia că acuzaţiile lui Campbell că ea a reuşit să-l îmbrobodească pe Laurence pînă într-atît

încît să-i ofere o slujbă pentru care nu era calificată, îl iritau la fel ca şi pe ea.

Dar, indiferent ce gîndeau toţi, Kirsten ştia că va reuşi. Va trebui să suporte faptul că Alison, regizorii artistici şi producătorii se duceau cu problemele lor la Laurence în loc să vină la ea, pînă le va dovedi ce poate. Laurence îi trimitea în mod invariabil la ea, dar lipsa de cooperare era obositoare şi enervantă. Slavă Domnului că era şi Jake, care, nu numai că-şi dădea seama ce se întîmpla, dar refuza să tolereze aşa ceva, în echipa lui. Iar sprijinul echipei de cameramani pe platou avea să fie la fel de necesar cum e prezenţa filmului în cameră.

Mai era o persoană parcă trimisă de Dumnezeu şi anume Vicky, ajutoarea ei. Vicky reuşea să-i menţină starea de spirit bună exact atunci cînd ea era gata să ridice mîinile şi să urle sau să cadă în genunchi şi să plîngă. Vicky lucrase cu Kirsten la programul care fusese premiat. Dar chiar şi cei care o cunoscuseră pe Kirsten atunci, ştiau că succesul ei era în televiziune.

Totuşi, nu era chiar atît de rău, îşi amintea ea, cînd se băga seara în pat. Lucrurile începeau să capete formă, scenariul îi emoţiona pe toţi şi distribuţia, aproape completă, era grozavă. Exista un singur rol pentru care ea şi Laurence nu se înţelegeau şi anume cel al eroinei irlandeze Moyna O'Maley. Laurence o voia pe Anna Sage, care, după părerea lui Kirsten, era prea tînără şi prea drăguţă. Avea talentul necesar să-l realizeze, dar nu se potrivea rolului. O testaseră şi, în cele din urmă, Laurence ieşise ca o furtună din sala de probe, vizibil furios la încăpăţînarea ei.

De fapt, tensiunea între Kirsten şi Laurence creştea pe zi ce trecea, iar Kirsten ştia că nu era vorba doar de neînţelegeri profesionale, ci chiar apropierea lor părea să creeze dificultăţile reale. Biroul lor comun din fundul

clădirii le dădea liniște să poată lucra. Dar nevoia de a sta aproape unul de altul sau de a se apleca unul pe umărul celuilalt cînd explicau ceva crea o atmosferă conştientă care îi cerea lui Kirsten un efort supraomenesc ca să rămînă indiferentă. Spre nemulţumirea ei, el îi simţea încordarea şi, cu toate că uneori devenea iritabil, alteori avea o nuanţă tachinatoare în voce şi o blîndeţe în privire care erau atît de intime şi atrăgătoare de parcă ar fi fost amanţi.

Kirsten îşi zîmbi somnoroasă strîngînd perna în braţe. Era inevitabil ca o parte a ei să îndrăznească să spere că, în cele din urmă, vor fi din nou împreună. Oricît de intransigentă părea încrederea ei faţă de alţii, ea ştia cît de mult se baza pe Laurence pentru forţa acesteia. Îşi spunea că fusese o greşeală că se angajase la treaba asta, dar acum era prea tîrziu ca să dea înapoi şi nici n-ar fi visat să facă aşa ceva. Doar că nervozitatea la gîndul că el ar putea face ceva care s-o rănească emoţional era greu de îndepărtat. Ştia că era în pericol să devină paranoică, dar asemănarea Annei Sage cu Pippa era la fel de supărătoare ca şi hotărîrea lui de a o distribui. Iar atracţia vizibilă a Annei pentru Laurence se adăuga la neliniştea ei. Laurence nu se putea să nu-şi dea seama de asemănare, deşi nu o menţionase, nici după apariţia unui articol al lui Dermott Campbell, intitulat *Păpuşa Kirstie dă cu tifla sosiei nevestei.* Laurence o sunase pe Anna rîzînd, spunîndu-i să nu creadă tot ce citise în ziare şi o invitase la masă, ca să-i explice situaţia, după cum se exprimase el.

Oftă, amintindu-şi că Laurence era împotriva relaţiilor în cadrul echipei, dar asta nu o linişti. Şi nici flirtul pe care-l începuse cu Jake. Toată lumea de la film citise destul ceea ce se scria în presă despre faptul că ajunsese în vîrf făcînd amor şi gîndea că repetă şi acum figura. Prietenia ei cu Jake ajunsese la urechile lui

Campbell, la fel ca şi sosirea lui Jean-Paul, francezul care juca rolul amantului Moynei şi al conspiratorului la crimă. El venise la Londra şi îşi petrecuse o seară cu Kirsten. Ea gîndi că, dacă ar putea pune mîna pe cine dădea informaţii lui Campbell, ar... ar... ei, nu ştia ce ar face, dar, oricum, nu ar fi ceva plăcut.

Obosită, adormi, cînd sună telefonul. Era aproape unu noaptea, observă ea pe ceasul de pe noptieră cînd spuse „alo".

Nu răspunse nimeni.

– Alo, zise ea a doua oară, simţind înţepături în terminaţiile nervoase. Neliniştea ar fi fost mai rapidă, dacă nu ar fi fost adormită. Nu era prima oară cînd suna telefonul la ora asta, aducînd o prezenţă anonimă în liniştea camerei întunecate.

– Alo, repetă ea.

Tot linişte. Dar cineva era acolo, îi auzea răsuflarea.

– Alo, cine-i acolo? întrebă Kirsten. Inima îi bătea tare, se ridică în pat şi aprinse lumina.

Liniştea continua, dar, ascultînd, lui Kirsten i se păru că aude în depărtare sunet de muzică. Apăsă receptorul la ureche. Era un sunet blînd, ca o jucărie muzicală folosită la adormirea unui bebeluş.

– Alo, spuse ea din nou. Alo.

Linia pocăni şi, în locul tăcerii, veni tonul.

O săptămînă mai tîrziu, Kirsten era în zbor de la Dublin şi dădea un interviu unei reportere care scria un articol pentru *Scena Internaţională.*

– Deci, spunea Kirsten, cînd Rochette, personajul jucat de Jean-Paul, reuşeşte s-o atragă pe Moyna din

Irlanda înfometată...

– Dar în Irlanda o îndemnase el la prostituţie, aşa-i? o întrerupse reportera.

– Da. Moyna devenise prostituată ca să aibă ce mînca. Rochette o exploatează, dar se îndrăgosteşte de ea şi ea de el. Relaţia lor se bazează pe dragoste şi dorinţă, dar şi pe aviditate şi ură.

– Aviditate?

– Rochette e un hoţ...

– Da, dar era demn de iubit?

– Nu de la început, răspunse Kirsten, vrînd s-o întrebe pe femeie dacă fusese vreodată atentă la ce se vorbise. Ideea este că omul la început e detestabil, noi, publicul, ne îndrăgostim treptat de el, ca şi Moyna.

– Ce-i face să plece la New Orleans?

– Fratele lui Rochette practică şantajul. Rochette o răpeşte pe Moyna şi o duce acolo. Moyna reuşeşte să scape şi se rătăceşte... Ea găseşte adăpost la o profesoară de origine spaniolă, Conchita Sanchez. Conchita era amanta primarului. El era unul dintre victimele şantajate de fratele lui Rochette şi aşa Moyna ajunge din nou să-l întîlnească pe John Rochette. Acesta se făcuse deja cunoscut în cartierele mai bune din New Orleans şi se ocupa de practicile Voodoo cu preoteasa Marie Laveau.

– Helena Johnson joacă rolul ăsta, aşa-i?

– Da.

– Deci veţi filma ceremonii voodoo?

– Da. Moyna atrage elevi de la şcoala Conchitei, pînă ce unul dintre băieţi îi spune profesoarei, care o dă afară pe Moyna. Moyna se întoarce la prostituţie, iar Rochette e peştele ei. Moyna deschide un bordel şi-i încurajează pe băieţii de la şcoală să înveţe arta dragostei. Moyna atrage cameriste ale unor doamne bogate să fie dame la bordel. Marie Laveau află de la

cameriste intimităţi ale stăpînelor şi foloseşte informaţiile, mărindu-şi misterul şi prefăcîndu-se că le citeşte gîndurile. Reţineţi că nici Rochette şi nici Moyna nu sînt educaţi, ci privesc lucrurile ca fiind comice, partea sinistră vine din implicarea lui Marie Laveau. Cînd un tînăr e găsit plutind înecat şi Rochette e acuzat de crimă, el şi Moyna îşi dau seama că s-au băgat în ceva prea grav şi nu se mai pot descurca. Fug. Sînt prinşi, Rochette e judecat şi condamnat la spînzurătoare. Moyna, cu ajutorul fetelor ei, reuşeşte să-l scoată din închisoare. Fug din nou. Simt că un bărbat îi urmăreşte. Se ascund în mlaştinile din Louisiana. Urmăritorul se apropie. Rochette se duce în căutare de hrană. Bărbatul se apropie de Moyna, care doarme. Ea se luptă, dar în zadar. Bărbatul pleacă, iar Rochette, cînd se întoarce, o găseşte pe Moyna moartă.

– Moartă? întrebă reportera.

– Da. Fusese strangulată. Rochette e prins şi condamnat din nou la spînzurătoare, pentru uciderea Moynei.

– Şi e spînzurat?

– Da.

– Şi aşa tipii cei răi cîştigă?

Kirsten zîmbi.

– O să trebuiască să vezi filmul ca să descoperi, nu-i aşa? spuse ea uitîndu-se la Jake, care se stăpînea din greu să nu rîdă.

– Lasă-mă să-ţi duc eu asta, zise Jake, cînd Kirsten mută sacul ei greu de pe un umăr pe altul.

– E-n regulă, mă descurc, răspunse ea, dar el îi luase deja sacul. Atîta cavalerism! N-ai face asta dacă aş fi bărbat.

– Multe lucruri n-aş face dacă ai fi bărbat, răspunse Jake. Şi, înainte de a te enerva, pentru observaţiile mele, îmi cer scuze. Tu scoţi la iveală bestia masculină

din mine.

– Dacă bestia masculină îşi aminteşte că e director de imagine...

– O să-şi amintească. Dar presupun că poate să invite la cină o femeie frumoasă şi să uite un timp că el e director de imagine iar tu eşti regizoarea adevărată.

Kirsten rîse.

– În regulă, de ce nu? Zilele astea trei au fost obositoare, cu alergătura asta prin satele irlandeze. Putem cu toţii să ne relaxăm puţin.

– Nu plănuiam să iau toată echipa, obiectă Jake.

– Nici eu nu plănuiam să vină.

Fură înghiţiţi în mulţimea din holul de sosiri.

– Te duc eu cu maşina.

Kirsten se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Laurence.

– Laurence! rămase ea cu gura căscată. De unde vii? Nu ştiam... N-ai spus că ai să...

– Iau eu ăsta, spuse Laurence luînd sacul lui Kirsten de la Jake şi, fără să mai zică nimic, se întoarse spre ieşirea din terminal.

Kirsten ar fi dorit să creadă că nervozitatea lui Laurence provenea din faptul că o vedea cu Jake, dar, instinctiv, ştia că nu putea fi ceva trivial. Putea doar trage concluzia că, din moment ce venise la aeroport, trebuia să existe un motiv serios.

– Nu mă mai sîcîi întrebîndu-mă despre ce-i vorba, spuse Laurence, semnalizînd şi intrînd în My; spune-mi despre Irlanda. V-aţi stabilit asupra Castelului Kiuna?

– Da, răspunse Kirsten. Am să-ţi dau raportul după

ce o să-mi explici de ce ai venit la aeroport...

– David a stabilit de cîte zile aveţi nevoie la castel? o întrerupse Laurence, accelerînd şi trecînd cu maşina neagră *Mercedes* pe banda rapidă.

– Douăsprezece, cred. Patru fiind filmări de noapte. Acum, îmi spui te rog de ce eşti într-o dispoziţie atît de proastă?

– Problema asta poate să mai aştepte pînă ajungem la birou, spuse el cu un ton care o făcea pe Kirsten să-i vină să urle.

– Laurence, spuse ea printre dinţi, nu mai sînt un copil...

– Am vrut să mă asigur că nu pui mîna pe un ziar, înainte ca eu să te pot opri, spuse el.

Kirsten păli.

– Ce vrei să spui? Ce s-a întîmplat?

– O să citeşti singură, cînd ajungem la birou, apoi, am să-ţi cer nişte explicaţii, spuse el uitîndu-se drept înainte.

– E... Are legătură cu...

– Cu filmul, da. Cu tine personal, nu, o întrerupse el.

– Pentru Dumnezeu, Laurence, nu mai face asta, strigă ea. N-am chef să mă joc de-a ghicitul.

– Atunci nu mai ghici şi vorbeşte-mi despre Irlanda.

Vreo patruzeci de minute mai tîrziu, intrară în birou. Era după ora şase, dar mai era lume acolo. Laurence se opri să discute cu un contabil, iar Kirsten se duse în biroul lor, sperînd să găsească un ziar, dar găsi altceva pentru care nu era deloc pregătită.

Cîteva secunde, rămase în uşă uitîndu-se la un băieţel care bătea fericit la tastatura unui computer. Cu părul negru, cîrlionţat, gene dese şi ochi albaştri, adînci, semăna atît de bine cu Laurence, încît nu încăpea îndoială cine era. Un moment, inima i se strînse dureros şi Kirsten ar fi vrut să fugă. Îi venea să se dea în lături

pentru că, abia acum, îşi dădu seama că Laurence îl ţinuse în mod deliberat departe de ea. Voia să lucreze cu ea, să o ajute, dar vedea la ce distanţă se ţinuse de ea.

Era gata să o şteargă încet, cînd Tom îşi ridică privirea. Un moment păru speriat, de parcă ar fi făcut ceva rău.

Kirsten îi zîmbi tremurînd.

Tom continuă să o privească.

– Bună, zise ea cu blîndeţe.

Ochii lui se lărgiră.

– Tu eşti Tom? întrebă ea, inima bătîndu-i în urechi.

El aprobă nesigur din cap.

– Asta e a lui tata, spuse el arătînd spre computer.

– Tata ştie că eşti aici? întrebă ea.

– Am venit cu Jane, cu autobuzul, răspunse el.

– Şi unde-i Jane acum?

– S-a dus la toaletă. Pot să sun pe cineva la telefon? întrebă el, încercînd să ajungă la telefon.

– Te rog, îl corectă Jane, venind în spatele lui Kirsten.

– Te rog? repetă Tom uitîndu-se la Kirsten.

Kirsten aprobă din cap şi îi dădu receptorul.

– Pe cine vrei să chemi? îl întrebă ea.

– Pe mami.

Din nou, zîmbetul lui Kirsten dispăru.

– Bună, Jane, spuse ea întorcîndu-se spre Jane. Ce mai faci?

– A, bine, zise Jane ridicînd din umeri ca întotdeauna. Ţi-am zis că s-ar putea s-o întîlnim azi, nu-i aşa? A vrut să vadă unde lucrează Laurence, îi explică ea lui Kirsten.

Ochii lui Tom se luminară brusc şi sări de pe scaun, lăsînd telefonul.

– Tati! strigă el.

Laurence îl ridică, îl întoarse cu capul în jos şi îl sărută.

– Ce faci aici? Credeam că te duci la bunici.

– Am călătorit cu un autobuz, îi spuse Tom.

– Zău, acum? întrebă Laurence întorcîndu-l şi ţinîndu-l pe un braţ. Ţi-a plăcut?

– Jane, i se adresă Laurence fetei, du-l pe Tom în biroul de producţie, vrei?

Tom începea să protesteze, dar Laurence îl asigură că are ce vedea acolo. Jane îl scoase afară şi închise uşa în urma lor.

– Te simţi bine? o întrebă el pe Kirsten.

– Da, mi-e bine, răspunse ea.

– Nu prea arăţi bine.

– Presupun că a fost... Mă rog, şocul. Îţi seamănă atît de bine...

Lacrimile o ardeau dureros în ochi şi, de emoţie, abia putea vorbi.

– Hei, spuse Laurence punînd un braţ în jurul umerilor ei. Ştiu ce se întîmplă...

– Nu, te rog, zise Kirsten încercînd să se retragă.

– Kirstie!

– Ah, Doamne, Laurence, doare atît de tare, se tîngui ea.

– Ştiu, şopti el. Încercam să mă gîndesc cum să fac să-l întîlneşti. Ştiam că nu va fi uşor pentru tine.

– E minunat, spuse Kirsten cu vocea estompată de căldura umărul ui lui, simţurile ei cufundîndu-se în mirosul lui drag şi familiar.

– Mda, şi mie îmi place. Laurence zîmbi şi o împinse mai departe ca să se poată uita la ea.

– Ah, Doamne, mă fac de rîs, gemu Kirsten retrăgîndu-se.

– Ascultă, spuse Laurence apucînd-o de mînă. Înţeleg ce simţi. Ţi-am zis, oricînd vrei să vorbeşti despre asta...

– Nici o conversaţie n-o să schimbe ce-am făcut.

– Kirstie, trebuie să uiţi, să nu te mai răneşti singură...

– Am încercat, dar nu e uşor. Şi, văzîndu-l pe Tom... Ah, Doamne, ce tot spun? Îmi pare rău, o să-mi treacă într-un minut.

Laurence îi lăsă mîna, dar îşi dădea seama că nevoia de a spune mai mult îi înăbuşea. Mai rău, o dorea. Dar nu o iubea şi ar fi fost greşit să-i dea speranţe în această direcţie.

Brusc se întoarse şi ieşi pe uşă. Îi va da un răgaz să-şi revină, în timp ce el va căuta pe cineva care să-i conducă acasă pe Jane şi pe Tom.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Kirsten şi Laurence şedeau la birourile lor, cu uşa închisă. Kirsten terminase deja de citit articolul despre Helena din ziarul de dimineaţă şi se uita la Laurence, aşteptînd ca el să comenteze.

– Ştiai povestea ei cu băieţii? întrebă el.

Kirsten aprobă din cap.

– Atunci, nu crezi că ar fi trebuit să-mi spui şi mie?

– Ţi-aş fi spus dacă mi-aş fi închipuit că o să apară aşa ceva, răspunse ea.

– Îţi dai seama că o să trebuiască să o plătim şi să distribuim pe altcineva.

– Dar de ce? Totul s-a întîmplat demult.

– Povestea e aici, în ziarul de dimineaţă, îi aminti el.

Ce o să spună lumea cînd o să turnăm în New Orleans scene care implică băieţi de aceeaşi vîrstă, cînd avem o artistă cunoscută pentru relaţiile cu tineri de aceeaşi vîrstă ca aceia care joacă rolul?

Kirsten ştia că are dreptate. Dar nu avea alt argument decît acela că Marie Laveau era o preoteasă voodoo şi nu o pedofilă. Cu ironie, Kirsten îşi aminti că se culcase cu şeful de la secţia dramă, ca să-i salveze slujba Helenei. Aşa ceva nu avea să se întîmple de data asta. Niciodată Laurence nu i se păruse mai de neapropiat. Acum părea că o urăşte că s-a manifestat aşa în faţa lui.

– Mă tot întreb de ce povestea a apărut exact acum? spuse ea.

– Ieri s-a publicat lista distribuţiei. Dat fiind că ai căzut de acord cu Anna Sage i-am dat drumul.

– Atunci înseamnă că Dermott Campbell a stat şi a aşteptat... Vreau să spun că nu se putea să afle povestea peste noapte.

– Nu.

– Deci, nu vrea să mă distrugă doar pe mine, ci şi pe Helena.

– Aşa se pare.

– Dar eşti gata să nu-ţi pese ce se scrie despre mine. De ce nu şi despre asta?

– E diferit.

– Deci cedezi în faţa lui şi o concediezi pe Helena. Unde o să se ducă ea acum?

– Kirsten, Helena Johnson s-a dus la un internat de băieţi ca să facă cercetări pentru un rol de profesoară pentru o piesă la BBC. În timp ce era acolo, a sedus, a corupt, scrie aici, un elev de cincisprezece ani. Nu o dată, nu de două ori, ci în repetate rînduri. Băiatul era atît de zăpăcit, atît de nebun după ea, încît, atunci cînd autorităţile şcolare au aflat, l-au eliminat, iar el s-a

spînzurat. Cum poţi s-o aperi, pentru Dumnezeu, cînd noi o s-o punem să lucreze cu băieţi cam de aceeaşi vîrstă?

– Nu încerc s-o apăr, îţi cer doar s-o ajuţi să lase în urmă trecutul, aşa cum mă ajuţi pe mine.

– Eu nu sînt o societate de binefacere, Kirsten.

– Nici tu nu eşti perfect. Nu crezi că a plătit destul? Crezi că a vrut să se întîmple aşa ceva?

– Îmi pare rău, dar n-am ce face.

– Dar sinuciderea băiatului ăluia, a fost acum cincisprezece ani, oftă ea şi faptul apare în ziarul de azi. Trebuie să fie o cale de ieşire, spuse neajutorată Kirsten.

– Dacă este, spune-mi-o şi mie şi am s-o analizez. Ai douăzeci şi patru de ore.

Dar, a doua zi, cînd Kirsten sosi la birou, după ce se văzuse cu Helena ca să-i explice că, de data asta, nu putea face nimic ca s-o salveze, Laurence o aştepta cu vestea că Helena rămînea în distribuţie.

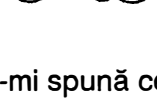

– ... şi a refuzat să-mi spună ce s-a întîmplat şi de ce s-a răzgîndit, îi spuse Kirsten în seara aceea Helenei.

– Am să-ţi spun eu ce s-a întîmplat, zise Helena uitîndu-se la paharul ei.

– Vrei să spui că ai vorbit cu Laurence?

Helena negă din cap.

– Nu, am vorbit cu Dermott Campbell. A fost aici aseară. Rîse trist, amar. A venit să-şi ceară scuze, îţi poţi imagina? A crezut c-am să-l iert.

– Ce? Era beat?

– Foarte. Tipul trebuie să fie nebun, dacă îşi închi-

puie că aş putea uita ce-a făcut. Dar mă tot întreb ce mă face pe mine să mă culc cu el.

Kirsten clipi, deschise gura să vorbească şi o închise din nou. Se uită prin camera în umbră, la şirurile de cărţi jerpelite, la obiectele ieftine de artă abstractă, la căminul cu gaze. Apoi se uită din nou la Helena. Îşi ţinea capul plecat şi mîinile în jurul piciorului paharului.

– Mi-a zis că mă iubeşte, şopti Helena şi o lacrimă solitară îi căzu pe masă. Cum poate să mă iubească, dacă a făcut aşa ceva?

– Te-a folosit pe tine ca să lovească în mine, răspunse Kirsten.

– Aşa se pare. L-a sunat aseară pe Laurence de-aici, îi zise Helena plat. I-a spus lui Laurence că, dacă nu mă ţine în continuare, se duce la Dyllis şi îi spune cum v-aţi despărţit, tu şi Laurence.

– Isuse, şopti Kirsten. De unde naiba a aflat despre asta?

– Habar n-am. Ştiu doar că Laurence i-a zis să se ducă dracului, dar probabil că s-a mai gîndit... Bănuiesc că Laurence vrea să te protejeze pe tine.

– Mai curînd investiţia, glumi cu tristeţe Kirsten.

– Da, şi asta. Dar nu-şi poate permite ca genul ăsta de poveste să se lăfăie în toate ziarele, cel puţin nu aşa cum ar scrie o Dyllis Fisher, ca să nu mai vorbim de scandalul meu. Nu vezi că, într-un fel sau altul, totul are legătură cu copiii, iar publicul nu prea agrează poveştile de groază despre copii.

– Doamne, ce fel de om e Dermott Campbell ăsta? mormăi Kirsten. Se consideră prieten al lui Laurence, iar ţie îţi zice că te iubeşte...

– E terminat, asta e, spuse Helena. Ca şi mine, cred.

– Haide, tu nu eşti terminată, eşti doar...

– Kirsten, m-am culcat cu un bărbat care mi-a distrus acum cariera. Care a făcut să nu-mi pot arăta

mutra pe stradă. Dacă asta nu înseamnă că sînt terminată, atunci ce-i?

– Ce te-a determinat s-o faci?

– Singurătatea, tu ce crezi?

– Trebuie să fie mai mult decît atît.

– Da, îmi şi place, pe deasupra.

Kirsten era gata să-i amintească faptul că niciodată nu o interesaseră bărbaţii de vîrsta asta, dar în condiţiile actuale se abţinu.

– O să te mai vezi cu el? întrebă ea.

– Nu ştiu.

– Dar vrei?

– Nici asta nu ştiu. Doamne, Kirstie, am făcut o porcărie din viaţa mea şi nimic din ce fac nu pare să o schimbe.

– Eşti în continuare în film, îi aminti cu blîndeţe Kirsten.

– Nu pot să-l fac în acest moment, iar tu ştii bine lucrul ăsta.

– Laurence şi cu mine am vorbit deja cu Ruby să pună alt accent pe personajul tău. N-o să mai fie scene cu copii, dacă asta te deranjează.

– Pe tine nu te deranjează?

– Desigur. Din acest motiv modificăm scenariul. Vreau să fii cu noi, Helena.

– Poate că tu, dar Laurence e forţat să mă accepte şi eu nu pot lucra aşa.

– Îl sun chiar acum, spuse Kirsten. Să-ţi vorbească personal.

– La naiba, nu cred că pot vorbi cu el acum, gemu Helena. Nu, nu. Mai bine stai jos şi ascultă mai departe. S-ar putea să-ţi schimbi părerea.

– Ce vrei să spui cu mai departe? întrebă Kirsten cu o senzaţie de nelinişte.

– Mai departe e că eu i-am dat informaţia lui Dermott Campbell despre felul cum ai ajuns în vîrf.

– Tu! făcu Kristen nevenindu-i să creadă.

– Am făcut asta ca să-l opresc să scrie povestea mea. Se poate afirma că m-a şantajat. I-am zis ce voia să ştie.

– Inclusiv ce-am făcut cînd eu şi Laurence ne-am despărţit? întrebă Kirsten, fără să-i vină să creadă că are loc această conversaţie.

– Nu, jur că asta nu i-am spus-o niciodată. Nici nu ştiu cine i-a spus-o. Nu vrea să sufle o vorbă. Dar crede-mă că bănuiesc că nu mă poţi ierta pentru ce-am făcut şi să ştii că n-am să te învinovăţesc pentru asta.

Kirsten rămase tăcută mult timp, învîrtind totul în minte.

Sorbi din vin şi încercă să se scuture de sentimentul de izolare ce o cuprindea. Era greu de conceput ca tocmai cea mai bună prietenă a ei era cauza dificultăţilor pe care le avea acum. Dacă nu i-ar fi spus chiar Helena, se îndoia că ar fi crezut. Se întrebă ce-ar fi făcut ea în locul Helenei cu povestea cu băiatul acela deasupra capului; ar fi făcut la fel? Nu ştia răspunsul.

– Bănuiesc că e prea tîrziu ca să spun că-mi pare rău.

Helena se uita într-un punct îndepărtat. Kirsten simţi că aceeaşi izolare o învăluia şi pe Helena. Şi ea îşi pierdea cea mai bună prietenă, dar, spre deosebire de Kirsten, nu avea o carieră spre care să se îndrepte acum şi nu avea pe cineva care să se străduiască să o apere, aşa cum făcea Laurence pentru Kirsten.

– Nu, nu e prea tîrziu, zise Kirsten, întinzînd mîna spre Helena. Avem nevoie una de alta, Helena. Am trecut prin multe împreună, putem trece şi peste asta.

– Ah, Doamne! exclamă Helena strîngînd degetele lui Kirsten. Nu te merit, Kirstie.

– Ce nu meriţi e ce ţi-a făcut Campbell. Şi nu meriţi nici să pierzi filmul. Acum îl chem pe Laurence să-ţi spună personal ce-a făcut azi ca să poţi rămîne.

– Nu, spune-mi tu.

– Bine. Dar ţine minte că Laurence a făcut asta. Amîndoi sîntem de partea ta. A ţinut azi după-amiază o şedinţă cu publiciştii noştri şi au elaborat o informare pentru presă în care se exprimă remuşcările tale pentru băiatul acela, James Scott. Se va face sub forma unui interviu, dar tot ce trebuuie să spui a fost deja scris pentru tine. E destul de emoţionant şi o să provoace lacrimi. Evelyn, şefa cu presa, mi-a spus că a şi luat legătura cu părinţii lui James...

– Ah Doamne, nu, gemu Helena.

– Şi i-am spus lui Evelyn, continuă Kirsten, că te-au iertat. Au zis că nu puteau să-şi continue viaţa cu atîta amărăciune şi ură, aşa că încă demult au decis să te ierte. Au fost la fel de supăraţi ca şi tine că povestea a apărut acum în presă şi o să ia legătura cu editorul lui Dermott Campbell ca să se publice scuze că s-au stîrnit lucruri care trebuiau lăsate în pace. Dar, cum ţi-am zis, nu va mai fi în film nimic care să sugereze că personajul are vreo legătură cu procurarea de tineri. Mai e ceva. Nu ştiu cum ai s-o iei, dar vreau să-mi promiţi că n-ai să mai ai de-a face cu Campbell, pe durata filmului.

– Se acceptă. Apoi, lăsîndu-şi capul pe masă, plînse în hohote. Nu-mi vine să cred că faci asta pentru mine, Kirstie, pur şi simplu, nu-mi vine să cred!

– O fac, răspunse Kirsten, pentru că sînt prietena ta şi pentru că eşti o mare actriţă. Cu adevărat mare.

15

– Nu-mi vine să cred că mi-ai spus una ca asta! ţipă Kirsten.

– Atunci am să repet, ţipă şi Laurence. Dacă nu dai îndrumări ca lumea, atunci putem să ne facem bagajele şi să plecăm acasă.

– Deci totul e din vina mea.

– Tu eşti afurisitul de regizor!

– Zău? Eu credeam că tu eşti. Discuţi cu asistenţii mei mai mult decît mine.

– Au nevoie de indicaţii pe care tu nu le dai.

– Nu vor să mă asculte.

– Obligă-i! urlă el.

– Bine, dar spune-mi ce să fac cu asistentul ăla al tău îngîmfat care merge în urma mea şi le spune tuturor ce al naibii de nefolositoare sînt?

– Nu te-ai gîndit vreodată că poate are dreptate?

Ochii lui Kirsten îl ardeau.

– Tu crezi că are dreptate? întrebă ea muşcător.

– De fapt, da. Nu ştii să lucrezi cu echipa şi echipa nu e doar Jake.

– Jake lucrează cu mine, ceilalţi împotriva mea.

– Atunci, atrage-i de partea ta. Nu mai accepta cum se poartă ei cu tine şi impune-te. Dacă nu poţi, spune acum.

– Ai ceva împotriva metodei mele?

– Nu.

– Înţelegi ce vreau să realizez?

– Da.

– Atunci nu văd de ce nu înţeleg alţii, doar dacă nu vor.

– Atunci obligă-i!

– Bine, bine. Am să mai prelucrez o dată scenariul cu şefii de departamente, dar e de parcă le-aş scoate dinţii. Vor veni să se plîngă la tine.

– Şi cu costumele? Janet spune că rochia Moynei nu se potriveşte cu decorul de la plantaţie.

– Aşa şi trebuie! aproape că urlă Kirsten. I-am spus de o mie de ori. Şi lumina n-o să se potrivească. Dar Jake a venit la tine să se plîngă? Nu, el acceptă ce spun eu, sau, dacă nu, discutăm între noi.

– Atunci, exercită-ţi farmecul şi asupra celorlalţi.

– Ei, îţi mulţumesc pentru sprijin, Laurence. Nu cred că ţi-a trecut vreodată prin minte să le spui celor care vin tîrîş la tine că eşti de acord cu ce fac eu. Şi că înţelegi şi te miri de ce ei nu înţeleg. Dar nu, tu nu faci asta, pentru că n-ai încredere în capacitatea mea. De fapt, regreţi că mi-ai cerut...

– Nu mai pune vorbe în gura mea.

– Vorbe pe care tu nu ai curaj să le rosteşti, pentru că...

– Prostii. Ştii că am încredere în capacităţile tale. Ştiu că ai să faci un film grozav...

– Atunci, poate că e timpul să arăţi lucrul ăsta, spuse Kirsten şi ieşi din cameră.

Stăteau la hotelul *Richelieu* din New Orleans. Veniseră cu avionul, cu două zile înainte, pentru prospecţii. Lui Kirsten îi plăcuse ce văzuse din oraş, străzile vechi, balcoanele filigranate. Dar ideea că trebuia să prindă pe film oraşul New Orleans, era înfricoşătoare. Cu cît înaintau în producţie, cu atît devenea mai nervoasă. Şi se

vedea, cel puţin Laurence vedea asta. Şi acum cearta asta. Se întreba, mai mult ca oricînd, dacă luase o hotărîre bună, acceptînd să regizeze filmul.

Nu-l mai văzu pe Laurence pînă a doua zi după-amiază, cînd Little Joe de la studiourile *Independent* veni să-i conducă la Honey Island, una dintre cele mai mari mlaştini din Louisiana.

În recunoaştere veniseră doar Jake, Alison, David, primul asistent şi Bob sunetistul, deoarece nu era sigur că vor folosi locul. Little Joe le spusese că mlaştinile sînt periculoase, că pot pierde oameni în ele. Kirsten se îndoia şi ea de utilitatea locului, fiind prea departe de oraş. În plus, insula Scout, găsită de Joe, era după ea un cadru perfect pentru scena ritualului voodoo.

Era ora unu şi jumătate ziua cînd au ajuns la satul indian unde îi aştepta, cu o barcă, doctorul Wagner, ecologistul, care locuia pe mlaştină, dar cerul întunecat făcea să pară că era pe înserat. Totul era nemişcat, chiar şi curenţii rîului păreau nemişcaţi.

Doctorul Wagner le dădu pături să-şi pună pe genunchi şi Kirsten, pe bancă, avîndu-l pe Laurence într-o parte şi pe Jake în cealaltă, se hotărî să nu se mai gîndească la Laurence şi la ce se petrecea între ei. Se îndreptau spre un gol în relaţiile personale, asta nu se putea nega, şi era clar că el îşi dădea seama de lucrul ăsta la fel ca şi ea. Cum şi cînd va exploda situaţia nu se putea spune, dar ceea ce o înspăimînta pe Kirsten era că vor da amîndoi dovadă de lipsă de profesionalism. Rîse cu amărăciune în sinea ei. Laurence nu va permite niciodată să-şi arate sentimentele în public. Numai ea era în pericol să facă aşa ceva.

Porniră în josul rîului pentru a ajunge la locul stabilit. Ochii lui Kirsten erau aţintiţi la suprafaţa lucioasă, verzuie, a apei, pe jumătate visînd şi pe jumătate sperînd să vadă un aligator ridicîndu-şi capul din adîncimile noroioase. Brusc, păru că se face foarte rece. Kirsten se

uită la cerul impenetrabil, apoi îşi lăsă ochii în jos, spre muşchiul spaniol care atîrna din copaci ca nişte bărbi încîlcite de bătrîni. Intraseră deja în braţul mlăştinos al rîului, iar trunchiurile de chiparoşi, care ieşeau din apă, îngreunau înaintarea, ca şi desimea copacilor putreziţi care se ridicau din apă spre ei. Se opriră un moment să observe un raton urcat într-un copac, apoi continuară să înainteze în profunzimea mlaştinii, morbid de tăcute.

Kirsten se aplecă spre balustradă. Simţea că Laurence o urmărea şi se mişcase ca să nu mai simtă duritatea trupului lui alături de al ei. Ea oftă cu exasperare gîndindu-se la felul în care minţile şi trupurile lor erau în conflict. Cînd se întoarse să se uite la el, i se strînse inima. Era imposibil să-i citeşti expresia, dar ochii lui albaştri priveau atît de adînc în ochii ei, încît ea simţea că-i putea citi gîndurile.

Nodul din gît o împiedică să-i răspundă lui Jake, cînd acesta o întrebă ceva, dar se întoarse şi îi zîmbi.

– Te simţi bine? şopti el.

Kirsten aprobă din cap.

– Cam sinistru pe-aici, nu? spuse el.

În cele din urmă, ajunseră la locul descoperit de administratorul de locaţie. Nu încăpea îndoială că dacă ar face scena voodoo acolo ar arăta grozav pe această mică insulă ce părea atît de departe de lume. Dar Kirsten şi Laurence erau de acord că a transporta acolo noaptea echipa, distribuţia, aparatura şi decorurile nu era doar aproape imposibil, ci chiar periculos. În afara riscului de a cădea cineva în mlaştina plină de reptile, mai erau şi alte pericole, ca, de pildă, şerpii ce cădeau din arborii cu muşchi spaniol sau taurii sălbatici care puteau să apară de undeva sau chiar o întîlnire cu un urs cafeniu.

– Păcat, spuse Kirsten, cînd ea şi Laurence se depărtară de grup îndreptîndu-se spre o colibă între copaci. Am fi putut folosi asta pentru scena cu omorul

şi pentru ceremonia voodoo.

Laurence zîmbi.

– Tocmai asta gîndeam şi eu, zise el.

– Doamne, aici parcă ar fi la capătul pămîntului, nu-i aşa? şopti Kirsten înfiorîndu-se.

Îl auzi pe Laurence rîzînd şi se întoarse să se uite la el. Îl privi un moment sau două şi era gata să se întoarcă, dar el zise:

– Te doresc, Kirsten. Te doresc foarte mult, ştii asta, nu-i aşa?

Ea se opri, dar în loc de bucurie simţi doar furie la auzul acestor vorbe.

– Şi se presupune că asta ar îndrepta totul? răspunse ea încordată. Asta trebuie să scuze felul cum te porţi cu mine?

– Nu, spuse el. Dar recunosc că e o problemă cu care mă confrunt. Dar, Kirsten, mă înnebuneşti, nu vezi?

– Şi atunci, ce trebuie să fac, să nu mai exist?

Ochii lui se întunecară.

– De ce trebuie să fii atît de dificilă în domeniul ăsta? gemu el.

– Ce vrei să fac? Să mă arunc la picioarele tale şi să-ţi spun: „Ia-mă Laurence? Te rog, fă ce vrei cu mine".

Cînd ea voi să se depărteze, el o apucă de mînă.

– Încă n-am terminat, zise el cu sălbăticie. Acum nu e poate momentul, dar o să rezolvăm asta cînd ne întoarcem.

– Am alte treburi de făcut.

– Atunci anulează-le, spuse el printre dinţi. Îi dădu drumul şi o porni înapoi spre barcă.

Kirsten se aşeză din nou între Jake şi Laurence. Încordarea emoţională şi fizică dintre ea şi Laurence depăşise puterea ei de a o controla şi era furioasă pe el. Cum îndrăznea să o trateze aşa de parcă el trebuia

doar să-i facă un semn cu degetul ca ea să vină în goană la el? N-avea importanţă că şi ea simţise dorinţa. O să-i arate ea ce crede despre treaba asta.

O oră mai tîrziu, erau în holul hotelului şi îşi luau cheile.

– Aş vrea să vii în camera mea. Acum, spuse Laurence.

Apoi se întoarse şi văzu furia licărind în ochii ei.

Merseră în lift cu restul echipei, fără să se uite unul la altul, deşi Kirsten simţea confuzia lui Jake. Cînd ajunseră la etajul trei, toţi coborîră în afară de Kirsten şi de Laurence. La etajul patru, Laurence se dădu înapoi, lăsînd-o pe Kirsten să iasă înaintea lui.

Ea aşteptă pînă ajunseră în camera de zi frumos mobilată din apartamentul lui Laurence, apoi se întoarse spre el.

– Dacă îţi închipui că o să pui măcar un deget pe mine, urlă ea, atunci poţi foarte bine să crezi...

– Jane, poţi să-l duci pe Tom jos cîtva timp? Te rog, spuse calm Laurence, iar Kirsten se întoarse şi văzu faţa uimită a lui Tom în colţul lui cu jucării.

Kirsten ţinu capul plecat, în timp ce Jane îl luă pe Tom de mînă şi îl scoase din cameră.

– Încearcă să nu mai ţipi la mine în faţa lui Tom, spuse Laurence cînd uşa se închise în urma lor.

– N-am ştiut că e aici, răspunse Kirsten.

– Evident, răspunse el îndreptîndu-se spre căminul mare din cărămidă. Ce ziceai, în legătură cu faptul că am să pun un deget pe tine...?

– Nu adopta tonul ăsta cu mine, spuse ea fierbînd. Mă înnebuneşti.

– Ce ton ai vrea să adopt?

– Nici unul. Vreau doar să ies de aici.

Laurence ştia că, dacă mai avea bun simţ, ar lăsa-o să plece acum. Era al naibii de frumoasă şi, dacă ar fi

atins-o... nu s-ar mai fi putut opri.

– Bine. Pleacă, spuse el.

Surprinderea lui Kirsten era vizibilă.

– În regulă, zise ea.

Cînd ajunse la uşă, adăugă:

– Credeam că o să rezolvăm chestiunea!

În ciuda furtunii din el, Laurence zîmbi.

– Nu rîde, Laurence. Vorbesc serios.

– Şi eu. Vrei să pleci. Nu te opresc.

– Laurence, zise ea aproape ţipînd, tu eşti cel care mi-ai ordonat să vin aici. Tu ai vrut să lămureşti lucrurile. Aştept.

Laurence se întoarse spre fereastră. Dorinţa creştea în el. Doar de data asta, îşi spuse, şi şi-o va scoate din minte. Undeva, în adîncul lui, ştia că e o nebunie, că, după ce o va face, o va dori din nou şi din nou. Cînd se întoarse spre ea, văzu sfîrcurile sînilor ei împingîndu-se în bluză.

Veni spre ea. Kirsten îl urmărea, înţepenită de forţa care emana din el.

– Nenorocitule, şopti ea, cînd el se apropie de ea. Nenorocitule...

Dar vorbele se pierdură pe buzele lui care se apăsară tare pe ale ei. O împinse cu spatele spre uşă şi o încuie, iar forţa dorinţei lui izbucni brusc, scăpînd de sub control. Îi smulse bluza, rupîndu-i nasturii.

– Laurence, nu, gîfîi ea. Nu...

El se retrase.

– Vrei să mă opresc? gemu el. Vrei să zici că nu doreşti şi tu asta?

– Da! Nu... Ah, Doamne, gemu ea.

De ce nu putea găsi în ea forţa să-i reziste cînd totul i se părea atît de greşit?

– Laurence, ţine-mă strîns, şopti ea. Te rog, ţine-mă

doar strîns.

O luă din nou în braţe, punîndu-i capul pe umărul lui. După un timp, se retrase şi se uită în ochii ei. Mîinile i se întoarseră la sînii ei. Ea închise ochii şi îşi sprijini capul de uşă.

El îi scoase bluza, sutienul. Dorinţa îl cuprinse din nou atît de tare, încît crezu că-şi va pierde controlul.

– O să fac dragsote cu tine Kirsten, murmură el. Mă vrei, Kirsten? Vrei să mă simţi, să te pătrund?

– Ştii că vreau... şopti ea.

În timp ce vorbea, ajunseră pe canapea, o sărută, o muşcă...

– Doamne, Laurence, Laurence!

Parcă fiecare nerv din trupul ei era plin de senzaţii arzătoare care ajungeau pînă în centrul ei. Era de parcă fiecare parte a lui ar fi fost în interiorul ei. Era o adevărată nebunie. Intensitatea orgasmului ei venea în valuri şi, cu un geamăt tulburător, de agonie, sperma ţîşni sălbatic în ea. El îşi băgă faţa în umărul ei şi spasmele îi cutremurau trupul.

Mult timp după aceea, el înălţă capul să se uite la ea. Zîmbi cînd o văzu ce ameţită era încă.

– Eşti sfîrşită? murmură el.

– Nu, dar tu eşti, şopti ea.

El începu să zîmbească. Numai cu ea cunoscuse o a doua erecţie ca acum, aşa încît doar ea îi înţelegea întrebarea. Acum o pătrundea din nou.

Trecu mult timp pînă ajunseră din nou la orgasm, dar, de data asta, mişcările lor au fost făcute cu o tandreţe care era mult mai puternică decît nevoia care îi cuprinsese mai înainte.

Mai erau încă unul în braţele celuilalt, cu ochii închişi, cu respiraţia acum liniştită, cînd clanţa uşii se mişcă.

– La naiba! E Tom! exclamă Laurence ridicîndu-se.

– Vai, Doamne! strigă Kirsten găsind energia să sară în picioare. Repede, unde sînt hainele mele?

– Tati, tati, îl strigă Tom.

– Vin, strigă Laurence, trăgîndu-şi pantalonii şi punîndu-şi cămaşa în acelaşi timp.

Kirsten rîdea în timp ce şi ea se lupta nebuneşte cu hainele ei.

După o întîrziere străvezie şi pentru Jane în inocenţa ei, Laurence deschise în sfîrşit uşa.

– Tati, strigă Tom năpustindu-se pe uşă. Am să plutesc într-un balon şi am să conduc o macara.

– Zău? spuse Laurence nu fără ironie.

– Da. Şi mai sînt şi alte lucruri cu care să te joci, nu-i aşa, Jane?

– Tocmai mi s-a spus despre Muzeul copiilor, explică Jane, iar din felul cum ochii ei îi evitau atît pe Kirsten cît şi pe Laurence, era clar că ştia ce se întîmplase. M-am gîndit să-l duc mîine acolo pe Tom, spuse ea.

– O să fie frumos pentru tine, Tom.

– Da, desigur... spuse Laurence.

– Ei, mă întorc în camera mea, zise Kirsten şi, zburlind uşor părul lui Tom, adăugă: Ne vedem mai tîrziu.

Cînd Kirsten se întoarse în camera ei, printre alte mesaje era unul de la Alison în care o întreba dacă putea veni la studioul lui Little Joe să vadă macheta sălii de bal. Era şi un bilet sub uşă, de la Jake, în care acesta scria că, dacă se duce la studio la Joe, ar dori să meargă cu ea. Cînd Kirsten îl sună în cameră, el

răspunse imediat, iar ea îi spuse să se întîlnească peste cincisprezece minute în hol. Avea nevoie să facă un duş şi să se adune, după cele întîmplate.

Cînd coborî să se întîlnească cu Jake, era încă atît de ameţită, încît, dacă n-ar fi durut-o muşchii, ar fi crezut că totul a fost doar un vis.

Încercînd să se concentreze, se uită afară la înserarea plină de umbre, observînd formele ameninţătoare pe care le arunca pe stradă. O senzaţie stranie de nelinişte o trecu pe şira spinării şi îi produse înţepături pe piele. Era curios, se gîndi în sinea ei, cum de nu observase asta mai repede, dar New Orleans avea ceva neobişnuit. Nu era ceva pe care să-l poţi defini şi poate că fusese prea ocupată ca să observe, dar acum, cînd reflecta, nu era sigură că îi plăcea locul acesta. Oamenii erau îmbrăcaţi curios, deşi nu era sărbătoarea costumării. Şi, deşi ospitalitatea sudică nu putea fi negată, aceasta o făcea să nu se simtă în largul ei. Era de parcă oraşul ar fi avut adîncimi mari, întunecoase, care emanau un aer de descompunere, imoral, asupra străzilor. Frumuseţea dărăpănată a balcoanelor delicate din fier forjat, curţile ascunse, cu plante exotice şi fîntîni de alabastru, sunetele hipnotice ale trompetelor de jazz indolente erau toate ca o cursă care să-i atragă pe cei nevinovaţi în lumea infernului.

Ea se întoarse spre Jake.

– Ţie îţi place aici? întrebă ea.

– Mult, răspunse el fără ezitare. E înspăimîntător, dar îmi place. Ţie?

Kirsten ridică din umeri.

– Nu ştiu, spuse ea. Cred că mă sperie.

Apoi, brusc, îşi aminti că Helena era din New Orleans şi, pentru o clipă, i se păru că asta crea o ruptură de netrecut între ele. Dar e ridicol, îşi spuse ea cu fermitate. O cunoştea pe Helena aproape la fel

de bine ca şi pe ea însăşi şi la Helena nu era nimic sinistru.

Doamne, ura asemenea sentimente, dar brusc începu să rîdă. Oare nu aşa se simţea mereu, adînc, în sinea ei? Asta se numea paranoia. Sperase că analiza psihiatrică o scăpase de aceste temeri, dar se pare că nu, sau nu de tot. Dar lăsase deja o dată nesiguranţa ei înnebunitoare să-i distrugă, pe ea şi pe Laurence, aşa că acum trebuia să se adune, pentru că nu va mai lăsa ca lucrurile să se întîmple din nou. Vor discuta mai tîrziu, poate la cină, şi va permite strălucirii pe care o simţea în interiorul ei să controleze modul cum rezolva problemele şi nu acele îndoieli persistente care reuşesc atît de bine să o scufunde într-un vacuum de nesiguranţă, demnă de dispreţ, intolerabilă.

Era după ora opt seara, cînd Kirsten se întoarse singură la hotel. Jake, Alison şi ceilalţi se duseseră la Jean-Paul la cină, dar Kirsten refuzase invitaţia lor.

Se duse direct în cameră, îşi lăsă geanta, apoi se îndreptă pe coridor, spre apartamentul lui Laurence, cu un zîmbet pe buze.

– Bună, zise ea, cînd Jane deschise uşa. Laurence e aici?

– A, nu, spuse jenată Jane. A... a plecat la un restaurant.

– Ah! exclamă Kirsten. Ştii unde?

– Da, spuse repede Jane. Am notat. Dacă vrei să intri, am să ţi-l spun.

Kirsten o urmă în camera de zi.

– A lăsat vreun mesaj pentru mine? întrebă ea.

Jane negă din cap.

– Nu cred. Cel puţin mie nu mi-a spus nimic.

– Cu cine s-a dus la restaurant? întrebă Kirsten luînd hîrtia în mînă.

– Cu Ruby.

Surprinderea lui Kirsten era evidentă.

– Ruby?

– Da, a sosit aici azi după-amiază, cînd eraţi în mlaştină.

– Nu ştiam că vine, zise Kirsten, fără să-şi dea seama acum de ce o deranja. Îşi ridică ochii din nou la Jane. Laurence ştia că ea vine aici?

– Da. Cred că da. L-a trimis pe asistentul lui să se ducă să o ia de la aeroport, aşa că trebuia să ştie.

– Atunci, de ce nu mi-a spus şi mie?

Jane se uită doar la ea.

Kirsten se adună repede.

– Ei, zise ea, făcînd un gest spre uşă, mai bine plec; mai am mult de lucru.

Cînd uşa se închise în urma lui Kirsten, Jane rămase în mijlocul odăii, muşcîndu-şi buza de jos. Era foarte de neînţeles ce se întîmpla între Laurence şi Kirsten. Ţipau şi se certau de parcă nu se puteau suferi şi, în momentul următor, făceau dragoste. Jane era sigură că asta făcuseră, cînd ea şi Tom se întorseseră în cameră mai devreme, dar acum se părea că iar era ceva în neregulă. Jane dorea ca ea să fie cea spre care să se îndrepte Kirsten. Dar, cine ştie, poate că într-o bună zi Kirsten o va considera destul de aparte ca să aibă încredere în ea şi atunci va face tot ce va putea ca să-i arate lui Kirsten cît de mult dorea ca ea să facă parte din viaţa lor.

Ruby şedea într-o cămăruţă în spatele unei case din centrul oraşului New Orleans. Camera era un oum'phor, un templu voodoo. Era aşezată la o masă de lemn

şchioapă, lîngă peristel, stîlpul în culorile curcubeului, care susţinea centrul acoperişului din tablă ondulată, iar pe masă era un şervet de hîrtie. Scaunul pe care şedea era la fel de inconfortabil ca şi metoda de a i se spune viitorul, printr-o nucă de cocos.

Preoteasa voodoo, care arăta ce era, o fetişcană de pe străzile Parisului, şedea în partea opusă a mesei, cu părul blond, drept, luminat de flacăra pîlpîitoare a unei lumînări, cu gura uşor deschisă, în timp ce se concentra la petele făcute de zeama unei nuci de cocos ce se scursese pe hîrtia dintre ele şi la carnea lăptoasă a fructului acum desfăcut. Ruby tăiase ea însăşi nuca de cocos – prin asta îşi imprima identitatea – într-o afurisită de nucă de cocos.

Ruby ar fi trebuit să se afle acolo în urmă cu o săptămînă, dar preoteasa îi ceruse să amîne vizita. Ruby nu întrebase de ce. De fapt, îşi cam pierduse interesul. Dar tînăra o chemase în acea dimineaţă, în vreme ce ceilalţi plecau la aeroport. Cum ea nu avea nimic mai bun de făcut pînă la zborul ei, acceptase şi venise aici.

Săptămîna care trecuse fusese fructuoasă. Nu asistase la nici un ritual; de fapt, toată lumea afirma că nu exista aşa ceva. Dar aflase diverse poveşti cu voodoo care îi ridicaseră părul în cap Păpuşii Kirstie. Ruby nu crezuse nici jumătate din ce auzise. Îi plăcea Kirsten, o şi admira într-un fel. Dacă va reuşi să-şi impună ideile, vor sfîrşi cu un film afurisit de bun. Atîta timp cît va sta departe de inima lui Laurence, se vor înţelege bine amîndouă.

Ruby începea să se plictisească. Scotoci cu privirea în jur, la măştile de urs, cu ochi roşii, cu limbile scoase şi dinţi ca de lup. O aromă ameţitoare, dulceagă, îngroşa aerul, o muzică hipnotică, monotonă, plutea ca în vis printre totemuri, picturi mistice şi o colecţie de

păpuşi whammi. Alte lumînări ardeau pe un altar unde erau aşezaţi sfinţi şi zei voodoo printre mormane de usturoi şi o scrumieră. Ruby nu era o persoană religioasă, dar o *Biblie* deschisă, aşezată pe nişte cîrpe în faţa altarului, era ceva ce nu prea-i plăcea. După cum nu-i plăcea nici, sîsîitul pitonului care stătea încolăcit leneş în jurul unui vas de sticlă.

Lui Ruby îi veni să caşte.

Fata se uită la ea cu ochi reci, translucizi. Nu arătase aşa cînd intrase ea. Părea un suflet fericit... Ce dracu' o citi ea în afurisita aia de nucă de cocos?

– Ai multe necazuri în viaţă, spuse preoteasa cu accentul ei gutural franţuzesc.

– Vorbeşte-mi despre ele, oftă Ruby.

– Zeul războiului încă vorbeşte despre tine. El înţelege că duci o luptă grea, dar nu o aprobă. Înşelăciunea nu e bună, continuă ea. Tu minţi şi o să fii înşelată.

Ruby n-avea ce spune la asta. Dar n-avea nevoie de un zeu voodoo să i-o spună.

– Înşelăciunea ta o să-ţi provoace multă durere. O să aducă neînţelegeri... O să rănească o persoană pe care o iubeşti. Ea îşi înalţă capul. Erzulie, zeiţa noastră a dragostei, vorbeşte. Ea zice că tu cauţi mîngîiere pentru inima ta... Văd un copilaş, zise ea. Legba, zeul nostru cel mare, îmi arată copilaşul.

Obrajii pufoşi ai lui Ruby păliră uşor.

– Da? întrebă ea. Şi ce copil este ăsta?

– Copilul pe care-l ţii în braţe.

– Nu văd nici un copil.

– E în braţele tale, Legba mi-l arată.

– Eu n-am nici un copil, insistă Ruby.

Preoteasa clipi, cu o privire goală în ochi, iar Ruby înţelese că nu o ascultă.

– Eşti înconjurată de multe vorbe şi de mulţi oameni,

spuse fata. Eşti o femeie foarte talentată, dar te afli în pericol din cauza talentului tău. Va aduce mult rău celor din jur. Văd copilaşul, e nemişcat, dar văd şi un copil mai mare. Văd mai multe amintiri... Sînt cuprinse într-o carte.

Ruby se gîndea la albumul de fotografii care cuprindea toată bucuria copilăriei ei. Nu spuse nimic.

– Există o dorinţă de a fi mamă, dar nu se poate realiza. Eşti dominată de această dorinţă, eşti înconjurată de femei care au aceeaşi dorinţă. Toate aţi făcut greşeli, aţi făcut lucruri pe care le regretaţi adînc. Dar e un singur copil pentru toate... Văd copilul şi bebeluşul.

– Nu prea eşti clară aici, o întrerupse Ruby.

– Văd moarte, spuse fata în continuare, de parcă Ruby n-ar fi vorbit. A mai fost, dar mai văd trei care vor veni. Cei nevinovaţi au mai murit şi vor muri... Vocea fetei se înălţă brusc. Trebuie să opriţi filmul! Nu trebuie să-l faceţi! Legba vă imploră...

Apoi, de parcă era posedată, se înecă.

– Prima moarte va fi de fum fără foc. A treia e copilul. Copilul va muri. Ochii ei ardeau ochii lui Ruby, rugători. Te rog, opreşte filmul, strigă ea. Nu lăsa copilul să moară. Nu ucide copilul.

– N-am de gînd să omor nici un copil, protestă Ruby.

– Dar e acolo. Copilul o să moară, dacă faceţi filmul. O să moară toţi. Trebuie să nu-i mai aperi pe cei ce n-au nevoie şi să te uiţi la cei care au nevoie, altfel vei fi blamată.

– Nu prea-mi place ce zice nuca asta de cocos. N-am putea încerca o banană?

Fata părea că nu se mai putea opri din prevestiri.

– Trebuie să încerci să înţelegi ce spun spiritele. Sînt trei femei, una e foarte frumoasă, una care este

propria voastră regină voodoo şi cu tine... Vieţile voastre sînt legate prin acest film... Şi mai e un bărbat cu un copil.

Inima lui Ruby părea că îngheaţă. Se referea oare la fiul lui Laurence? Tom era oare copilul despre care spunea că va...?

– Trebuie să-ţi restrîngi gelozia, continuă fata. N-o să te ajute... Copilul are nevoie de tine, ea are nevoie de voi toţi.

– Ea? întrebă Ruby oarecum uşurată.

– E o copilă cu un copil. Locuieşte printre voi. Uită-te în sufletul tău şi o să vezi copila cu un copil.

Neliniştea îi distrugea hotărîrea lui Ruby. Nu-i plăcea cum sunau toate astea, nu că ar fi avut idee despre ce era vorba, dar auzea prea multe semnale în minte.

– Crezi că Legba ăla al tău ar putea vorbi simplu englezeşte? întrebă ea.

– Amintirile trebuie să vină din trecut, o avertiză preoteasa.

– Ce?

– Nu-i daţi voie să creeze amintiri care nu există. Trebuie s-o opriţi.

– Pe cine?

– Copila. Ea e o parte din tine.

– Am nevoie de un gin, declară Ruby.

– Firele sînt atît de încurcate, încît e greu să-ţi găseşti drumul printre ele. Totul a început cu dorinţa de răzbunare a unei femei. Ea e vinovată, dar acum eşti şi tu parte în asta. Femeia nu mai are control. Îi scapă din mînă şi drumul se limpezeşte. Dar nu-l lăsa să se limpezească, pentru că o să deschidă calea morţii. Opreşte filmul ăsta şi depărtează-te de el.

– Să fie un pahar mare, mormăi Ruby.

– Dacă nu asculţi sfatul meu, o să vezi prăbuşindu-se un castel. O să vezi moartea unei femei. O să vezi

moartea unui bărbat. Apoi, amintirile vor căpăta realitate şi bebeluşul se va sfărîma într-o mie de bucăţele.

– Asta-i. Plec de-aici, ţipă Ruby sărind în picioare şi aproape răsturnînd masa.

– Apoi, va veni moartea copilului... se auzi în urma ei vocea gravă a preotesei.

16

– Şi vrei să spui că n-a pomenit nici un cuvînt despre asta atunci! exclamă Helena.

– Nici unul, răspunse Kirsten.

– V-aţi întors de două săptămîni, trebuie să-l fi văzut...

– Bineînţeles. De multe ori, chiar şi la New Orleans. Dar întotdeauna se asigura să nu fim singuri.

– E tipic asta la bărbaţi, declară Helena. Se ascund după fustele cuiva, cînd nu pot face faţă actelor lor.

– De fapt, nici eu n-am făcut eforturi, ca să stau de vorbă cu el, spuse Kirsten.

– De ce nu? Nu poţi să-l laşi să scape aşa.

– După mine, a scăpat. Întotdeauna e nevoie de doi. N-aş fi făcut-o dacă n-aş fi vrut. Apoi, eu ştiu ce simt, dar am impresia că el nu ştie încă. Dar, să fiu sinceră, Helena, încă n-am avut timp să mă gîndesc la asta.

– Dar nu eşti curioasă ce e în capul lui? Eu aş fi.

– O să trebuiască, oricum, să limpezim totul, mai devreme sau mai tîrziu şi o să continuăm cum vreau eu.

– Şi îmi spui ce planuri ai?

– Nu. Dar am să-ţi spun după ce o să vorbesc cu el. Acum, hai să ne întoarcem la treabă. Te-ai întîlnit cu cei de la efecte luminoase?

– Da. Dar nu ştiu dacă înţeleg graficele alea ale lor pe computer.

– Bine, o să te însoţesc data viitoare. Acum, hai să vedem scena ritualului, aşa cum a scris-o Ruby. Vorbeşte-mi şi de întîlnirea ta de ieri cu Ruby, în legătură cu ritualul voodoo.

– E cam emoţionată. Ca şi cînd... ca şi cînd ar vrea să nu fac scena. Tot zice că o s-o schimbe, dar nu face nimic. Cred că are un fel de criză.

– Hmm, s-ar putea să ai dreptate, spuse Kirsten gînditoare.

Nu mai adăugă că Laurence o chemase, cu o seară înainte, să-i spună că era la Ruby acasă şi încerca s-o trezească din beţie şi s-o convingă să nu se retragă.

– Ţi-a zis ceva despre un ghicit în nucă de cocos? întrebă Kirsten.

– Ce nucă? rîse Helena.

– A fost la New Orleans, la un fel de ghicitoare, şi asta a cam zdruncinat-o. Oricum, uite o listă a decorurilor. Încearcă să te gîndeşti că nu sînt reale, pentru că te cam înspăimîntă.

– Afurisitul de piton e viu! îi aminti Helena.

– Da, dar au să te înveţe ce să faci.

– Nu de mine sînt îngrijorată, ci de şarpe.

– Şi el o să fie învăţat. Dar să-ţi pun o întrebare prostească: ştii ceva despre voodoo? Mai vrei alte informaţii în afară de ce ţi-a zis Ruby?

– Nu, nu cred. Am crescut cu asta.

– În regulă.

Kirsten se duse să răspundă la telefon. Helena reveni la scenariu, la replicile ei subliniate. Ştia deja totul pe dinafară. Kirsten cunoştea virtual tot dialogul, astfel încît atunci cînd îndruma individual actorii, să aibă atenţia concentrată asupra jocului lor de scenă. Faptul că o regiza Kirsten era o experienţă nouă. În primul rînd, pentru că regizorul era o femeie. Nu prea îi plăcea la fel ca şi resentimentul pe care-l avea în ultima vreme cînd era în preajma lui Kirsten. Ştia că nu era din cauza

vinovăţiei. Nu era mîndră de faptul că se întîlnea cu Dermott în spatele lui Kirsten, dar nu era nici un lucru ce nu trebuia să facă. Spera doar să nu fie nevoie vreodată să aleagă între Kirsten şi Dermott.

– Era Vicky la telefon. Mă cheamă şefii de producţie pentru program. Putem continua la sfîrşitul săptămînii, spuse Kirsten.

– Sigur.

Helena închise scenariul ei.

– Crezi că intri în pielea personajului Marie Laveau pînă atunci? zîmbi Kirsten.

– Am să încerc, răsunse Helena. Mie nu-mi prea place, dar ţie?

– Mă înfioară, rîse Kirsten. Dar asta şi vrem. Nu te superi că plec aşa, nu? Am să mă revanşez, spuse ea punîndu-şi un braţ pe umerii Helenei. Vei avea toată atenţia mea duminică. Ce părere ai?

– Cam părinteşte, remarcă Helena. Dar o să rezist, adăugă cu un zîmbet care dispăru cînd Kirsten se întoarse să deschidă uşa.

Foarfeca îi tăia degetele. Copilul nu încetase cu plînsul. Ea ridicase deseori bebeluşul în braţe, liniştindu-l cu toată dragostea din inima ei. Acum dormea. Melodia molcomă a unei cutii muzicale plutea prin cameră.

Un zîmbet îi trecu pe buze cînd lipi ultima fotografie. Aducea fericirea pentru ea şi bebeluşul ei. Vor avea un trecut şi un viitor. Vor fi o familie cu toţii. Acum, asta era o fotografie frumoasă. Mai corectă decît înainte. Aşa trebuia să fie, mama, tata şi doi copii. Dar, desigur, şi bebeluşul mai trebuia să intre acolo. Plîngea. Nu avea nici o fotografie a bebeluşului ei.

Lui Kirsten nu-i venea să creadă cît de repede trecea timpul. Era acum începutul lui noiembrie şi urmau să înceapă filmările în mai puţin de o săptămînă. Alison şi echipa ei erau deja în Irlanda, pregătind castelul. Doi şefi de producţie, trei manageri de locaţie şi asistenţii lor erau şi ei acolo, organizau birouri în trailere, aranjau căsuţe portabile pentru machiaj şi garderobă, cabine de îmbrăcat mobile, mijloace de bucătărie şi încă o sută de alte pregătiri care trebuiau făcute înainte ca toţi ceilalţi să sosească. În birourile din Soho se rezolvau ultimele amănunte ale contractelor unor actori, se trimitea la tipărit ultima formă a scenariului, Jake verifica lista de echipamente şi Laurence ţipa la contabili.

Kirsten era neînchipuit de calmă. Îşi petrecea fiecare zi într-o sală de conferinţe a unui hotel, revăzînd scenariul în amănunt, ceea ce îi făcea mare plăcere. Ruby venea adesea la întîlnirile actorilor şi observaţiile ei erau foarte valoroase. Din fericire, se părea că-i trecuse ceea ce o deranjase la New Orleans, deşi se părea că bea mai mult în ultima vreme.

Jake apărea şi el uneori la întîlnirile lor şi era amuzant să-l urmăreşti cum îi farmecă pe actori. Kirsten nu mai avea nici o îndoială că lucrurile vor merge cît se poate de neted. Toată distribuţia începuse să se poarte bine cu ea, nu se îndoiau că Kirsten ştia ce voia. Rareori era nedecisă şi era întotdeauna gata să te asculte. Crescuse încrederea în ea.

Totuşi, cu o săptămînă în urmă, apăruse un impediment, cînd Dermott Campbell scrisese un articol intitulat *Incompetenţa la drum.* Ca să nu fie dat în judecată, Campbell nu scrisese totul direct; dar, în esenţă,

în articol se spunea că Laurence trebuie să se descurce cu o scriitoare beată, cu crize maniace, cu un director de imagine cam Don Juan, care nu-şi poate lua mîinile de pe regizoare, cu o regizoare care nu-şi poate lua mîinile de pe toţi şi cu un buget care deja e pe sfîrşite. Prin sectorul lui de presă, Laurence a transmis o scurtă declaraţie, mulţumind bunului său prieten Campbell pentru preocupare, dar precizînd că dacă acesta şi-ar obţine informaţiile de la cei în cunoştinţă de cauză şi nu de la spionul plantat, ar descoperi nu numai că el, Laurence, are o echipă de buni profesionişti, ci şi că nu are dificultăţi financiare.

Apoi, fără ştirea lui Kirsten, Laurence îl invitase să vină cînd vrea, să constate falsitatea informaţiilor lui. Pînă atunci, Campbell refuzase invitaţia. Laurence nu era nici surprins şi nici nu-i părea rău. Ştia că era în pericol să-şi bage capul sub secure, avînd în vedere că nici nu începuseră lucrul, dar avea încredere în capacităţile lui Kirsten şi că problemele ce vor surveni nu vor fi din vina ei; de fapt, Campbell nu voia altceva decît pielea lui Kirsten.

Lucrurile se potoliseră acum, deşi nici Laurence nu ştia despre cearta dintre Kirsten şi Helena. Cînd Kirsten o întrebase dacă îl mai vedea pe Campbell, Helena negase cu atîta violenţă, încît Kirsten o crezuse şi îşi ceruse scuze, dar Helena încă era supărată că i se spunea cu cine putea şi cu cine nu era cazul să se întîlnească.

17

Vîntul plîngea ca un copil peste văile uscate de iarnă ale dealurilor irlandeze. Furtuna se ridica deasupra capetelor în forma unor nori mari negri purpurii, iarba înaltă, gălbuie, fiind aplecată spre castelul întunecat din depărtare. Călăreţul singuratic, aproape doar o siluetă, galopa la orizont prin ploaie, pelerina lui fluturînd cu furie în urma lui. Camera, cocoţată pe trepied, filma de la distanţă iar operatorul, puţin protejat de o umbrelă, era bătut de vînt şi muiat de ploaie, în timp ce urmărea călăreţul ce venea spre castel. Jake şi Kirsten înghesuiţi în căldura slabă a unor hanorace, cu cizme şi fulare de lînă, stăteau sub umbrela lor mare, urmărind filmarea pe un mic ecran alb-negru. Restul echipei era în jurul lor, iar două microfoane de sunet atîrnau deasupra lor, absorbind zgomotele furtunii.

Apa picura de pe gluga lui Kirsten, bălţi noroioase se formau la picioarele ei, dar ea nu vedea decît ceea ce se transmitea de la cameră la monitor. În cele din urmă, călăreţul ajunse la castel, o umbră în depărtare. Tunetul vibra, în timp ce el descăleca, dădu frîul unui băiat abia vizibil şi păşi în întunecimea unei uşi deschise. Camera rămase pe loc, nu mai era nici o mişcare.

După un timp, Kirsten se uită la supraveghetoarea scenariului care, controlînd-şi cronometrul, ridică braţul, iar Kirsten, strigă:

– Tăiaţi! Controlaţi poarta.

Se întoarse spre Jake, care zîmbea ca şi ea. Prima filmare bună după opt încercări, era perfectă.

– Poarta e liberă! strigă operatorul de la cameră, apoi se alătură aplauzelor generale.

– Mergem mai departe! strigă David, primul asistent. Scena doi, din mijlocul cîmpului.

– Eu cît mai stau aici? se auzi o voce din castel.

– Stai înăuntru, te anunţ eu, răspunse David.

Se adunau cabluri şi monitoare, se muta camera de pe trepied. Cei de la sunet îşi deconectară microfoanele şi îl salutară pe Laurence, care umbla prin mulţime.

Kirsten şi Jake, discutînd scena următoare, porniră la braţ spre centrul cîmpului.

Era o experienţă ameţitoare să constate că toate indicaţiile pe care le dăduse în ultima lună fuseseră respectate şi nu mai trebuia să aibă griji. Urmărindu-i cum lucrau, fu copleşită de emoţie şi îşi dădu seama că niciodată nu-l iubise pe Laurence mai mult ca acum, pentru că îi dăduse şansa să-şi împlinească visul.

Restul dimineţii şi după-amiaza au petrecut-o filmînd exterioare ale castelului şi pe Jean-Paul de aproape, călărind în furtună. La ora patru, înghesuiră totul în autobuzele care îi duceau la hoteluri, pensiuni sau gazde în oraş. Laurence îi duse înapoi pe Kirsten, pe Jean-Paul şi pe Ruby, cu maşina lui închiriată şi, cu toate că nu prea făcuse comentarii, Kirsten vedea, după expresia lui, că era la fel de mulţumit ca şi ea de ceea ce realizaseră.

Jane şi Tom îi aşteptau în holul hotelului de ţară unde stăteau Laurence, Kirsten şi membrii importanţi ai echipei şi ai distribuţiei. Laurence îşi luase fiul în braţe şi

se ducea la recepţie după cheie, cînd Anna Sage ieşi din lift.

– Laurence, dragule! spuse ea cînta şi, îndreptîndu-se spre el, se ridică în vîrful picioarelor ca să-l sărute. Am auzit că azi totul a mers perfect.

– Da, cred că se poate spune aşa, răspunse Laurence uitîndu-se în jos la faţa ei drăguţă de fetişcană. Văd că ai ajuns bine aici. Te-a aşteptat asistenta la aeroport?

– Sigur că da. Apoi, luîndu-şi de mînă partenerul, continuă: Jean-Paul cum a mers călăritul azi? Ah, Kirsten, nu te-am văzut. Doamne, cum reuşeşti să arăţi atît de grozav cînd ai stat toată ziua afară în vremea asta îngrozitoare? Hai să mergem în băruleţul ăsta plăcut, să sărbătorim. Aveţi şampanie? îl întrebă ea pe recepţioner. Bineînţeles că aveţi. Abia aştept să încep şi eu.

Lăsînd braţul lui Laurence, veni la Kirsten şi o luă de braţ.

– Vine cineva de la ziarul local, mai tîrziu, să-mi ia un interviu. E ceva ce ai vrea să spun în mod special?

– Mai bine discută cu cei de la presă. Kirsten zîmbi şi se desprinse. Te rog să nu mă consideri nepoliticoasă, dar trebuie să-mi scot hainele ude şi să fac o baie fierbinte. Vin mai tîrziu, în regulă?

– Desigur, exclamă Anna. Putem lua cina împreună?

– Sigur, răspunse Kirsten. Vin pe la şapte să te caut, bine?

Cînd Kirsten se duse să-şi ia cheia, Ruby i se alătură.

– Îţi dai seama că o să se pisicească aşa următoarele opt săptămîni? şopti Ruby în urechea lui Kirsten.

Kirsten întoarse capul să-şi ascundă zîmbetul. Nu voia să o încurajeze pe Ruby, dar aceasta avea dreptate. Oricît era de amabilă şi binevoitoare, Anna se pisicea.

În următoarele cinci zile, vremea se menţinu proastă, aşa că n-au avut probleme de discontinuitate. Mai fuseseră cîteva necazuri, ca întotdeauna, dar, în ciuda obstacolelor, a misterelor sau a neînţelegerilor, acestea erau rapid şi eficient rezolvate de o echipă care acum era din toată inima de partea lui Kirsten. Jocul de scenă al Annei Sage era atît de perfect, încît şi Ruby începu să se apropie de ea, iar farmecul indiscutabil al lui Jean-Paul avea cu siguranţă să cucerească inimile femeilor.

În a şasea zi, pe o vreme furtunoasă care crea probleme celor de la sunet, se petrecu prima nenorocire. Era după-amiază, iar Kirsten şi Anna stăteau sub zidul proeminent al castelului ferindu-se de vînt. Garderobiera Annei îi pusese peste costum o haină de ploaie îmblănită, care să-i ţină cald, şi îi ţinea o umbrelă deasupra.

– Îmi pare tare rău de repetările alea, îi spuse Anna lui Kirsten. E greu să-ţi ţii capul sus în vîntul ăsta.

– Ştiu. Pînă la urmă a ieşit bine.

– Laurence a fost mulţumit?

– Cred că da, răspunse Kirsten, urmărindu-l pe Jake care urca spre cameră. Dacă n-ar fi fost, ar fi zis.

– Mă întrebam, pentru că v-am văzut vorbind mai înainte, comentă Anna.

– A, am vorbit despre altceva, răspunse Kirsten.

Se abţinu să-şi arate iritarea crescîndă faţă de Anna, pentru că auzise bîrfa care circula în echipă. Jake îi povestea mereu. Toată lumea punea pariuri în legătură cu timpul care îi va trebui Annei ca să-l aducă pe Laurence în pat. Accesele de gelozie rece ca gheaţa ce o cuprindeau de fiecare dată cînd îl vedea pe Laurence cu Anna prinşi într-o conversaţie particulară, îi afectau deja concentrarea, deşi pînă acum, slavă Domnului, nimeni nu remarcase.

Jake urlă la ea, iar ea era gata să se depărteze de

zidul castelului, cînd un fulger căzu din cer şi explodă în turnul castelului.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă gîfiind Anna, agăţîndu-se de Kirsten. Ce se întîmplă?

– Nu ştiu, murmură Kirsten. Brusc, gîfii. Vai, Doamne! Cade tot turnul. Repede.

Apucînd-o pe Anna de braţ aproape că o aruncă mai departe.

– Unde este el? Trebuie să-i vorbesc, acum! spuse Ruby, trecînd pe lîngă Jane în camera lui Laurence.

– A ieşit să ia cina, cu Jake, spuse Jane, simţind mirosul de alcool care intrase odată cu Ruby.

– Ei, măcar nu e plecat undeva cu pisicoasa de Sage, spuse Ruby peltic.

Rujul ei era întins şi avea cearcăne sub ochi. Nu era prima oară cînd Jane o vedea beată, dar era prima dată cînd trebuia să se descurce cu ea.

– Pot să-i transmit un mesaj? întrebă Jane.

– Da. Să-i spui din partea mea că trebuie să oprească filmul, acum, declară Ruby clipind. Ai ceva de băut aici?

– Nu, nu cred, răspunse Jane.

– Nu contează, am eu la mine, zise Ruby băgînd mîna în geantă. Afurisita aia de vrăjitoare franţuzoaică mi-a zis că aşa o să se întîmple. Luă o înghiţitură zdravănă. A zis că o să vedem un castel căzînd. Ei, a căzut, nu-i aşa? A fost o minune că n-a murit nimeni. Aşa că trebuie să ne oprim, înainte de a muri cineva.

Jane se uita fix la ea.

– Ei, nu sta, strigă Ruby, adu-mi un pahar.

Jane se grăbi spre baie şi aduse unul.

– Unde-i Tom? întrebă Ruby.

– Doarme.

– Să nu-l scapi din ochi pe băiat.

Jane se strîmbă.

– Da, ştiu. Crezi că sînt nebună. Ei bine şi eu am crezut că ea e nebună, pînă azi... A venit cu toată povestea despre castele care cad, oameni care mor şi bebeluşi care se sparg în bucăţele... Despre ce vorbea? Asta vreau să ştiu. A zis că e vorba de mine, că în mine e totul. Dar eu n-am făcut nimic ca turnul ăla să cadă...

– A trăsnit, spuse Jane slab.

– Oare? Poţi să crezi ce vrei. Dar eu vreau să se oprească filmul. Spune-i lui Laurence că vreau să-l văd imediat ce se întoarce.

Ieşi din cameră, clătinîndu-se uşor.

Pe măsură ce trecea timpul petrecut în Irlanda, vremea care nu dădea semne de îmbunătăţire începuse să le influenţeze moralul. Anna afişa o dispoziţie nervoasă care era la fel de falsă pe cît de patetică. Laurence trebuia s-o liniştească atunci cînd pretindea că furtuna sau Ruby o enervează. Era modul Annei de a-l atrage pe Laurence spre ea. Iar întrucît ea era vedeta filmului Laurence trebuia să se ocupe de ea. Totuşi, el nu obiecta. Lui Kirsten i se părea chiar că îi făcea plăcere acest rol de mare protector. Ea trebuia să-şi înfrîneze gelozia în folosul echipei şi al ei personal. Doar Jake simţea ruptura şi era întotdeauna acolo, să ajute la depăşirea situaţiilor critice.

Mai aveau încă două zile de filmare în Irlanda, în

locurile prin care cutreiera Rochette singuratic. Laurence urma să plece la New Orleans cu Ruby, Alison, Anna şi alţi membri ai echipei.

În ziua plecării lor, Kirsten se trezi deosebit de deprimată. Era furioasă pe ea însăşi pentru că era atît de obsedată de faptul că Laurence şi Anna plecau împreună la New Orleans.

După prînz, cînd Laurence îşi făcea ordine în trailer, Jane veni lîngă Kirsten, la marginea terenului de filmare. Era una dintre ocaziile rare cînd Kirsten era singură.

Cîteva momente stătură amîndouă în ploaia măruntă şi priviră cum se adunau călăreţii în faţa castelului.

În cele din urmă, Kirsten zîmbi şi o întrebă pe Jane:

– Laurence nu e gata încă?

– Mai are cîteva minute, zise ea. Se pare că totul merge bine, nu? adăugă ea arătînd spre decor.

– Cred că da, răspunse Kirsten. Cel puţin aşa sper. Dar tu? Ce faci? Nu te-am prea văzut zilele astea.

– A, sînt bine. Eu şi Tom ne-am simţit foarte bine aici.

– Mă bucur, zise Kirsten, punîndu-şi un braţ în jurul umerilor ei. Te-am neglijat îngrozitor în ultimele luni, dar o să mă revanşez cînd o să ajungem la New Orleans.

Cînd Jane plecă, Laurence se apropie de Kirsten.

– Te simţi bine? întrebă el în timp ce priveau ce se petrece pe platou.

– Bine. Dar tu?

Laurence se uită la ea.

– Sînt îngrijorat din cauza ta, spuse el în şoaptă.

Surprinderea lui Kirsten era vizibilă.

– Din cauza mea, de ce?

– Că te las aici să te ocupi de toate.

Expresia lui Kirsten deveni ironică.

– Problemele le iei cu tine, îi aminti ea.

El dădu din cap şi se uită în gol.

– La ce te gîndeşti? întrebă Kirsten după un timp.

El nu răspunse şi se încruntă. Apoi, se uită la ea şi Kirsten avu senzaţia copleşitoare că o va săruta. Doamne, cît ar fi vrut să-şi arunce principiile şi să-l simtă lîngă ea acum. Erau atît de aproape, buzele la cîţiva centimetri, privirile prinse într-o luptă, fără vorbe, fiecare provocîndu-l pe celălalt să cedeze.

– Arăţi minunat, şopti Laurence, apoi închise ochii şi gemu, dar geamătul se transformă în rîs făcînd-o şi pe Kirsten să rîdă.

– Faci o treabă grozavă, ştii? îi zise el.

– Mulţumesc.

– Cred că o să definitivăm munca ta la New Orleans, remarcă Laurence, iar Kirsten ştia că nu se referea doar la film.

– Da, zise ea liniştit. Cred că eu pot face faţă aici. Dar tu?

– Da, răspunse el cu ochii dansînd plini de umor. Dar termină repede şi vino, că mă descurc mai bine cînd tu eşti în preajmă.

– Zău? îl tachină Kirsten.

Laurence se depărtă. Kirsten se duse pe platou unde erau adunaţi călăreţii pentru scena următoare. Jake era acolo şi o primi pe Kirsten, ca de obicei, cu un sărut răsunător. Şi, ca de obicei, Kirsten îl certă pentru lipsa lui de respect.

Kirsten se îndreptă spre bucătăria de campanie să ia o cafea, iar Laurence opri maşina şi-i făcu semn să se apropie. Tom se întindea deja la fereastra din spate, ca să-l sărute. Kirsten îl îmbrăţişă şi îi spuse cîteva cuvinte încurajatoare Annei, care şedea pe locul pasagerului, în faţă.

Laurence îi zise apoi, în şoaptă, ca numai ea să audă:

– Vorbeşte cu prietena ta Helena înainte de New Orleans. Să-i scoţi din cap prostiile lui Ruby în legătură cu scenele voodoo.

– Asta şi intenţionez, răspunse Kirsten, ascunzîndu-şi exasperarea faţă de schimbările lui de stare de spirit. Avea o expresie la fel de întunecată ca şi norii de furtună de acum, iar iritarea lui era evidentă.

– Mai e ceva înainte de a pleca, stăpîne? spuse ea.

O sclipire de amuzament apăru în ochii lui şi Kirsten zîmbi.

– Nu, nimic altceva, răspunse el privind-o scurt, apoi apăsă tare pe accelerator şi maşina porni în goană.

18

– Bine, hai să reluăm de la sosire, strigă Kirsten.

– *Atenţie, a doua repetiţie!* bubui David în porta voce. Reaşezaţi trăsura. Personajul în poziţia unu!

– Îmi spun prima replică atunci cînd cobor din trăsură sau cînd ajung pe trotuar? întrebă Helena.

– Începi să vorbeşti cînd pui piciorul jos. O să facem un stop cadru pe Anna. Dar tu fă scena pînă la sfîrşit, răspunse Kirsten.

– Înţeleg, zise Helena, şi adunîndu-şi fusta lungă, se urcă din nou în trăsură.

Kirsten se duse spre Jake.

– Cerul ăsta mă îngrijorează, spuse ea privind spre cer, unde soarele ameninţa să iasă din nori.

– Şi pe mine. Trebuie să ne grăbim, altfel n-o să se potrivească nimic.

– Machiajul! strigă Kirsten.

– Aici, răspunse asistenta.

– Mai uită-te o dată la Anna. Are părul prea ordonat. Nu acum. Facem întîi repetiţia.

Se întoarse spre sunetişti.

– Nu avem dialog pînă la oprirea trăsurii, le spuse ea. Putem înregistra zgomotul copitelor cailor.

– Se aranjează deja microfoanele pentru asta, i se răspunse.

– Grozav. Aţi prins şi fluieratul vasului cu aburi?

– Nu prea. Erau prea multe alte zgomote.

Se întoarse, cînd se auzi un claxon de peste drum.

– David! urlă ea. David!

– Mă ocup! răspunse el.

Kirsten stătea cu mîinile în şolduri, urmărind absentă ce se întîmpla în jur. Mintea ei sărea deja la scenele pe care aveau să le tragă după-amiază. Dacă ieşea soarele, vor trebui să schimbe programul şi să facă nişte interioare.

– Vicky! Vezi cu cei de la producţie ce avem aranjat în studioul lui Little Joe, spuse Kirsten asistentei. Apoi scoate scenele care corespund cu decorurile de acolo.

– În regulă. Apropo, a sunat Laurence. A întrebat dacă vrei să vii să iei prînzul cu el şi cu Joe.

– Doar dacă e important.

Îşi scoase gluga, îşi trecu mîna prin păr şi se duse spre scaunul ei.

– Ce se aude? strigă ea.

– Aproape a ajuns, răspunse cineva.

Kirsten se aplecă spre Nicola care urmărea scenariul.

– Aminteşte-mi care a fost legătura aici, spuse ea.

– De la roata vasului cu aburi răspunse Nicola.

– Aşa-i. Un mixaj. De la roata vasului cu aburi la roata trăsurii. Grozav. Ai căpătat modificările în dialog de la Ruby?

– Da. Şi actorii le au.

Kirsten aprobă din cap şi se relaxă în fotoliul ei de pînză. Cîteva secunde mai tîrziu, se ridică, se duse la cameră şi se uită prin vizor. Apoi alergă spre trăsură, deschise portiera şi vorbi cu Anna.

– ... ştiu că e greu, dar stai cît poţi cu faţa în lumină, spuse ea. Arăţi minunat... Să te mîndreşti... Nu-ţi pasă ce cred alţii... Dar nu uita o nuanţă de nesiguranţă cînd Marie Laveau...

– E-n regulă, rîse Anna. Nu te îngrijora, ştiu. Aştept o secundă înainte de a ieşi.

– Grozav. Ţine ochii în jos pînă vine camera aproape.

– Eliberaţi strada... strigă Kirsten după ce închise uşa trăsurii. Lindon, strigă spre operatorul de la cameră, vreau să-i iei de la poartă pînă la casă, din spate.

– Da, Kirsten, rîse el. Am mai discutat asta.

– Bine. Să-i dăm drumul.

După cincisprezece minute, scena era gata, norii acoperiseră soarele şi ei se pregăteau pentru altă scenă.

Filmau de zece zile la New Orleans şi Kirsten era uimită cît de bine mergea şi, în acelaşi timp, era încîntată. Laurence îi spunea cît de grozav arăta totul, echipa tehnică îi aştepta laudele şi actorii o rugau să cineze cu ei ca să se poată lăuda sau să discute rolurile cu ea. Kirsten era bucuroasă să-i asculte şi să-i încurajeze. Era de parcă îşi formase o personalitate aparte. Kirsten regizoarea o eclipsase acum pe Kirsten femeia. Dacă nu ar fi fost momentele cînd o vedea pe Anna arătînd fericită cînd Laurence apărea pe platou, Kirsten s-ar fi putut convinge că ei doi nu aveau o legătură amoroasă. Dar dovada era acolo şi o vedeau toţi. Inima i se strîngea cînd îi vedea dispărînd împreună în trailerul Annei, sau rîdeau la vreo glumă doar de ei ştiută. Asta era un lucru ce nu-l recunoştea faţă de nimeni, cu excepţia Helenei. Şi refuza invitaţiile lui Laurence la prînz, sau la cină pentru că nu suporta să vadă cît de vinovat arăta de fiecare dată cînd o privea. Era de parcă lui i-ar fi părut rău de ea, dar ea se reţinuse pînă acum şi nu-i spusese ce să facă cu mila lui, deşi tentaţia era mare.

În alte domenii, ea şi Laurence se înţelegeau bine. Vorbeau civilizat, rîdeau împreună; dar dacă Laurence încerca să atingă o problemă mai personală, Kirsten găsea o scuză ca să plece.

La începutul celei de a treia săptămîni, turnau scenele din bordel. Cîteva erau deja gata şi stîrniseră rîsete şi pulsuri grăbite în timpul filmării. Într-una dintre camerele mai mari ale bordelului, Anna şi Jean-Paul aveau să joace marea lor scenă de dragoste. Acum, Anna era la machiaj. Între timp, se filma o scenă, între Jean-Paul şi una dintre prostituate.

David tocmai strigase „Stop"! Laurence şi Kirsten rîdeau tare, iar cei din jur rîdeau mai mult de rîsul lor decît de cele întîmplate. Jean-Paul trebuia să sară în patul cu patru stîlpi, unde prostituata, pe jumătate goală, era culcată seducător. Cei din cameră îşi ţinuseră respiraţia cînd ea îşi scosese diverse straturi de îmbrăcăminte. Camera se învîrtise în jurul patului, pînă îl putu vedea pe Jean-Paul. Acesta îşi lăsase pantalonii şi se lansă înainte. Cumva, el se lovi cu genunchiul de stîlpul patului, se răsuci şi căzu grămadă pe podea, cu fundul gol ascuns de cameră dar nu şi de echipa de filmare.

Cînd Anna apăru pe platou, îmbrăcată în ceva foarte străveziu, ea se duse direct la Laurence şi se aşeză în genunchi în faţa lui. Toată echipa tăcu, urmărind-o. Erau uşor uimiţi de o asemenea expunere a intimităţii, care îi transforma pe toţi în privitori. Kirsten fu bucuroasă văzînd că Laurence nu-şi putu ascunde jena. Ea se simţea în stare să comită o crimă. De parcă imaginaţia ei n-ar fi fost suficientă, acum era obligată să vadă realitatea, să vadă cum arătau cei doi împreună. Iar cînd Laurence se aplecă să o ridice iar Anna îşi puse braţele în jurul lui, Kirsten simţi un puternic val de gelozie văzînd mîinile lui trecînd uşor peste spatele

Annei, încît doar Jake o salvă schimbînd lumina într-un mov spectral care o acoperi.

– Rămîi să vezi scena? o auzi ea pe Anna şoptindu-i lui Laurence.

Laurence se uita în ochii Annei. Din locul în care erau, Kirsten nu-i putea vedea expresia, dar îl auzi spunînd:

– Tu vrei să stau?

Anna aprobă din cap şi, pentru o clipă, Kirsten crezu că se vor săruta.

Se întoarse să plece, cînd Jake veni în spatele ei.

– Şezi. Nu scoate o vorbă! îi şopti el la ureche.

Kirsten ridică ochii spre el. Nu discutaseră niciodată despre asta, dar nu era prima dată cînd Jake arătase că ştie ce simţea ea.

– Îmi vine s-o ucid! spuse Kirsten printre dinţi.

Asistenţii montară camera pe şine, iar Anna rămase alături de Laurence.

– De ce face asta? întrebă Kirsten fierbînd de furie.

– Ca să te facă geloasă, de ce altceva crezi?

– Dar ea e cea care-l are.

Jake ridică o sprînceană.

– Zău?

Kirsten se depărtă enervată. Nu avea de gînd să discute asta.

– Anna, sări ea. Putem să te avem pe pat? Te rog. Aduceţi ceva să o acoperim, pînă aranjăm totul.

Ea aşteptă pînă cînd Anna plecă de lîngă Laurence, apoi se duse la el.

– O vorbă, te rog, spuse ea deschizînd uşa.

Coborîră scara şi intrară într-o cameră goală.

– Îmi pare rău că m-ai forţat să fac aşa ceva, zise ea închizînd uşa în urma lor. Dar, ca regizoare a acestui film, îţi cer să nu fii prezent la scenele în care Anna

joacă goală. Mica expunere de mai înainte...

– Îmi cer scuze, o întrerupse el. Am uitat că urmează scena aceea.

– Nu-mi pasă dacă ai uitat sau nu. Doar stai departe de platou cînd filmăm aşa ceva. Acum, scuză-mă.

Şi trecînd pe lîngă el, ieşi din cameră.

Cînd Kirsten părăsi platoul în seara aceea, o mie de gînduri îi alergau prin minte. Aşa era de cînd a început filmul. Se gîndea la o anume imagine, la felul cum se va potrivi cu cea dinainte. Apoi se gîndea la lumini. Sunetul îi umbla prin minte, adăugînd efecte care erau doar în imaginaţia ei. Gîndindu-se la Laurence, simţi deschizîndu-se un gol în interiorul ei şi atunci mintea ei se grăbea spre alte lucruri. Cînd ajunse în cameră, controlă mesajele, apoi coborî să se întîlnească cu ceilalţi. Majoritatea se vor duce la un club de jazz sau la vreun alt club exotic de noapte din Strada Bourbon, avînd timp liber pînă a doua zi, la filmările de noapte.

Se duse spre recepţie, fredonînd melodia *Plimbare prin New Orleans,* care se auzea de la tonomatul barului, cînd auzi un rîs venind din aceeaşi direcţie. Ar fi recunoscut acest rîs al Helenei oriunde. Se întoarse şi intră în barul întunecat şi plin de fum. Era populat de localnici, dar Helena nu se zărea. Abia cînd Kirsten înaintă în bar, o zări în seră, iar luminile de la piscină, care se reflectau în geamul din spatele ei, îi dădeau un aspect aproape de vis.

Kirsten o porni zîmbitoare spre ea, dar văzînd cu cine era Helena, îngheţă. Un moment, nu-i veni să-şi creadă ochilor. Nu era vorba de faptul că Helena şedea la o masă cu Laurence şi cu Anna, sau că Laurence

ţinea braţul pe spătarul scaunului Annei, deşi şi asta era destul de rău. Dar la masă mai era şi Dermott Campbell. Toţi patru se simţeau atît de bine şi erau atît de cufundaţi în conversaţie, încît nici nu o văzuseră intrînd în bar.

Întîmplător, Laurence se uită în sus. Cînd o văzu pe Kirsten, îi dispăru zîmbetul. Urmări direcţia privirii lui Kirsten şi îl văzu pe Campbell cu paharul în mînă, cu ţigara groasă de foi în cealaltă şi cu un rînjet triumfător pe buze. Cînd Laurence se întoarse din nou spre Kirsten, ea ieşise din bar.

Atîtea vorbe, atîtea gînduri, atîtea lucruri îi alergau prin minte. Teamă şi panică, durere şi trădare. O nebunie care îi îmbiba şi porii. Trebuia să plece de lîngă ei, să iasă de-aici, să fugă, să facă orice ca să oprească adevărul celor văzute. În lift, inspiră adînc. Doamne, se ruga în tăcere, fă să nu am o criză acum! Doamne, fă să nu se întîmple toate astea! Trebuia să se stăpînească, să ţină minte că toată lumea se baza pe ea să termine ce începuse. Nu putea să-i lase baltă. Nu se va gîndi la ce văzuse, nici nu va încerca să analizeze ce se întîmpla de fapt. Dacă Helena avea o legătură amoroasă cu Campbell, dacă Laurence ştia şi o accepta, dacă arăta în public legătura lui cu Anna şi dacă voiau să-i arunce în faţă toate astea, Kirsten ştia că nu va putea să se descurce.

Se luptă cu cheia în uşă, cînd îl auzi pe Jake strigînd-o pe coridor.

– Te-am căutat peste tot, spuse el. N-ai primit mesajul meu?

– Bună! spuse cu veselie Kirsten. S-a întîmplat ceva rău?

El rîse.

– De ce să fie ceva rău? Te căutam ca să văd dacă vrei să mergi la un club de jazz.

– Sună frumos, spuse Kirsten. De ce nu? Vrei să intri, pînă mă pregătesc? Nu durează mult.

Cînd intrară în cameră, Kirsten simţi emoţiile adunîndu-se ca o furtună. Era gata să se prăbuşească. Jake era întotdeauna acolo pentru ea, apărea cînd avea nevoie de el. Nu-i punea întrebări, îi oferea sprijinul. Voia ca Jake să ştie cît de mult aprecia ceea ce făcea pentru ea. Voia ca el să o îmbrăţişeze cu blîndeţea şi căldura atît de naturale la el.

Se întoarse spre el. Îşi dădea seama de nervozitatea ei, îi era teamă că el va spune nu. Că el ar vrea să flirteze cu ea, să fie alături de ea cînd avea nevoie de el, dar că era însurat şi îşi iubea nevasta.

– Isuse, Kirstie, murmură el luînd-o în braţe. Ce este?

– Te doresc, Jake, şopti ea. Te doresc foarte mult.

Ea se uită în sus, în ochii lui căprui, adînci.

– Eşti sigură? şopti el.

– Sînt sigură, răspunse ea trăgîndu-i gura spre ea.

Cînd mîinile lui îi găsiră sînii, amintirea atingerii lui Laurence îi trecu prin minte, dar o alungă. Încet, îşi scoase rochia şi rămase în faţa lui în sutien, chiloţei şi ciorapi. Jake gemu şi închise ochii, cuprinzînd-o din nou în braţe. O sărută cu o tandreţe care îi topea inima. Asta dorise ea de la Laurence, tandreţea care să îmblînzească pasiunea. Din nou îşi închise mintea şi se obligă să se gîndească la Jake.

– Ah, Isuse, murmură Jake uitîndu-se în jos la cei mai frumoşi sîni pe care îi văzuse vreodată. El se lupta cu nasturii cămăşii, iar Kirsten trăgea de fermoarul pantalonilor lui. Ea ţinea ochii închişi, iar în minte îl vedea pe Laurence, îi simţea degetele mîngîind-o. Se obligă să deschidă ochii şi întinse braţele spre Jake.

– Te rog, şopti ea, te vreau, acum.

El se aplecă spre ea, căutînd punctul de penetrare, cînd sună telefonul.

– Afurisitul, mormăi Jake. Lasă-l, gemu el, cînd Kirsten întinse mîna să răspundă.

– Alo, murmură ea.

– Bună. Te simţi bine? Pari cam somnoroasă.

La auzul vocii lui Laurence, inima lui Kirsten se strînse atît de dureros, încît i se tăie răsuflarea. Se uită la Jake, care se trîntise supărat pe pat alături de ea.

– Nu, mă simt bine.

– Mă bucur.

Ea putea auzi zîmbetul din vocea lui Laurence şi brusc, nevoia de el o cuprinse, gata s-o înece.

– Ce pot face pentru tine? şopti ea.

– Te-am sunat să-mi cer scuze că nu ţi-am zis că e aici Campabell. Am aflat abia acum cîteva minute că nici Helena nu ţi-a zis.

– Ce caută aici? mormăi Kirsten. Apoi îşi lăsă picioarele jos de pe pat, cînd Jake întinse mîna spre sînii ei.

– Ei, ca să-ţi spun adevărul, începu Laurence, am avut o idee nebună în minte, cînd ne-am întors în Anglia, să-l invit pe platou să vadă el însuşi cît de bine te descurci. M-am gîndit că aşa o să te lase în pace. Atunci m-a refuzat, dar acum cîteva zile m-a sunat şi mi-a zis că vrea să accepte oferta. El era deja aici la New Orleans, aşa că am fost de acord să mă întîlnesc cu el în seara asta, şi să discutăm.

– Nu crezi că ar fi trebuit să mă consulţi pe mine, întîi? spuse Kirsten.

– Da, cred că da... Dar, la naiba! Kirsten, ai fost de neabordat în ultima vreme...

– Se pare că alţii nu au problema asta cu mine, Laurence, îl întrerupse ea. Dar tu faci ce vrei. Tu eşti producătorul, tu iei hotărîrile.

– Kirsten, n-o lua aşa. Nu vezi...

– Am văzut tot ce am nevoie să văd, spuse Kirsten.

– Uite ce e, pentru Dumnezeu, nu pot face nimic în legătură cu faptul că se află aici. E o ţară liberă, poate să se ducă oriunde. Dar pot să-l opresc să se ducă pe platou.

– Nu te preocupa. N-am nimic de ascuns.

– Uite ce e, Kirsten, putem discuta despre asta? Lasă-mă să vin la tine...

– Nu! Nu vreau să discut mai mult treaba asta, Laurence. Ştii ce simt în legătură cu omul ăsta, ştii că Dyllis Fisher n-o să aibă odihnă pînă nu mă aduce unde vrea ea, aşa că tu continuă să-i ajuţi. Eu nu pot să te opresc.

– Kirsten, ascultă-mă. Eu sînt de partea ta, la naiba. Poate că trebuie să vorbeşti cu prietena ta, Helena. Ea l-a invitat aici.

– Ghicisem asta deja. Nu ştiu ce joc faceţi, Laurence, dar sper că vă face plăcere.

– Kirstie, trebuie să lămurim treaba asta. Trebuie să vorbim noi doi.

– Noapte bună, Laurence, zise ea.

Cînd puse receptorul la loc, Kirsten se aplecă şi îşi duse mîna la gură.

– Hei, îţi aminteşti de mine? spuse Jake luînd-o de umeri şi încercînd s-o tragă înapoi pe pat.

Kirsten se retrase.

– Poţi să pleci, te rog? spuse ea cu vocea strangulată de lacrimi. Simt nevoia să fiu...

– Să plec? Ce, ai înnebunit? rîse Jake.

– Jake, îmi pare rău, şopti ea. Pur şi simplu, nu pot s-o fac. Am crezut că pot dar...

– Hei, zise el. Nu-mi face fiţe. Acum cinci minute ai vrut, m-am încins...

– Nu, Jake! ţipă ea cînd el o trase pe pat. Jake, pentru Dumnezeu, am făcut o greşeală, îmi pare rău, n-am vrut să... Nu! urlă ea cînd el îşi împinse picioarele între ale ei.

– Ascultă, mîrîi el, m-ai vrut, acum o să mă ai!

Un moment, Kirsten fu atît de uluită că nu se putu mişca. Nu putea fi acelaşi bărbat care făcuse dragoste cu ea în urmă cu cîteva minute. Bărbatul care stătuse alături de ea toată ziua... Bărbatul despre care crezuse

că era prietenul ei.

Cu o putere pe care nu ştia că o avea, îl aruncă de pe ea şi sări de pe pat.

– Pleacă! strigă ea. Te rog, ieşi de-aici!

Şi înainte ca el să poată spune ceva, se repezi în baie şi încuie uşa.

Cîteva secunde mai tîrziu tresări cînd uşa se trînti în urma lui, apoi se înfăşură într-un halat de baie, se aşeză pe marginea căzii şi îşi sprijini capul de chiuvetă.

Tremura atît de tare, încît abia putu să dea drumul la apă. Era vina ei, nu trebuia să-i facă lui Jake aşa ceva, dar fusese atît de dezorientată de ce se întîmpla, că nu mai ştia ce face.

Îşi dădu cu apă rece pe faţă şi inspiră adînc ca să se calmeze.

Doamne, cît ura locul ăsta! Voia să plece, cît mai departe. Aici, nimic nu era normal, oamenii se purtau în mod straniu. Toată lumea din jurul ei se schimba... Nu avea puterea să facă faţă la toate...

Strînse ochii şi îşi apăsă mîinile pe faţă, de parcă voia să îndepărteze chipurile care se înghesuiau lîngă ea. Ruby, cu temerile ei nebuneşti; Jake, a cărui blîndeţe se transformase brusc în violenţă; Helena, a cărei prietenie era la fel de falsă ca şi cuvîntul de onoare; Laurence... Doamne, Dumnezeule, Laurence! Cît îi tortura mintea imaginea mîinilor lui care mîngîiau trupul Annei şi totuşi, cu cîtă disperare dorea să-i simtă braţele în jurul ei acum, să-i aline durerea, să încerce să i-o ia. Avea atîta nevoie de el, simţea că se cufundă în întuneric. El nu era acolo. Nici unul dintre ei nu era acolo. Era singură, îngrozitor, ameţitor de singură.

19

Kirsten mergea prin întuneric spre deschiderea ca o peşteră printre copacii din Scott Island şi se uita la ramurile curbate care se uneau deasupra capului în luminiş. Un vînt rece mişca umbrele.

– Au fost tăiate destule ramuri ca să poată pătrunde camerele? îl întrebă Kirsten pe David.

– Da. Macaraua a fost deja instalată. Poţi urca să priveşti, cînd eşti pregătită.

– În regulă. Şi celelalte camere?

– Se instalează acum. Operatorii îşi cunosc meseria. Am să ţi-i prezint.

– Bine, spuse Kirsten şi clipi cînd Ruby o strînse tare de braţ.

– La naiba, uită-te aici, spuse Ruby cu ochii speriaţi, cînd intrară în luminiş, unde electricienii, cei cu decorurile, sunetiştii, cameramanii şi nenumăratele lor ajutoare se ocupau cu pregătirea scenei principale,ceremonia voodoo, care reprezenta apogeul poveştii lui Moyna O'Malley. Atmosfera era electrizantă, emoţia se reverbera în voci ca o forţă magnetică în aerul ceţos al nopţii. Alison şi doi directori artistici se aflau la altarul care se înălţa magnific spre bolta de crengi încîrligate. Con-

trolau decorurile, dar altarul era atît de impresionant încît Kirsten se opri în drum. Măştile în relief, cu limbile scoase, cu dinţi ca de lup, cu embleme obscene, te înfiorau. Îi părea rău că toată energia depusă aici va trebui să aştepte. Urmau să treacă mai întîi la altă scenă a Annei. Laurence sunase, spunînd că Anna are o migrenă şi că vrea să programeze scena ei mai întîi.

– Celălalt decor e gata? întrebă ea, ascunzîndu-şi cu greu furia.

– Da, dar cameramanii aşteaptă să le spui unde vrei să aşeze camerele.

Cînd David dispăru, Ruby spuse:

– Mă duc să-mi iau o cafea. Vrei şi tu?

– Nu, mulţumesc, răspunse Kirsten, gîndindu-se unde l-ar putea găsi pe Jake în îmbulzeala asta. Era nervoasă la perspectiva întîlnirii cu el dar, cu cît va fi mai repede, cu atît mai bine.

În depărtare, Kirsten putea vedea luminile de la celălalt decor. Casa singuratică, avînd pereţii cenuşii de piatră, ferestre înguste şi acoperişul prăpădit, era perfectă. Obţinuseră o mai pronunţată atmosferă sinistră, plasînd scena în umbrele insulei învăluite în ceaţă. Dar, la naiba, avea nevoie de zorii zilei.

Se întoarse auzind un „Ah!". general de mirare, cînd luminile de lucru se stinseră şi altarul se lumină într-o boare roşiatică străpunsă de raze.

– Tipul ăsta e un geniu, nu-i aşa? îi şopti Jean-Paul lui Kirsten la ureche, în timp ce Jake făcu semn electricienilor să revină la lumina de lucru.

Kirsten se întoarse spre Jean-Paul şi scoase un ţipăt de spaimă cînd dădu de ochii roşii strălucitori ai unei măşti de drac.

Jean-Paul rîse, lăsă masca jos şi o sărută pe obraz:

– Te rog, spune-mi că eşti la fel de nervoasă ca şi mine, poate m-aş simţi mai bine, zise el.

– Sînt al dracului de nervoasă, rîse Kirsten.

David veni repede să-i spună că Helena era gata şi s-o întrebe dacă poate să vină pe platou.

– Peste un minut, spuse ea prinzîndu-l pe Jake de braţ, în timp ce trecea pe lîngă ea.

– Altarul arată fantastic, îi spuse ea.

– Încă n-ai văzut nimic. El zîmbi şi se uită în ochii ei. Îţi datorez scuze, spuse cu blîndeţe.

– Şi eu ţie.

Jake îşi înclină capul şi ochii îi zîmbeau.

– Ce-ai zice dacă am considera că a fost un moment de nebunie şi să ne întoarcem la ce am fost? spuse el.

Kirsten ridică o mînă şi îi atinse braţul.

– Aşa să facem, şopti ea.

– Hai să pornim spectacolul. Ce zici?

– În regulă. Cunoşti schimbarea de program?

– Da. Cred că eşti cam supărată din cauza asta.

– Puţin spus. Dar cum staţi aici?

– Sîntem aproape gata pentru repetiţie.

– În regulă. Aduceţi-o pe Helena. David, cine-i dă replica?

– Cred că Anna personal, zise David. Am să verific.

O grămadă de mesaje se auziră la walkie-talkie.

Kirsten se uită după Jean-Paul şi inima i se strînse cînd îl văzu pe Laurence în capătul opus al platoului. Stătea lîngă Ruby, care se agăţa de braţul lui. Se întreba cum se simţea el oare. Era nervos ca toţi ceilalţi sau încrezător că totul va merge după plan?

Ea o porni prin luminiş cînd Helena, în costumul de mare preoteasă voodoo, apăru majestuoasă în aplauzele tuturor. Indiferent ce era între ele, Kirsten va face totul ca Helena să aibă o noapte deosebită. În scena asta, Helena era vedeta absolută într-o ceremonie

păgînă de sacrilegii şi sacrificii.

– În regulă, începem cu prima poziţie, îi spuse ea lui David, cînd ajunse lîngă Helena.

– Arăţi uluitor, îi spuse ea Helenei.

Helena zîmbi şi Kirsten avu o tresărire, apoi rîse. Dinţii Helenei fuseseră acoperiţi cu alţii, crăpaţi, înnegriţi şi cu pete de sînge. Şi ce o fi folosit machieuza ca să-i sublinieze culoarea ochilor? Era cutremurător. Cînd Helena intră în lumină, ochii ei străluceau şi parcă aruncau flăcări. Pielea înnegrită a feţei avea pictate cicatrice roşii iar în jurul ochilor avea cearcăne albe. Buzele erau roşii ca sîngele, la fel şi unghiile. Sub capa neagră cu guler înalt, tare, în spatele capului, avea o rochie dreaptă, aurie cu argintiu, cu un decolteu foarte adînc.

Cînd apăru Anna, Kirsten văzu că face un efort. Poate că durerea ei de cap nu era un pretext, pentru că arăta îngrozitor.

– Îmi pare rău de schimbare, îi spuse Anna lui Kirsten. Sper că nu vă fac prea mari necazuri. Nu am prea des migrenele astea, dar le am totuşi. Probabil presiunea...

– E-n regulă, o întrerupse Kirsten. Înţeleg. Şi nu trebuia să fii aici la repetiţie, dublura ta putea s-o facă.

– Nu, e în regulă. Prefer s-o fac eu. N-ar fi corect faţă de Helena.

– David o să te ducă la locul tău. Nu e nici o grabă, mai durează pînă aranjăm totul.

Anna plecă, iar Helena îşi repetă mişcările cu coregrafa.

După ce urmări repetiţia de mişcare prin cameră, stabili locul acesteia, apoi Kirsten sări jos şi se duse spre Laurence care stătea la monitorul lui, cu mîinile pe spătarul scaunului lui Ruby.

– Ce părere ai? întrebă ea, nereuşind să-şi ascundă nervozitatea.

El aprobă din cap.

– Cred că o să fie grozav.

– Observaţii?

– Nici una.

– În regulă. O să facem o probă! strigă Kirsten.

– Tot mai eşti furioasă pentru schimbarea de program? întrebă el, deşi abia îl auzea din cauza gălăgiei.

– Laurence, răspunse ea ridicînd vocea ca să fie auzită. Vreau să filmez acum toată scena, aşa cum s-a plănuit. Şi, sînt furioasă, într-adevăr. Pentru că, dacă nu terminăm pînă la răsăritul soarelui, atunci mai vreau o scenă de noapte şi asta o să ne dubleze costul.

Cu alte cuvinte, acesta era preţul pe care-l vor plăti, dacă au să cocoloşească durerile de cap ale Annei.

Cîteva minute mai tîrziu, era înapoi la altar, cu Helena.

– Cum te simţi? o întrebă ea.

– Bine, răspunse Helena. Eşti mulţumită cu ce-ai văzut?

– Fericită. Nu vrei să te aşezi puţin? spuse Kirsten.

– Nu, stau aici, răspunse Helena uitîndu-se la pitonul aşezat în faţa ei. Bună, micuţule Dermott, zise ea mîngîind şarpele pe spate.

Kirsten izbucni în rîs, fără voia ei.

Lăsînd-o pe Helena, Kirsten se duse la marginea platoului de filmare.

Stătea sprijinită de un copac la cîţiva metri de platou şi urmărea cum se liniştea haosul, cînd auzi un foşnet în spatele ei. Se întoarse să vadă cine era, dar nu văzu pe nimeni. Totuşi, cineva era acolo, îi auzea respiraţia şi era gata să strige la un electrician solid să vină, cînd, spre uimirea ei, îl văzu pe Tom apărînd dintre tufe.

– Tom! exclamă ea, alergînd. Ce Dumnezeu faci aici? Îl luă în braţe, înfăşurîndu-l în haina ei, peste pija-

ma. Tata ştie că eşti aici?

– Tati e acolo sus, spuse el arătînd spre Laurence la o platformă de cameră.

– Da, dar el ştie că eşti aici?

Tom negă solemn din cap şi, spre uimirea lui Kirsten, o singură lacrimă i se prelinse din colţul ochiului.

– Ce este, dragul meu? Vrei să-l vezi pe tati?

– Da, spuse Tom cu vocea gîtuită de lacrimi.

– Hai să vedem dacă putem să-l aducem jos.

Se duse spre platforma camerei, dar brusc Jane veni în fugă din întuneric.

– Ah, slavă Domnului, gîfîi ea. M-am uitat peste tot după el. Am ieşit doar să-mi iau o cafea şi cînd m-am întors el nu mai era acolo. Dormea adînc cînd am plecat.

Era fără suflu şi tremura toată, încît Kirsten nu i-l dădu imediat pe Tom.

– Doamne, ce m-am speriat, continuă Jane. Dacă i se întîmpla ceva? Putea să se rătăcească, să cadă în rîu...

– Dar nu s-a întîmplat, spuse Kirsten liniştitor. E aici şi e bine, nu-i aşa, soldat?

– Jane, se smiorcăi el întinzînd braţele spre ea. Vreau la tata.

Jane se uită îngrijorată la Kirsten. Laurence ar fi fost furios dacă ar fi descoperit că Tom s-a aflat acolo cînd se desfăşurau toate astea. Dar Kirsten voia să ştie de ce Jane şi Tom nu erau înapoi la hotel, în oraş.

– Tom a vrut să doarmă în trailer în noaptea asta, explică Jane. Laurence a zis că se poate cu condiţia să nu iasă afară.

– Atunci, mai bine du-l înapoi repede, îi spuse Kirsten, înainte ca Laurence să vă vadă.

Kirsten îl chemă pe al treilea asistent să-i însoţească

pe Jane şi pe Tom pînă la trailer.

– Şi orice-ai face, Jane, îi atrase atenţia, data viitoare asigură-te că ai încuiat uşa cînd vrei o cafea.

– Da, da, o asigură Jane. Îmi pare rău, zău. Aş fi vrut să ne putem întoarce la hotel. Nu-mi place aici.

Kirsten îşi aminti de teama lui Ruby că Tom ar fi în pericol. Kirsten nu credea că are motive, dar era mai bine să fie mai atentă aici, în toiul nopţii.

– În locul tău, îi spuse ea lui Jane, aş încuia uşa. Asistentului îi zise: Cere-i paznicului să fie atent la trailere.

Se uită după cei trei, pînă cînd dispărură în umbră, apoi se întoarse spre David.

– Cum stăm?

– Cîteva minute încă, strigă Jake, drept răspuns.

În cele din urmă, camerele începură să filmeze.

Se făcu linişte.

– Scena cinci sute, prima filmare! se auzi.

Kirsten se uită la Jake şi acesta atinse umărul operatorului de la consolă şi lumini calde strălucitoare începură să se succeadă în valuri peste altar. Faţa Helenei era uluitoare. Cîteva secunde mai tîrziu, se auzi fondul muzical, un ritm dens, sonor, de tobe. Trupul Helenei începu să se mişte lent, ritmic. Luminile o pictau cu o saturaţie de culori lichide, iar frunzişul de deasupra arunca umbre stranii, nepămînteşti, peste ea.

– *Papa Legba, deschide barierele ca noi să intrăm,* intonă ea, vocea ei puţin răguşită amestecîndu-se cu monotonia hipnotică a tobelor. *Papa Legba, deschide barierele ca noi să intrăm,* repetă ea.

Capul îi căzu pe spate, întinse braţele ca nişte aripi, iar în faţa ei pitonul se mişcă leneş peste obiectele de jertfă. În cele din urmă, degetele ei se strînseră în jurul cărnii creaturii. Îi mîngîia cu degetele cercurile de pe trup, ridicîndu-i capul spre al ei.

– Dambalah, Dambalah, intonă ea.

Brusc, ridică şarpele în sus şi lăsă în jos capul, iar tobele trecură într-un ritm teribil. Ea înfăşură şarpele pe umeri şi începu o liturghie care îţi îngheţa sîngele. În timp ce trupul ei se frămînta, tresărea şi vibra la ritmul diabolic iar pitonul se înfăşura drăgăstos în jurul ei, oamenii adunaţi priveau fermecaţi.

Kirsten o văzuse pe Helena repetînd dansul şi simţise forţa jocului ei, dar aceea nu fusese nimic în comparaţie cu ce se întîmpla acum.

Apoi, brusc, tobele se opriră şi aerul fu cuprins de tăcere.

Kirsten se încordă cînd, din altar, explodară scîntei de lumină galben-verzuie. Helena era întinsă peste altar, ţinînd şarpele cu picioarele, capul acestuia fiind deasupra feţei ei, iar limba lui mişcătoare se îndreptă spre ea. Apoi ea se ridică brusc, cu ochii spre decorul unde era ascunsă Anna, scoţînd un sunet pătrunzător care îţi îngheţa şira spinării, un ţipăt înnebunitor, care zbură prin noapte. Lui Kirsten i se strînse stomacul la răutatea care emana din expresia îngheţată a feţei Helenei, în timp ce inima i se umplea de bucurie văzînd extraordinara putere a performanţei.

– Staţi! Staţi! strigă Kirsten. Nimeni nu mişcă!

Macaraua cu o cameră, care făcuse stop cadru cu faţa Helenei, se lăsă spre altar ca un vultur flămînd şi luă imagini cu obiectele de la altar şi, în cele din urmă, se ridică din nou în întuneric, iar Kirsten strigă:

– Opriţi! Controlaţi porţile.

Cu răsuflarea tăiată, Helena se întoarse spre Kirsten. Nimeni nu mişca. După ce asistenţii dădură semnalul de cale liberă, abia atunci îşi permise Kirsten să zîmbească. Atunci, se văzu uşurarea din ochii Helenei. Kirsten rîse.

– Ai fost strălucită, strigă ea. Absolut, al naibii de

strălucită.

Şi alergînd la Helena, o îmbrăţişă. Amîndouă dansară în jurul altarului în aplauzele tuturor.

Kirsten se opri văzîndu-l pe Laurence venind spre ea.

– Vrei să mai faci o dată pentru siguranţă? spuse el.

Kirsten voia să continue cu toată drama scenei, dar nu avea rost să se contrazică acum cu el.

– Cred că ar trebui, spuse ea, dar, după mine, a fost perfect.

Laurence aprobă din cap, apoi se întoarse văzînd că cineva alerga după ei.

– Laurence, Kirsten, gîfîi o asistentă. Să vină cineva. Anna are istericale. Ruby a înnebunit, nu ştiu de ce şi Jean-Paul le ameninţă pe amîndouă cu bătaia, dacă nu se potolesc.

Kirsten şi Laurence o urmară pe asistentă pe marginea platoului, spre un grup de copaci unde Anna, interpretînd-o pe Moyna O'Malley, se aşezase ca să-i dea Helenei direcţia privirii.

În momentul cînd îl văzu pe Laurence, Anna alergă spre el cu braţele întinse şi cu tot trupul zguduit de suspine.

– Ia-o pe femeia asta de lîngă mine! se înecă ea. E nebună! Nu e în toate minţile. Ia-o de lîngă mine!

– Ce naiba se întîmplă aici? întrebă Laurence, luînd-o în braţe pe Anna. Pentru Dumnezeu, adună-te Ruby! strigă el.

Dar Ruby scoase un nou hohot de rîs.

– A început iar, plînse Anna pe umărul lui Laurence. Încearcă să mă sperie cu povestea asta de vrăjitorie... E nebună, ştiu, dar...

– Nu eu o sperii, spuse Ruby printre dinţi, ci ea. Arătă spre Helena. Privirea aia, aţi văzut privirea pe care i-a aruncat-o la sfîrşit... Căţea proastă, a crezut că e de-adevăratelea. A crezut că îi aruncă un deochi...

– Potoleşte-te! strigă Kirsten, furioasă pentru felul

cum vorbea Ruby cu Anna şi pentru faptul că venise beată pe platou.

– S-o ducă cineva pe Anna la trailerul ei! zise ea, uitîndu-se urît la Laurence. Şi, David, cineva să aibă grijă de Ruby, mormăi Kirsten. Închideţi-o în trailerul meu, dacă e nevoie, pînă se limpezeşte.

– Îmi pare rău, se jeluia Anna.

– Laurence, o întrerupse Kirsten. Putem vorbi?

Cei doi se depărtară spre pădure.

– Te rog, fă ceva să o calmezi, apoi du-o la machiaj. O să tragem acum scena ei.

– Ce? Muţi camera înainte...

– Da. N-am nevoie de încă o filmare cu Helena, dar vreau să facem scena cu Anna şi s-o văd scoasă de aici, pînă nu fac ceva regretabil.

O oră mai tîrziu, toată lumea era la celălalt decor, pe malul apei. Echipa mişuna peste tot. Aerul era umed, era un miros puternic de mucegai amestecat cu soluţia chimică a gheţii uscate şi cu aroma amăruie ce se ridica din apă. Umezeala picura din copaci, creaturi de noapte mişunau, foşneau, ciripeau, dar abia se auzeau peste zgomotele echipei.

După un timp ce păru interminabil, erau gata de filmare. Kirsten continua să stea alături de Anna, care şedea pe un pat improvizat, cu gîtul dezgolit spre macheuză. Încăperea, luminată cu o lumină roşiatică, fierbinte, era claustrofobică, avînd tavanul jos şi pereţi de piatră acoperiţi cu muşchi lăsînd loc doar pentru pat şi pentru camera cocoţată pe trepied. Pe podea erau întinse paie, unicul geam era acoperit cu scînduri, iar un mic bidon cu gheaţă uscată arunca mici norişori de

ceaţă pe lîngă pat.

Kirsten ieşi să-l caute pe Laurence.

Neobservată de nimeni, în afară de Helena, Ruby şedea pe un fotoliu de pînză, atît de beată încît nu ştia nici ea sigur unde se afla. Cum ajunsese iar acolo, era un mister.

Helena îi vedea pe Kirsten şi pe Laurence schimbînd la uşa casei vorbe ce păreau aprinse, apoi amîndoi intrară înăuntru. Cîteva secunde mai tîrziu, fata de la machiaj ieşi, apoi intră operatorul de la cameră ca să controleze firele. Scena se făcea cu controlul de la distanţă al camerei, pentru că în momentul cînd camera se mişca, nu mai era loc pentru altcineva.

Toată atmosfera părea ireală, se gîndi Helena. Parcă era un film mut. Totuşi se auzeau sunete, dar păreau că vin din depărtare.

După un timp, Kirsten şi Laurence ieşiră din casă, se despărţiră la uşă şi se duseră la monitoarele lor.

Kirsten îl găsi pe actorul ale cărui mîini aveau să apară în scenă şi îl duse la casă.

– În regulă, spuse ea, frecîndu-şi mîinile şi rămînînd la monitor. Îi dăm drumul.

Toţi trecură la locurile lor. Kirsten o strînse pe Helena de braţ.

– N-o să iasă bine, mormăi ea. Lumina nu e potrivită. Vreau ca uşa să se deschidă şi să se închidă, pentru Dumnezeu. Vreau să văd tipul intrînd. La naiba! Dacă n-ar fi fost vorba despre Anna, aş fi gîndit mai bine scena. Văcuţa asta răzgîiată mi-a stricat seara. Nu-i de ajuns că-l are pe Laurence? De ce trebuie să-mi facă un rahat şi din film?

– N-a făcut nici un rahat, spuse Helena liniştitor. O să-l facem şi o să fie un film grozav, o să vezi.

– Nu! strigă brusc Kirsten. Acum să filmăm doar sfîrşitul luptei, mîinile care părăsesc gîtul Annei, tipul

care se retrage şi un stop cadru pe faţa ei. Jake, putem face asta cu uşa deschisă ca să iasă bărbatul?

– Sigur, răspunse Jake. Un minut, şi se rezolvă totul.

– Kirsten! Kirsten! se auzi vocea Annei din interior.

– Ce este? întrebă Kirsten făcîndu-şi loc înăuntru.

– Putem să mai repetăm o dată? Te rog. Dacă John iese pe uşă...

Kirsten se întoarse spre John.

– Faci o pauză la uşă, dă timp camerei să treacă din nou la Anna apoi ieşi. Uşa o să fie deschisă deja. Cei de la decoruri au să acţioneze ceaţa. Apoi închizi uşa în urma ta.

– Mulţumesc, spuse Anna zîmbind.

Mai trecură vreo zece minute.

– A pornit camera. Scena cinci sute unu, prima filmare, spuse David.

– În regulă, începem!

Ochii lui Kirsten erau fixaţi pe micul ecran. Ea îşi notă în minte că sunetul nu era corespunzător. O siluetă întunecată se afla deasupra Annei, o apucase de gît cu mîinile. Ochii ei erau plini de groază cînd încercă să se lupte cu el, dar încet şi convingător, viaţa începu să-i părăsească trupul. Camera se întunecă, apoi se mişcă după el, la uşă. Înaintea uşii, silueta se uită înapoi la trupul de pe pat. Camera înregistră urmele vinete de la gît, buzele negre şi pleoapele, care tremurau uşor. Un nor gros de ceaţă ieşi în curentul provocat de închiderea uşii în urma lui. Apoi, în ultimul moment, Anna îşi aminti că ochii ei trebuiau să fie deschişi, plini de groază, şi îi deschise brusc. Kirsten gemu.

– Opriţi! strigă ea ieşind de la monitor. Mai tragem o dată. Machiaj.

– Am plecat, strigă Trudie, îndreptîndu-se spre casă.

– Prea multă ceaţă, strigă Kirsten spre cei cu decorurile.

Laurence se învîrtea prin apropierea platoului, vorbind cu un administrator.

Ceilalţi pregăteau reluarea.

Brusc se auzi un urlet din casă. Toată lumea îngheţă. Kirsten o porni spre casă. Jake pe urmele ei. Intrară val-vîrtej pe uşă, găsind-o pe fata de la machiaj cu mîna la gură. Kirsten se uită la Anna, se lovi de fata de la machiaj, o dădu la o parte şi se repezi la pat.

– Ce este? Ce se întîmplă? strigă Jake, îngenunchind alături de Kirsten.

Kirsten îi ridică umerii Annei şi o scuturâ. Jake îi desfăcu gulerul cămăşii.

– Anna! Anna! strigă Kirsten dîndu-i palme pe obraz.

– Chemaţi infirmiera! urlă Jake.

Un om de la decoruri se aplecă să-i facă respiraţie gură la gură.

– Laurence. Cineva să-l cheme pe Laurence, strigă Kirsten.

– Sînt aici, răspunse el intrînd pe uşă.

Se apropie de pat şi continuă respiraţia artificială pînă veni infirmiera. Ea îl dădu deoparte pe Laurence şi puse urechea la pieptul Annei.

În sinea ei, Kirsten urla de furie şi de frustrare. Nimeni nu vorbea, n-aveai loc să te mişti.

– Chemaţi o ambulanţă, murmură Kirsten. Acum.

Cineva ieşi în fugă. Cîteva secunde mai tîrziu, infirmiera se întoarse spre Kirsten. Sîngele se scurse de pe faţa lui Kirsten cînd se uită spre Laurence cu ochii plini de confuzie şi de şoc. Apoi amîndoi priviră spre infirmieră, a cărei faţă era disperată.

20

În douăzeci şi patru de ore, departamentul poliţiei din New Orleans organizase un sediu de investigaţii la etajul întîi al hotelului. Cadavrul Annei fusese dus la medicul legist, dar nimeni nu ştia cînd se va cunoaşte rezultatul autopsiei. Ceea ce era curios, după cum remarcă Laurence către Kirsten, era că poliţia începuse cercetările. Laurence aflase de la şeful poliţiei doar că deocamdată cauza morţii era necunoscută. Se aştepta raportul laboratorului de toxicologie.

Era de parcă întreaga echipă intrase în stare de şoc; se vorbea în şoaptă, aveau feţe cenuşii de confuzie, stupefacţie, neîncredere sau jenă. Actorul care jucase scena strangulării era sub calmante, şocul fusese prea mare pentru el. Pînă acum, nimeni nu rostise bănuiala că moartea Annei ar fi nenaturală. Se sugera tentativ că încordarea fusesese prea mare şi că îi plesnise o venă în cap. Dar, nu după mult timp, unii începură să se întrebe dacă nu cumva era adevărat zvonul că se drogase prea mult din cauză că Laurence pusese capăt legăturii lor. Curînd, în dormitoarele hotelului, unii se întrebau cine ar fi avut cel mai puternic motiv ca să o ucidă pe Anna Sage.

O copie după filmul tras fusese trimisă la poliţie, iar în studioul lui Little Joe, Kirsten şi Laurence derulau mereu scena, încercînd să afle ce se întîmplase. Nu încăpea îndoială că, pînă la închiderea uşii, Anna trăia, pentru că deschisese ochii în acel moment. Iar în următoarele circa treizeci de secunde nu intrase nimeni în casă. Deci nu putea să fi fost o crimă.

Pe măsură ce treceau zilele şi nu se cunoştea cauza morţii, încordarea creştea, de parcă o bombă cu explozie întîrziată fusese aruncată în mijlocul lor.

La trei zile după moartea Annei, în cursul dimineţii, Jane veni în camera lui Kirsten, mai palidă ca oricînd, să-i spună despre interogatoriul la care fusese supusă.

– N-au spus-o direct, zise ea frîngîndu-şi mîinile şi uitîndu-se în jos, dar mi-a făcut impresia că ei cred că Anne a fost ucisă.

– Dar, pentru Dumnezeu, sări Kirsten. Am fost toţi acolo, ne uitam la monitoare şi Anna n-a murit strangulată...

– De unde ştii că nu? o întrerupse Alison, care şedea pe pat.

– Presupun doar. Dacă era aşa, am fi ştiut pînă acum. Oricum, ce te-au întrebat, Jane?

– M-au întrebat în special de relaţiile lui Laurence cu Anna. Mai întîi, au vrut să ştie dacă am idee cine putea s-o urască pe Anna, atît încît să vrea s-o... Cum au zis? Cred că să-i facă vreun rău. Atunci, m-am gîndit că poate ei nu spun totul.

– Dar tu ce le-ai spus? întrebă Kirsten, simţind că i se încleştează muşchii feţei.

– Am spus că nu cred că cineva o urăşte chiar atît. Apoi, au vrut să ştie dacă am idee cum a obţinut rolul.

– De ce naiba ţi-au pus asemenea întrebări? exclamă Kirsten.

Jane ridică din umeri şi privi la Kirsten, apoi la

Alison.

– Ce-au mai zis? o îndemnă Alison.

În ochii lui Jane apăru teama şi se uită nesigură la Alison, înainte de a vorbi.

– M-au întrebat ce ştiu despre legătura lui Laurence cu tine, Kirsten.

– Dar ce legătură are asta? strigă Kirsten.

– Nu ştiu, răspunse Jane nefericită.

– Şi tu ce-ai zis?

– Am zis că demult ai fost iubita lui, dar că acum sînteţi doar prieteni şi colegi.

Brusc, se auzi o bătaie frenetică în uşă. Kirsten o deschise şi o văzu pe Helena în aceeaşi stare ca şi Jane.

– M-au chemat iar, strigă Helena intrînd în cameră. M-au tot întrebat de scena lui Marie Laveau pe care am făcut-o atunci.

– Doar nu pot să creadă că Anna a fost ucisă de voodoo, declară Kirsten.

– Dacă mă întrebi, ei încă nu ştiu cum a murit, spuse gîfîit Helena. E un coşmar, ne uitam toţi, nu poate fi crimă. Imposibil. Am fi văzut.

– Doar dacă a avut legătură cu voodoo, zise Jane cu voce tremurată.

Nimeni nu voia să creadă, dar, dacă poliţia a introdus subiectul în anchetă, probabil că nu înlătură posibilitatea.

– Au stat de vorbă cu Ruby? întrebă Kirsten.

– A intrat acolo cînd ieşeam eu, răspunse Helena. E într-o stare îngrozitoare... Mormăie mereu despre afurisita aia de nucă de cocos.

Kirsten lovi cu pumnul în masă.

– E ridicol! strigă ea pornind spre uşă. Mă duc la Laurence.

– E la biroul de producţie, cu contabilii, îi spuse Jane.

– Da, pun pariu că treaba sta o să ne termine.

O oră mai tîrziu, Laurence, Kirsten şi administratorii producţiei erau în camera lui Laurence, cînd Jane deschise uşa şi o introduse pe Ruby. Era zdruncinată şi disperată. Laurence îi turnă o băutură şi administratorii plecară.

– Ei cred că eu am făcut-o, mormăi Ruby. Ei cred că eu am omorît- o pe căţeaua aia proastă.

– Nimeni n-a omorît-o, zise Laurence, aşezîndu-se lîngă Ruby. Nu ştim cum a murit, dar asta nu înseamnă că a omorît-o cineva. Mai exact ce ţi-au spus?

– Ei cred că eu am ucis-o, mormăi din nou Ruby. Ei cred că eu am făcut-o, ştiu eu.

Se vedea pe ochii ei că era atît de ameţită încît nu putea să gîndească.

– Doamne, oftă Kirsten. Ţie nu ţi-au spus nimic, Laurence?

El negă din cap. Telefonul începu să sune.

– Azi nici n-au vorbit cu mine. Răspunde tu, vrei? îi spuse el lui Jane.

– Kirsten, e pentru tine, zise Jane întinzînd receptorul.

Era Helena. O chema repede la ea în cameră.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Kirsten cînd închise uşa camerei în urma ei.

– Trebuia să te avertizez, spuse Helena. Ah, nici nu ştiu cum... Dermott e acum cu poliţiştii, el o să le spună tot ce ştie despre tine şi Laurence...

– Ah, Doamne! strigă disperată Kirsten. Nu cumva... Campbell ar putea să facă asta ca să pară că eu am făcut-o, nu crezi?

– Nu ştiu, răspunse Helena. El era acolo, lîngă platou...

– Nu l-am văzut, sări Kirsten.

– Nici eu. Dar se pare că a fost acolo, măcar un timp. Dar stai, nu ştim încă dacă a fost crimă. Cum putea s-o facă el?

– Dumnezeu ştie, dar e o coincidenţă afurisită că Anna a murit tocmai cînd el era aici. Şi asta a distrus filmul, nu-i aşa? Asta a dorit şi Dyllis Fisher. Ochii i se ridicară spre Helena şi, brusc, nu-i veni să creadă cît de proastă fusese. Helena, spuse ea încet, Helena, te rog confirmă-mi că tu n-ai avut nici o legătură cu treaba asta.

– Nu! Jur! exclamă Helena. N-a vorbit niciodată de aşa ceva. Isuse, ţi-aş fi spus...

– Dar să privim lucrurile în faţă, Helena. Eu am avut un motiv la fel ca şi alţii să vreau să scap de Anna şi el ştie lucrul ăsta.

– Da, mormăi Helena. Şi mă tem că şi poliţia ştie deja.

Panica o cuprinse pe Kirsten. Dar nu. Nu făcuse nimic. N-avea de ce să se teamă. Nu-i plăcuse Anna şi îl iubea pe Laurence, dar asta nu dovedea că a ucis pe cineva.

– Trebuie să vorbesc cu Laurence, spuse Kirsten şi aproape că alergă pe coridor.

Totuşi, cînd ajunse în camera lui Laurence descoperi că poliţia trimisese după el cu zece minute înainte.

Kirsten aştepta afară cînd Laurence părăsi în sfîrşit camera de investigaţii. Ea primise un telefon, cu zece minute mai înainte, prin care i se cerea să se prezinte la poliţist.

– Cum a mers? şopti ea cînd Laurence închise uşa în urma lui.

Faţa lui Laurence era trasă, încordată.

– Ei tot nu recunosc că e o investigaţie pentru crimă, spuse el, dar mie mi se pare al naibii că e vorba de aşa ceva. Totuşi, straniu, se pare că ei consideră şi sinuciderea ca o posibilitate. Au vrut să ştie despre legătura mea cu Anna şi dacă e adevărat că eu i-am pus capăt în seara în care ea a murit.

– Şi chiar aşa a fost? întrebă Kirsten.

– Domnişoara Meredith?

Kirsten îşi ridică privirea şi văzu o poliţistă în uşă.

– Puteţi intra acum, vă rog, spuse ea.

Kirsten intră în cameră ca într-un coşmar. La birou erau aşezaţi cei doi detectivi de la criminalistică, Greengage şi Kiwski, care discutaseră cu ea în noaptea morţii Annei. Poliţista care venise la uşă îi aduse un scaun şi se duse apoi la fereastră.

Kowski, cheL cu o faţă prelungă, mai mare în grad, citea ceva cu interes, celălalt îi oferi lui Kirsten o ţigară.

Ea refuză din cap şi încercă să-şi reţină teama şi să nu se intimideze de aerul de suspiciune pe care-l simţea în jurul ei.

– Bine, spuse Kowski. Tocmai am citit din nou declaraţia dumneavoastră, doamnă. E destul de precisă dar, pentru continuarea cercetărilor, trebuie să vă mai întrebăm cîteva lucruri. Sînt probleme oarecum personale, dar sînt sigur că o să ne spuneţi tot ce vrem să ştim.

Kirsten îl urmărea fără să spună nimic.

El se uită spre celălalt detectiv, se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi băgă mîinile în buzunare.

– E adevărat, doamnă, că aţi ameninţat o dată să o ucideţi pe soţia domnului McAllister.

– Nu chiar, răspunse ea cu o voce mai sigură decît

se simţea. Nu erau căsătoriţi, aşa că am zis că o ucid pe prietena lui.

– De ce?

– Pentru că îl iubeam pe domnul McAllister.

– Aţi făcut vreodată ceva în legătură cu ameninţarea asta? Adică, aţi încercat să o duceţi la îndeplinire? Înainte de a răspunde, trebuie să vă spun, doamnă, că sînt lucruri uşor de verificat.

– Atunci, verificaţi, spuse Kirsten cu încordare. N-am făcut nimic care să pună în pericol viaţa Pippei, şi nici n-aş fi făcut- o.

– Dar, i-aţi ameninţat viaţa?

– În momentul acela, eram instabilă mintal, spuse direct Kirsten, dar îşi dădu seama imediat că nu trebuia să spună asta. Totuşi, era prea tîrziu şi îşi aminti că nu avea nimic de ascuns.

– Acum, vă consideraţi stabilă mintal? întrebă Kowski.

– Da.

– Deşi domnul McAllister a avut recent o legătură amoroasă cu decedata?

Kirsten îl privi tăcută.

– Aţi ştiut despre legătura domnului McAllister cu decedata, nu-i aşa doamnă?

– Da, am ştiut.

– Eraţi geloasă, doamnă? Destul de geloasă ca să-i vreţi moartea? E adevărat că n-aţi vrut-o pe domnişoara Sage în film? întrebă în continuare Kowski. Că v-aţi opus distribuirii ei pentru că semăna cu soţia domnului McAllister?

– N-avea nici o legătură cu faptul că semăna cu Pippa, spuse Kirsten. Am considerat că nu are vîrsta pentru rol, dar am greşit. A lucrat foarte bine.

Kowski îşi strînse buzele şi îşi lăsă bărbia în piept.

– Aş avea dreptate, doamnă, dacă aş gîndi că mai aveţi sentimente pentru domnul McAllister, nu-i aşa? spuse el în cele din urmă.

– Aţi avea, răspunse Kirsten.

– Şi domnul McAllister răspunde sentimentelor?

– Asta mi-e teamă că trebuie să-l întrebaţi pe el.

– Dar, după părerea dumneavoastră...

– Nu. Am crezut că da, dar se pare că am greşit.

– Hmmm, bănuiesc că e greu de înghiţit faptul că v-a părăsit de două ori, aşa cum a făcut el.

– Da, e greu, dar nu atît de greu ca să omor pe cineva, îngînă Kirsten, cînd Kowski vru s-o întrerupă.

Kowski înconjură biroul şi se cocoţă pe el în faţa ei.

– Ştiţi ceva despre otrăvuri, domnişoară Meredith? întrebă Kowski. Vreau să spun că, prin meserie, dai peste lucruri pe care alţii nici măcar nu le văd. Otrăvurile se află printre acele lucruri?

Kirsten simţi că o înţeapă pielea.

– Nu, răspunse ea. Apoi, uitîndu-se în ochii lui spuse: Vreţi să spuneţi că Anna a fost otrăvită?

Kowski se întoarse şi se uită la poliţistă.

– Decedata a fost otrăvită? repetă el de parcă ar fi spus-o pentru sine. Se întoarse apoi spre Kirsten. Vă puteţi gîndi la vreun motiv, doamnă, pentru care domnişoara Sage să-şi fi luat viaţa?

Kirsten negă din cap.

– Eu nu ştiu de aşa ceva.

– Vă amintiţi unde era domnul McAllister în momentul morţii?

– Nu sînt sigură în ce moment a murit Anna. Dar, în timpul filmării scenei, Laurence era la monitorul lui, chiar în faţa mea, iar după aceea am intrat amîndoi în casă.

– Domnişoara Collins era şi ea acolo?

– Fizic, da. Era beată cînd am început filmarea.

– Domnişoara Collins e de obicei atît de beată? se miră el.

– Uneori da.

– Ştiţi că domnişoara Collins crede că s-a aruncat un blestem asupra ei?

Vocea lui era atît de sarcastică încît Kirsten simţi că roşeşte.

– Da, ştiu, dar n-am luat-o niciodată în serios.

– De ce?

– Pentru că nu cred în asemenea lucruri.

– Nu. Nici eu. Kowski se ridică în picioare şi oftă. Dar cineva pe-aici vrea să credem. Şi trebuie să recunoaşteţi, doamnă, că e un mister aici.

– Da, este. Dar nu cred că cineva a omorît-o pe Anna. Dar habar n-am de ce a murit şi se presupune că nici dumneavoastră nu ştiţi, altfel ne-aţi fi spus.

– N-a murit de nici o vrajă vodoo, domnişoară Meredith, spuse Kowski.

– Atunci, cum a murit?

– Asta încercăm să aflăm. Hai s-o luăm de la început, vreţi? Cum aţi ajuns să lucraţi la filmul ăsta?

Interogatoriul a durat ore-n şir. Întrebări, presupuneri, acuzaţii indirecte. Kirsten era atît de ameţită, încît nu mai putea gîndi. I-au dat apă, ţigări, au ţipat la ea, au consolat-o, au ameninţat-o, au simpatizat cu ea, au făcut totul ca s-o obosească.

În cele din urmă, un gînd clar apăru în haosul din mintea ei.

– Vreau un avocat, strigă ea. Nu trebuie să mă interogaţi aşa, fără un avocat.

– Aveţi nevoie de un avocat, domnişoară Meredith?

Kirsten era gata să izbucnească în plîns.

– Da, dacă mă acuzaţi de o crimă, am nevoie.

– Dar nimeni nu vă acuză.

– Nu direct, dar insinuaţi.

– A fost o crimă?

– Nu. Nu ştiu.

– Vreţi să ne spuneţi ceva?

– V-am spus totul. Ştiţi că am fost acolo cînd a murit.

– De fapt aţi urmărit cum moare.

– Nu ştiam că o să moară.

– Cineva o fi ştiut. Dacă a fost o crimă.

– Asta e, nu ştiţi! Atunci, de ce mă chinuiţi? V-am spus tot ce ştiu. Iar dacă e o crimă, atunci se dă vina pe mine...

– Se dă vina? sări Kowski.

Kirsten se strînse.

– Da, se dă vina, strigă ea. E o vendettă... o femeie în Anglia... Vrea să mă distrugă.

Kowski se uită la Greengage şi rînji.

– Dermott Campbell e salariatul ei? spuse el.

– Da. Dyllis Fisher mă urăşte. Vrea să mă distrugă.

– Am auzit esenţialul de la domnul Campbell, dar trebuie să vă spun că nici el, nici doamna Fisher nu sînt suspecţi în cazul ăsta, domnişoară Meredith.

– De ce nu? I-ar plăcea să mă vadă la închisoare. Vreau un avocat, repetă Kirsten.

– Da, bănuiesc că aveţi nevoie, observă Kowski.

El se uită la uşă, care se deschise. Luă un plic de la un poliţist în uniformă şi făcu un semn poliţistei, care se duse la telefon şi formă un număr. Cînd făcu legătura, Kowski ridică mîna şi ea îi închise receptorul.

– În regulă, domnişoară Meredith, puteţi pleca, spuse el.

– Vreţi să spuneţi...

– Spun că puteţi pleca.

Kirsten clătină din cap amuţită. Era la jumătatea drumului spre uşă, cînd îşi dădu seama că biletul pe

care-l citise Kowski putea fi raportul medicului toxicolog. Se întoarse.

– Da, spuse Kowski. Se pare, domnişoară Meredith, că vedeta a murit de moarte naturală.

Confuzia lui Kirsten era vizibilă.

– A avut un atac de cord, sau aşa ceva?

– Aici zice că a murit din cauze naturale.

– Cauze naturale? se mira Kirsten.

– Aşa scrie. Deci ori e vreun geniu care a lucrat aici, ori începem cu toţii să credem în vrăji voodoo.

– Deci, tot mai credeţi că a fost o crimă?

– Eu cred că a murit de moarte naturală. Dar ce-o să creadă echipa de filmare şi cît de convinşi vor fi, asta e altă problemă.

Cu asta, el şi colegul lui începură să rîdă în hohote.

21

Cu degetele, ea întorcea frenetic paginile albumului, dezvăluind chipurile oamenilor pe care făcuseră parte din viaţa ei. Avea ochii înfierbîntaţi, inima i se înfiora de pasiune. Copilaşul urla, dar n-avea importanţă. Îl lăsă să urle, ea trebuia să se uite la fotografii.

Acolo era Laurence copil. Sau era Tom? Cît îl iubise pe Laurence! Cît îl dorise! Dar acum îl avea, era al ei sau va fi în curînd. Vor fi atît de fericiţi împreună. Nimeni n-o să-i mai stea în cale acum. Amintirile erau aproape complete, avea toate fotografiile.

Se uită la fotografia de nuntă. Laurence era înalt, şi frumos... Pippa nu mai era acolo, scăpase de ea cu foarfeca.

Plină de excitaţie, întoarse pagina şi văzînd cel mai perfect portret dintre toate. Făcuse treabă bună... Era ea, bebeluşul, în braţele mamei, iar tata se uita la ele. Mare lucru o familie fericită, curînd o va avea. Dermott Campbell vrea să strice totul, vrea să dovedească faptul că a fost o crimă. Rîse. Dermott Campbell n-a reuşit nici să oprească filmul. Ştia ea că vor relua filmările după Crăciun. Pentru că, bineînţeles, moartea Annei a fost din cauze naturale, asigurarea se va plăti.

Moartea Annei! A făcut-o! Luase o viaţă omenească şi i se părea că păşise într-o lume a haosului şi a groazei. Ucisese o dată şi ştia că dacă va fi nevoie, o va face din nou. Gîfîia, speriată de ea însăşi. Împinse albumul deoparte. Copilaşul urla, urla, urla...

Trecuseră zece zile de la întoarcerea lor de la New Orleans şi planurile de refacere a filmului erau în curs. Kirsten aprecia că vor lucra pînă în ajunul Crăciunului, după care toată lumea va lua o săptămînă de vacanţă şi vor relua lucrul în ianuarie. Rolul Moyna O'Malley fusese deja distribuit lui Elizabeth Bradley. Kirsten mai lucrase cu ea. Kirsten şi Laurence cinaseră cu Elizabeth şi îi spuseseră tot ce voia să ştie despre moartea Annei. Cunoscînd-o pe Kirsten, ea considera că nu e nici o iotă de adevăr în acuzaţiile că vinovată ar fi Kirsten.

Acum, pentru Kirsten era greu să se arate în public. Cum de găsea Campbell atîtea poze de ale ei rîzînd pe care să le publice în ziar, nu ştia. Campbell o făcea să pară nemiloasă şi periculoasă şi că nimic nu o împiedică pe Kirsten Meredith să obţină ce vrea, nici măcar caracterul sfînt al vieţii omeneşti.

Kirsten parcă citea despre un străin, despre cineva care îi luase identitatea. Nu se putea împăca nicidecum cu ideea că cineva putea crede că ea era monstrul descris în presă şi nu înţelegea ce curs luase viaţa ei de o făcuse victima unei asemenea nedreptăţi. Avocaţii ei au cerut suspendarea ziarului lui Campbell. Între timp, injuriile continuau. Kirsten nu voise să înceapă o bătălie juridică împotriva lui Dermott Campbell şi a lui Dyllis Fisher, dar Laurence insistase că nu avea altă

alternativă.

Acum, ea şi Laurence se aflau în biroul de producţie, decorat de sărbătoare, şi revedeau cu administratorii noua planificare. Se puteau folosi scene din filmul iniţial. Dar aveau probleme cu vremea.

– Atunci, îl întrebă Kirsten pe şeful producţiei, tu sugerezi ca, atunci cînd ne vom întoarce la New Orleans, să ne ducem în primul rînd la casa fermei şi să facem scenele de acolo?

Melvin aprobă din cap.

– Laurence, tu ce părere ai? întrebă ea.

– Mi separe corect, răspunse el, luînd fotografia casei fermei de la Oak Valley.

– Ai discutat asta cu Little Joe? întrebă Kirsten. Ne dă echipament şi echipă?

– Probabil că da, răspunse Melvin. O să mă sune. Nu cred că o să ne lase baltă.

– Nu angaja nimic precis, interveni Laurence, doar provizoriu. La fel şi cu zborurile.

– Avînd în vedere că e deja *Mardi Gras,* ar trebui să fim mai hotărăţi.

– Discuţi cu mine mai întîi, repetă Laurence.

Kirsten îl privea cu atenţie. Evitîndu-i privirea, el se îndreptă spre biroul lor.

– Dacă mă întrebi pe mine, el are o pană de entuziasm, remarcă Melvin către Kirsten. Crezi că o să oprească totul?

– Nu, răspunse Kirsten, mai încrezătoare decît se simţea. E doar precaut.

– Sîntem cam nervoşi toţi. Dacă se retrage, să ne spună; unii am refuzat alte angajamente.

– N-o să se retragă, îi răspunse Kirsten. Are doar multe pe cap.

Mai lucrară, pînă cînd Melvin plînse că-i era foame şi

plecă să ia prînzul cu ceilalţi.

Kirsten o luă spre biroul ei, încercînd să se decidă dacă să intre. Ştia că Ruby era acolo şi, în ultima vreme, nu se simţea bine în compania lui Ruby, de cînd aceasta dăduse în mania religiei. Să ţi se spună mereu să te căieşti, era obositor, mai ales că Kirsten nu era sigură dacă nu era vorba de un fel de acuzare. Totuşi, faptul că Ruby se sfătuia cu un preot părea să o fi vindecat de teama de nuca de cocos şi, într-o oarecare măsură, de dependenţa ei faţă de gin.

În cele din urmă, deschise uşa biroului şi o găsi pe Ruby citind *Biblia.* Aceasta privi în sus şi imediat îşi făcu semnul crucii.

– Caută-l pe Domnul cît poate fi găsit, cheamă-l cît e aproape, o sfătui Ruby.

– Bine, spuse Kirsten aşezîndu-se la biroul ei. Unde-i Laurence?

– În camera de proiecţie, răspunse Ruby. Apoi, împreunîndu-şi mîinile, îşi înclină capul şi începu să murmure o rugăciune.

– Ruby, nu crezi că mergi cam departe? gemu Kirsten.

– Nu poţi merge niciodată prea departe pe drumul Domnului, îi răspunse Ruby. Şi spun o rugăciune pentru tine, Kirsten.

– Foarte drăguţ din partea ta, dar mă sustrage.

Un timp, nici una nu vorbi. Kirsten se uita peste scenariu. În cele din urmă, simţind că Ruby o fixează din ochi, Kirsten îşi ridică privirea.

– Te frămîntă ceva? întrebă ea.

– Păi, de fapt, da, răspunse Ruby luînd în gură o gumă de mestecat. Învaţă să taci. Lasă mintea liniştită să asculte şi să absoarbă, o sfătui ea. Pitagora a zis asta, adăugă ea informativ.

– Zău? zise Kirsten. Ascult.

– Dumnezeu m-a sfătuit să vorbesc. Sînt lucruri pe care Laurence nu vrea să le spună, aşa că am s-o fac eu în locul lui. Kirstie, copilă, dacă ai fi avut bunul simţ să te retragi din film cînd am plecat din New Orleans, n-ar fi trebuit să vorbesc acum.

Kirsten o urmărea cu buzele strînse.

– Uite ce este, draga mea, continuă Ruby. Eu şi cu Laurence lucrăm de mult la filmul ăsta. Înseamnă mult pentru noi.

– Şi pentru mine nu?

– Ah, ah, exclamă Ruby. Sigur că şi pentru tine filmul înseamă ceva. Ai băgat bani în el, ca să pui mîna pe Laurence. Toată lumea ştie asta. Dar trebuie să ştii că asta n-o să se întîmple. Chiar dacă biata Annà a fost scoasă din cale, n-o să-l ai.

– E un fel de acuzare? sări Kirsten.

Ruby n-avea nici o expresie. Apoi, zise:

– Sînt unii care cred că tu ai fost în spatele teribilului eveniment, dar eu nu. Eu îţi cer să te gîndeşti la Laurence. Ăsta e filmul lui. Vrea să-l facă, dar asigurarea nu-i plăteşte. De ce crezi?

– Spune-mi tu, Ruby.

– S-a întîmplat ceva curios la filmare. Eu nu zic că tu ai făcut-o. Oricum, cineva a făcut-o şi a aranjat lucrurile ca să pară că tu ai ucis-o. Asta n-o să arate bine, dacă tu o să regizezi filmul, ce zici?

– Nimeni n-a omorît-o pe Anna, a murit din cauze naturale, îi aminti Kirsten, încercînd să ignore neliniştea care o cuprinsese.

– Desigur, Dumnezeu s-o odihnească. Eu îţi spun doar ce cred alţii. Laurence nu vrea să te concedieze, se teme că o să-ţi retragi banii, dar, mă rog, cred că înţelegi unde bat.

Kirsten înţelegea prea bine. Şi, de fapt, nu ştia oare şi singură? Bineînţeles că nu puteau continua cu ea,

cînd presa scria ce scria. Cine şi-ar fi asumat riscul ca aşa ceva să se întîmple din nou?

Kirsten plecă devreme de la birou, spunînd că voia să lucreze acasă, fără întreruperi. Zîmbetele şi încurajările ei erau luminoase ca întotdeauna şi nimeni n-ar fi ghicit ce era în inima ei.

Cînd ajunse acasă, era atît de gîtuită de lacrimi, încît abia închise uşa în urma ei şi se prăbuşi de-a binelea. I se părea că, de fiecare dată cînd ajungea în sfîrşit undeva, o întorsătură a soartei o aştepta la cotitură să-i ia totul înapoi. Nu pretinsese niciodată că era perfectă, dar nu făcuse rău nimănui, aşa cum îi făcea ei Dyllis Fisher.

Cu paltonul pe ea, Kirsten se duse în camera de zi şi luă fotografia lui Paul. Nu va regreta niciodată anii petrecuţi cu el. Ar fi vrut să fi fost acolo să o ajute să treacă prin ceea ce avea să fie o nouă criză în viaţa ei. Dacă, în urmă cu cîteva luni, cineva i-ar fi spus că va trebui să facă faţă la atîtea, respingerea şi ostilitatea unei echipe de producţie, perversitatea comportării lui Laurence, legătura lui cu o altă femeie sub ochii ei, suspiciunea îngrozitoare că ea a contribuit la moartea femeii, n-ar fi crezut că ar fi putut rezista. Şi totuşi, reuşise. A găsit în ea o putere pe care nu ştia că o are şi, în felul ei, se descurcase. Dar acum simţea că puterea aceea o părăsea, dispărea într-un hău, înghiţind tot ce avea importanţă în viaţa ei: carieră, prieteni şi tot ce mai simţea încă pentru Laurence.

Simţea o nevoie disperată să stea de vorbă cu cineva. Ar fi vrut, mai mult ca orice, să fie Laurence acela. Erau nebuni amîndoi, că au crezut că i se pot împotrivi lui Dyllis Fisher. Dar oare asta îl deranja acum pe Laurence, sau faptul că nu putea fi sigur că ea a avut sau nu o legătură cu moartea Annei? Nu putea suporta gîndul că Laurence ar putea fi atît de îngrozitor.

Simţindu-se copleşită de valuri de disperare, se gîndi să o sune pe Helena, dar, de cînd se întorseseră de la New Orleans, aproape că nu se văzuseră. Ştia că Helena avea probleme cu Dermott, dar îi era greu să simpatizeze cu ea. Cum putea deci să se aştepte ca Helena să fie acum alături de ea?

Era atît de speriată de singurătate, atît de obosită de luptă.

Apoi, brusc, fără nici un motiv, se gîndi la Jane. Micuţa, timida, nervoasa Jane, care îi spusese că dacă ar putea vreodată să facă ceva pentru ea, să-i zică. Dar ştia că nu o putea încărca pe Jane cu problemele ei, mai ales că era atît de apropiată de Laurence. Şi, în plus, ce putea face Jane? Ce puteau face alţii? Trebuia să-şi analizeze din nou viaţa şi să hotărască singură încotro să pornească acum. Mai întîi, trebuia să discute cu Laurence. Trebuiau să dizolve un parteneriat, să aranjeze finanţele, să predea totul altui regizor. Groaza începea s-o cuprindă.

O lumină caldă, gălbuie, din lampa cu franjuri, inunda camera familiei cu o strălucire de sărbătoare. Luminiţe erau aprinse în bradul de Crăciun, vesel decorat. În căminul vechi, de piatră, ardea trosnind un foc de buşteni.

În acel moment, Laurence avea faţa întoarsă şi Kirsten nu-i vedea expresia. El puse ceşcuţe pe o tavă, în timp ce cafetiera fierbea într-un colţ al bucătăriei. Kirsten şedea la masă, înghiţind în sec emoţiile care creşteau în inima ei.

Ea îşi feri ochii şi privi podoabele din pom, care se

mişcau uşor. Ştiind că asta va fi ultima oară cînd îl va vedea, simţea că o parte din ea moare. Dar în exterior rămase calmă, pregătită să susţină ce afirmase cu cinci minute mai devreme şi, deşi dorea ca el să spună că nu voia ca ea să plece, ştia, după tăcerea lui, că nu va spune aşa ceva.

Se întoarse şi se uită la el simţind că i se frînge inima, văzîndu-i faţa frumoasă întunecată, încordată. Văzînd că ea îl urmăreşte, el ridică sardonic o sprînceană.

– Ţi-e destul de cald? întrebă cu o voce joasă de parcă nu voia să tulbure ambianţa odihnitoare a camerei.

– Da, mulţumesc, răspunse ea cu acelaşi ton al vocii.

Nu mai vorbiră pînă nu turnă cafeaua. Apoi, ţinînd ceaşca în ambele mîini şi sprijinindu-şi coatele pe masă, el zise:

– Nu-ţi accept demisia...

– Laurence, fii raţional, îl întrerupse ea, cu voce joasă dar, din fericire, calmă. Doamne, chiar îi va lua el apărarea? Dar chiar şi aşa, nu-l putea lăsa s-o facă. Noi amîndoi ştim, continuă ea, că implicarea mea face ca să nu fi acceptat.

– Rahat, spuse el cu blîndeţe.

– Laurence, te rog, ascultă...

– Nu, ascultă tu. Nu te las să mă abandonezi acum. Nu dau un ban pe Dyllis Fisher şi pe vendetta ei. Tu ai făcut filmul ăsta să existe. E o parte din tine, cum e şi din mine sau din Ruby, şi dacă o mai asculţi pe femeia asta...

– Ţi-a zis că a vorbit cu mine?

– Mi-a zis. Şi i-am zis ce ţi-am spus şi ţie acum. Că eu hotărăsc aici cine e angajat şi cine e concediat. Şi nici nu te concediez, nici nu-ţi accept demisia.

– Nu-mi retrag investiţia, spuse Kirsten ridicînd

ceşcuţa fără să bea şi punînd-o la loc. Aşa că nu trebuie să te îngrijorezi de asta.

– Ştiu că n-o să te retragi financiar pentru că ştiu că n-o să mă laşi baltă. Nici eu n-am de gînd să te las. O să capăt asigurarea şi o să începem din nou.

Kirsten negă din cap.

– De dragul tău şi al meu, trebuie să plec. E singurul mod de a opri speculaţiile din presă. Îi dau lui Dyllis ce doreşte şi, după cum am mai zis, compania de asigurări... Vocea i se sparse. Am să aranjez lucrurile cît se poate de bine, ca să nu fie o problemă pentru cine o să preia. Şi după asta, în afară de venitul de la investiţia mea, nu vreau să mai fiu implicată. Ăsta e ultimul meu cuvînt şi să nu mai discutăm în contradictoriu.

Cînd duse cafeaua la buze, îşi dădu seama cît de cercetători erau ochii lui. Ea nu ştia cît se va mai putea reţine, dar se străduia să nu izbucnească în plîns în faţa lui. Nu ştia ce gîndea el sau ce va spune în continuare, dar ştia că hotărîrea ei era definitivă.

Laurence continua să o privească în tăcere. O cunoştea atît de bine, încît îi era uşor să vadă dincolo de bravada ei. Dar el nu avea de gînd s-o lase să treacă singură prin asta. De data asta, va fi acolo pentru ea. Dorea atît de mult să-i spună că o iubea! Că nu încetase niciodată să o iubească, chiar din prima seară cînd s-au întîlnit, seara în care amîndoi au primit premiul *Batta*. El nu mai putuse iubi pe nimeni altcineva. Dar, cum putea să-i explice tot ce făcuse de atunci, cînd nici el nu înţelegea? De ce se luptase atît să o ţină în afara vieţii lui, cînd pe ea o dorise întotdeauna? De ce se căsătorise cu Pippa ştiind că-i va frînge inima lui Kirsten, cînd, în ciuda tuturor celor întîmplate, doar pe ea a dorea? Cum a putut permite furiei să-i conducă viaţa? Ştia cîtă durere îi provocase, pentru că durerea fusese şi pentru el. Aproape că o distrusese pe Kirsten

şi poate, într-un fel, se distrusese şi pe el.

Ce minciună trăise în ultimii şase ani şi cîţi oameni rănise! Şi a continuat să-i rănească, pe Pippa, pe Kirsten, pe Anna. Totuşi, Kirsten era singura care avea importanţă. Doar de ea îi păsa şi pentru incapacitatea lui ruşinoasă de a face faţă greşelilor şi sentimentelor lui, ea fusese cea pe care o rănise cel mai mult. Cînd a făcut dragoste cu ea în ziua aceea, parcă i se trezise sufletul şi, dacă ar fi fost sincer cu el însuşi atunci, ar fi recunoscut că o parte din ea trăia în el, la fel cum o parte din el trăia în ea.

Nu voia să-şi învingă dragostea acum. Voia să o ia în braţe, să o simtă lîngă el. Voia să-i simtă moliciunea luxuriantă a părului ei alunecîndu-i printre degete, să-i simtă buzele sub ale lui. Voia să-i simtă bătăile inimii, căldura pielii, adîncimea incredibilă a dragostei ei.

El urmări mişcarea în sus şi în jos a sînilor ei în timp ce respira şi simţi o nevoie copleşitoare să o atingă. Dar se temea. Îşi dădea seama că se teme de hotărîrea din privirea ei. Viaţa ei era sfîşiată de gelozia feroce a unei femei; pînă acum, se luptase singură, dar de acum o va ajuta. Trebuia s-o facă să continue filmul, trebuia să aibă un ţel şi o şansă de a reuşi. Îi datora acest lucru. Dar cum Dumnezeu să o facă? Ea avea dreptate că presa nu scria despre film cum ar fi trebuit, din cauza ei.

– Kirsten, spuse el cu blîndeţe, acoperindu-i mîna cu a lui.

– Nu, Laurence, spuse ea cu vocea strangulată, închizînd ochii.

– Kirstie, uită-te la mine, te rog.

– Nu pot, murmură ea retrăgîndu-şi mîna.

– Te iubesc, şopti el.

– Ah, Doamne, nu spune asta! exclamă ea, acoperindu-şi faţa cu mîinile. Te rog, nu spune asta! Nu, Laurence, ea se înecă şi el o apucă de umeri.

– Kirsten, ascultă-mă, te rog, zise el. Lasă-mă să-ţi spun despre Anna.

– Nu! Nu vreau să aud, Laurence, te rog, plînse ea în hohote, cînd el încercă să-i ia din nou mîna. Nu vezi cît de greu îmi este? Nu te pot lăsa să mă răneşti mereu...

– Draga mea, n-am să te mai rănesc, te iubesc...

– Dar cît timp, Laurence? În seara asta, pentru că te simţi singur? Pînă săptămîna viitoare, pînă luna viitoare, pînă găseşti pe altcineva? Nu! S-a terminat între noi, Laurence. S-a terminat în urmă cu şase ani. Nu m-am putut face să cred asta cu adevărat, dar acum o cred. Aşa că plec. Îţi spun adio pentru că nu pot continua să sper că, într-o bună zi, o să fii acolo pentru mine, cînd de fapt, în sufletul meu, ştiu că nu mai pot avea încredere în tine.

– Kirsten, întoarce-te! strigă el sărind în picioare în timp ce ea alerga spre uşă; dar cînd ea coborî în fugă treptele din faţă, el se opri unde era, lăsînd-o să plece, pentru că ştia că acum asta trebuia el să facă. Nimic din ce spusese el în seara asta nu putea ajunge pînă la ea; îi era împotrivă şi Dumnezeu ştia că, după felul cum o tratase, cine putea s-o învinovăţească?

Dar trebuia să facă ceva, trebuia să existe undeva un răspuns pentru ei.

22

În ciuda hotărîrii ei din seara aceea, în următoarele cîteva zile, Kirsten se trezi că speră, fără rost, ca Lau rence să o sune. Dorea mai mult ca orice pe lume ca el să o convingă să creadă că o iubeşte, că însemna atît de mult pentru el încît era gata să facă orice ca s-o aibă înapoi. Dar cum zilele treceau şi el tot nu suna, ea înţelese că trebuie să recunoască, în cele din urmă, că nu avea s-o facă.

Vorbise scurt la telefon cu Helena înainte de plecarea acesteia în Scoţia ca să-şi petreacă Crăciunul, unde ea şi Dermott aveau să încerce să reia legătura Kirsten ştia că Helena se simţea teribil de sfîşiată între ea şi Dermott Campbell, dar acum se părea că făcuse alegerea. Kirsten se întreba dacă decizia Helenei ar fi fost alta în cazul că ar fi ştiut ce se întîmpla acum în viaţa ei. Dar lui Kirsten nu-i plăcea şantajul emoţional Cei doi îşi doriseră un Crăciun fericit şi au făcut un aranjament să se vadă de Anul Nou.

În dimineaţa de Crăciun, Kirsten se sculă devreme şi coborî să aprindă focul. Ştia deja cum îşi va petrece timpul şi, într-un mod oarecum pervers, aproape că aştepta cu nerăbdare trecerea vremii. Porni televizorul

şi fredonă colindele, în timp ce umbla de colo-colo, în halat şi papuci, ştiind că, orice ar fi, nu se va lăsa doborîtă. N-avea importanţă că era singură, autocompătimirea nu era o companie potrivită pentru o zi de Crăciun, mai ales cînd camera ei de zi era deja plină de felicitări de la distribuţia şi echipa filmului *Moyna O'Malley*. Alison mersese pînă acolo încît îi trimisese şi un bilet în care îi scria cît de mult aşteaptă toţi să reia lucrul în ianuarie. Se părea că Laurence nu spusese nimic nimănui şi Kirsten se întrebă dacă nu cumva sarcina asta va cădea în seama ei. Oricum, azi nu avea intenţia să se gîndească la aşa ceva.

După ce strînse revistele şi ziarele pe care le lăsase aruncate pe măsuţa pentru cafea, se duse la bucătărie şi scoase un rîs trist cînd văzu curcanul prin uşa de sticlă a cuptorului. Era uriaş. Dar nu voise ca de la magazin să se ştie că ea îşi petrecea singură Crăciunul, aşa încît îşi umpluse căruciorul pînă sus cu lucruri pe care văzuse că şi alţii le cumpără.

Continuînd să fredoneze, ea aprinse cuptorul, îşi turnă un pahar de şampanie şi se duse în camera de zi să deschidă cele trei cadouri aşezate sub pom. Unul venise prin poştă de la Helena, iar Jane îi pusese două în geantă, în seara cînd ea fusese la Laurence.

Cînd deschise primul cadou i se puse un nod în gît. Era o fotografie frumos înrămată, a ei cu Helena, arătînd foarte fericite pe platoul din New Orleans. Întoarse fotografia şi citi mesajul: *Unei prietene foarte deosebite, cu toată dragostea, Helena.*

Al doilea cadou era o carte de la Jane. Era despre Hollywood, iar în interior scria: *Fie ca să ţi se îndeplinească toate visurile.* Kirsten zîmbi, amintindu-şi de o conversaţie pe care o avusese cu Laurence, după prima săptămînă de filmare, cînd erau atît de emoţionaţi încît aveau de gînd să întreacă Hollywood-ul. Jane

fusese de faţă şi, probabil, îşi reamintise.

Al treilea dar era de la Tom. Cînd văzu mica punguţă de piele pentru îndepărtarea ghinionului, pe carę probabil că o confecţionase singur, emoţiile i se ridicară la suprafaţă. Atunci se sculă în picioare, puse lemne pe foc şi se duse la bucătărie să vadă de curcan.

Pe la prînz, după ce făcuse duş şi se schimbase într-o pijama de mătase şi un halat asortat, se trezi că stă la fereastră uitîndu-se la o petrecere de familie în casa de alături, unde toţi erau aşezaţi la masa cu curcan. Purtau coifuri de hîrtie şi arătau atît de fericiţi, încît Kirsten se duse la pomul de Crăciun, trase de o pocnitoare şi îşi luă şi ea coiful. Cînd şi-l puse, citi motto-ul: *Să priveşti întotdeauna latura luminoasă a vieţii.* Izbucni în rîs, gemînd în acelaşi timp. Apoi, zărindu-se în oglindă, cu coiful galben şi cu părul în dezordine, înţelese că nu va mai putea îndepărta mult timp singurătatea aceea groaznică, agonizantă. Îşi turnă repede încă un pahar de şampanie şi se duse să vadă de curcan.

Kirsten nu ştia pe la ce oră adormise, dar reuşise să mănînce o parte din masa ei de prînz şi să termine toată sticla de şampanie. Îşi amintea vag că avusese o conversaţie imaginară cu Paul, la masă, dar nu ştia despre ce anume. Probabil că adormise plîngînd. Ochii o dureau şi nu voiau să se deschidă, iar toţi muşchii o dureau. Asta probabil pentru că adormise în fotoliu.

Ce oră era oare? Afară era întuneric, focul se stinsese şi la televizor rula un film de aventuri. Ah, Doamne, gemu ea, nu s-a terminat Crăciunul?

Cînd soneria sună a doua oară, îşi dădu seama că

asta o trezise. Se ridică leneş şi se duse să ia un pachet de ţigări pe care-l ţinea pentru vecina ei bătrînă care rămînea mereu fără.

Îşi trecu o mînă prin păr, îşi strînse cordonul halatului şi se duse la uşă, întrebîndu-se dacă să o invite sau nu pe bătrîna doamnă. Hotărînd că da, arboră un zîmbet şi deschise uşa.

Brusc zîmbetul îi îngheţă. Clipi de cîteva ori înainte să-şi dea seama cine era acolo, cu faţa în umbră şi paltonul negru udat de ploaie.

– Laurence? spuse ea nesigură.

– Aştepţi pe altcineva? întrebă el strîngînd ochii ironic.

– Nu. Duse mîna la păr. Doamne, arăt ca un coşmar.

– Da, te-am văzut arătînd mai bine. Zîmbi. Se uită peste ea în hol. Pot să intru?

Încă uşor ameţită, îl lăsă să treacă şi îl urmă în camera de zi.

– Unde-i Tom? întrebă ea şi simţi cum îi bate inima tare cînd el se întoarse şi se uită la ea.

– Cu Pippa.

– În Italia?

El negă din cap.

– La părinţii Pippei. Aş fi venit mai devreme dar el a făcut puţin scandal. Nu voia să se ducă.

Un moment, Kiursten se simţi pierdută şi se uită cu nervozitate în jur.

– Ăă, pot să-ţi ofer ceva de băut? spuse ea.

– Hmm, sună bine. Mai ai din asta?

Kirsten îi urmări privirea spre sticla goală de şampanie.

– Cred că pot să mai găsesc una, răspunse ea cu un mic zîmbet.

– Te rog.

Cînd ea se întoarse cu o sticlă şi cu două pahare, Laurence stătea tot acolo unde îl lăsase, cu mîinile băgate în buzunarele pantalonilor, cu paltonul pe el, şi se uita la televizor.

– O deschid eu, spuse el şi îi luă sticla de şampanie.

Kirsten i-o întinse şi, o clipă, privirile li se întîlniră.

– Bine, zise el cînd ambele pahare fură pline.

Kirsten luă unul, apoi simţi că se înmoaie cînd el îi ridică bărbia cu un deget şi îi spuse:

– Crăciun fericit!

– Crăciun fericit, şopti ea.

Băură, apoi Laurence se uită la focul stins.

– Cred că ar fi mai bine dacă ar arde, spuse el.

Kirsten îl urmări aranjînd lemnele. Avea mişcări iuţi şi îndemînatice, în ciuda paltonului. Trebuia oare să-i spună să-l scoată? se întrebă ea.

– Laurence?

– Hmm?

– Laurence, nu înţeleg... De ce eşti aici?

– Ca să-ţi dau un cadou de Crăciun, bineînţeles, spuse el de parcă ea ar fi trebuit să ştie asta.

Continuă cu focul, pînă cînd flăcările urcară spre coş, apoi, ridicîndu-se, băgă mîna în buzunarul paltonului şi scoase un plic.

Kirsten îl luă şi se uită la el, întrebîndu-se de ce îi dansau ochii atît de vesel. În timp ce ea deschise plicul, el îşi scoase paltonul şi îl aruncă pe un scaun. O urmărea, în timp ce ea citea ceea ce scosese din plic, ca să-i vadă reacţia.

În cele din urmă, Kirsten îşi ridică ochii.

– Felicitări. Îmi pare cu adevărat bine, pentru tine. Ţi-am spus că ai s-o obţii, dacă eu nu-ţi mai stau în cale.

– Am obţinut-o, spuse Laurence, luînd documentele

de la societatea de asigurare şi aruncîndu-le pe masă, fără să le spun că tu ţi-ai dat demisia. Deci, acum, vrei să-mi faci o bucurie de Crăciun şi să-ţi retragi demisia?

Kirsten îl privi mult timp înainte de a-şi lăsa privirea în jos, uitîndu-se la umbrele făcute de flăcări. El aşteptă, dar în cele din urmă, văzînd că ea tot nu spunea nimic, întinse mîna după mîna ei.

Neputînd să se reţină, Kirsten şi-o trase.

– Nu, spuse ea. Nu pot. Tu nu înţelegi, Laurence, nu pot continua...

– Draga mea...

Ea închise ochii.

– Laurence, nu-mi spune aşa. Am convenit de la început că vom avea o legătură profesională. Ei, ştim amîndoi că am eşuat; nu vezi că nu mă pot întoarce, după cum stau lucrurile? Mă sperii, Laurence. Pentru tine, e atît de uşor să mă răneşti şi, oricît aş dori să fac filmul...

El vru s-o ia în braţe, dar ea se retrase.

– Nu, Laurence, ştiu ce vrei să spui, dar ai să mă părăseşti, din nou, ştiu, şi nu mai pot suporta să se întîmple...

– Kirsten, ascultă-mă, un moment.

– Eu te iubesc, Laurence, te doresc atît de mult că habar n-ai ce înseamnă asta pentru mine... Dar ţi-am zis, nu mai pot avea încredere în tine... Nu, Laurence, nu mă atinge! Laurence, nu! strigă ea cînd el o strînse în braţe.

– Dă-mi măcar şansa să-ţi explic, spuse el. Apoi, dacă-mi spui să plec, am să ies de-aici şi n-am să mai încerc să te văd.

Ea se dispreţuia că era atît de neajutorată în braţele lui, tentaţia de a ceda, era copleşitoare. Totuşi, reuşi să-l împingă şi se duse în capătul celălalt al canapelei.

– Am să te ascult, spuse ea, dar nu vreau să mă

atingi, vreau să stai acolo unde eşti, Laurence! exclamă ea, cînd el se apropie.

Rîzînd, el ridică mîinile.

– Bine, bine, zise el. Am prins rădăcini. Nu vrei să opreşti televizorul?

Camera rămase tăcută şi, dîndu-şi seama cît de intimă era cu lumina blîndă a unei lămpi de citit şi a focului, Kirsten se ridică şi aprinse lampa din tavan.

Kirsten aşteptă, rămînînd unde era, lîngă uşă. Cît de disperat dorea să se întoarcă în braţele lui, dar de prea multe ori o abandonase. Nu-şi mai asuma din nou riscul.

– La naiba, nici nu ştiu cum să încep, spuse el ridicîndu-şi capul să o privească.

Kirsten nu spuse nimic.

El oftă.

– La naiba, Kirsten, nu putem măcar să stăm jos?

Ea făcu un gest spre canapea dar rămase pe loc.

– Bănuiesc că ar trebui să-ţi vorbesc despre Anna, zise el lăsîndu-se pe pernele de puf.

Kirsten tăcea în continuare.

– Nu eram îndrăgostit de ea, continuă el. Isuse, nici nu pot spune că-mi plăcea prea mult, dar a venit la mine, şi... La naiba, m-am culcat cu ea ca să-mi dovedesc faptul că nu voiam decît să am o femeie. Orice femeie. Că nu pe tine te doream atît de mult, ci era doar nevoia de sex. Cred că-mi dădeam seama că tot pe tine te iubesc, dar să fie al naibii, dacă voiam să recunosc. Dacă o făceam, trebuia să recunosc toate celelalte greşeli pe care le-am făcut şi pur şi simplu, n-am avut curajul să le fac faţă.

– Cînd te-ai culcat prima dată cu ea? întrebă Kirsten după o pauză.

– În prima seară cînd am ajuns la New Orleans. Eram din nou în camera unde făcuserăm dragoste... Nu

puteam să mi te scot din minte. Mă înnebunea că te vedeam în fiecare zi şi te doream atît...

– Nu minţi! strigă ea.

– Nu mint, pentru Dumnezeu, credeam că m-am convins că nu mă mai gîndeam la tine, Kirsten. La dracu', nu puteam accepta faptul că puteai avea atîta putere asupra mea. Te uram pentru asta. Mă înnebunea atît, încît nici nu mai ştiam ce mi se întîmplă. Toată viaţa mea a fost o aiureală, de cînd ne-am despărţit... Căsătoria mea a eşuat, cariera...

– Dar tu m-ai părăsit, Laurence! ţipă Kirsten. Tu ai avut de ales. Puteai rămîne, dar ai plecat. Mi-ai întors spatele...

– N-ai să ştii niciodată cît m-am urît pentru asta. Ştiu că nu eşti răspunzătoare pentru ce-ai făcut în legătură cu copilul. Te-am rănit aşa că n-ai mai ştiut ce faci. Acum îmi dau seama că începusem să te văd ca o pedeapsă, ca pe cineva care mă va prinde pe viaţă. Dar pedeapsa este în mine însumi. E toată vinovăţia pe care o am în mine pentru tot ce ţi-am făcut. La naiba, mi-a trebuit mult timp să înţeleg, să-mi dau seama. Încă mă mai pedepsesc, pentru felul în care te-am abandonat. Parcă eram pe foc. Trebuia să mă eliberez... De fiecare dată cînd eram cu Anna, mă gîndeam la tine... Mă dispreţuiesc pentru slăbiciunea mea, la fel de mult aproape ca pentru greşeli. Ştiu că te-am rănit rău, Kirsten, dar trebuie să te întreb dacă poţi să mă ierţi. Ştiu că n-o merit şi n-o să te învinuiesc dacă o să-mi spui să ies naibii din viaţa ta şi să nu mă mai întorc niciodată. Dar dacă mă iubeşti, cum spui, şi mă doreşti cît te doresc şi eu...

– De ce ai continuat să te culci cu ea, dacă simţeai pentru mine ce spui acum? întrebă Kirsten.

– Vedeam că nu am nici o şansă. Ea era steaua, pentru Dumnezeu. Dacă o supăram pe ea, stricam tot

filmul, era al dracului de geloasă pe tine. Probabil că ştia ce simţeam pentru tine şi, în plus, la început cel puţin, eu credeam că asta doresc. Credeam că, dacă am să continui să mă culc cu ea, am să te uit pe tine. Doamne, a fost o porcărie. Şi apoi mai era, Pippa.

– Pippa?

– Da. Ea m-a suant în noaptea aia, exact după ce am făcut dragoste. Ea mi-a tot zis că sînt slab, că nu vreau să accept ce simt pentru tine. M-a enervat atît...

– Pippa ştia ce simţi tu pentru mine? întrebă Kirsten fără să-i vină să creadă.

– Sigur că ştia. Şi mi-o tot spune, de cînd a plecat. Voiam să-i dovedesc că greşeşte. Voiam s-o fac să sufere pentru că l-a părăsit pe Tom... Voiam... Ah, Doamne, cum naiba să mai ştiu ce voiam cînd am distrus totul?

Zîmbi trist, dar Kirsten văzu durerea în ochii lui.

– Îmi amintesc continuă el, că o dată, de mult, m-ai întrebat dacă ţi-aş mai da încă o şansă. Ei, acum se pare că lucrurile s-au întors invers; acum te întreb eu dacă o să-mi mai dai o şansă. Te iubesc atît de mult...

Dar Kirsten clătină din cap.

– Nu, Laurence, spuse ea, cu un uşor tremur în voce. Nu pot. Vreau să te cred, vreau atît de mult, dar... Nu, nu mă atinge, te rog! strigă ea lipindu-se de perete, cînd el se ridică.

– Tu vrei să ne refuzi amîndurora ceea ce dorim mai mult decît orice? spuse el.

Kirsten se uită la el. În sufletul ei ştia că nu-i putea rezista, dar se depărtă de la perete, se duse la fereastră şi trase draperia. Trecu mult pînă se întoarse şi încă mai mult pînă vorbi din nou.

– La ce oră trebuie să pleci? întrebă ea.

– Nu trebuie să plec. Decît dacă vrei tu.

Trecură minute nesfîrşite. Se uită la foc şi oftă.

– Dacă rămîi, spuse ea uitîndu-se în continuare la

foc, vreau doar să mă ţii în braţe. Nu vreau mai mult. Cel puţin acum.

Cînd o cuprinse în braţe, el nici măcar nu încercă să o sărute, o ţinea doar strîns, mîngîindu-i părul. Ea întoarse capul să-i sărute mîna. Totul era perfect şi natural, dar teama ei tot nu dispărea.

– Ce-ar fi să şedem aici şi să vorbim? spuse el luîndu-i mîinile şi aşezînd-o lîngă el pe canapea.

După un timp, aproape fără să se gîndească, Kirsten se aplecă spre el sprijinindu-şi capul de umărul lui. El o înconjură cu braţul şi o mîngîie blînd pe gît. Ea îşi înălţă faţa spre el, ridică o mînă şi îi trase buzele spre ale ei. Îi simţi limba împingîndu-se în gura ei şi mirosul lui, senzaţia, gustul lui îi pătrundeau în trup. Ea gemu şi se strînse mai tare lîngă el, în timp ce mîinile lui îi căutau sînii, apoi, dîndu-şi seama ce făcea, se retrase brusc.

– Îmi pare rău, mormăi el. N-am vrut, m-am lăsat dus. Mi-e greu, Kirstie, dar n-o să se mai întîmple, jur, pînă nu eşti tu gata.

Kirsten se uită la el, la ochii lui albaştri hipnotici. Se retrase din braţele lui, se ridică de pe canapea şi se duse să stingă lumina.

Cînd se întoarse, se opri în faţa lui. El se uită în sus la ea şi ea zîmbi la confuzia din privirea lui. Ea îi susţinu privirea, în timp ce cu degetele, dezlega cordonul halatului. Îşi trecu halatul peste umeri şi îl lăsă să cadă grămadă la picioare. Apoi descheie unul cîte unul nasturii bluzei de pijama. Lui îi scăpă un murmur uşor cînd ea îşi dezgoli pieptul şi lăsă bluza să cadă pe podea. Apoi, băgîndu-şi degetele sub elasticul pantalonilor subţiri de mătase, îi lăsă în jos peste şolduri şi păşi ieşind din ei.

Pielea ei lucea precum chihlimbarul în lumina focului, iar părul roşcat îi înconjura umerii.

– Doamne, ai idee cît de frumoasă eşti? murmură el

luînd-o cu blîndeţe de mînă.

– Fă dragoste cu mine, Laurence spuse ea, uitîndu-se cu dorinţă la el.

Degetele lui se uniră şi el o trase spre el, îngropîndu-şi faţa în pielea ei.

Degetele lui se plimbară uşor peste coapsele ei, abia atingînd-o, dar parcă explodau o mie de mici scîntei în fiinţa ei.

– Eşti sigură? şopti el încercuindu-i talia cu mîinile. Asta vrei cu adevărat?

Kirsten rîse răguşit.

– Mai trebuie să întrebi?

El nu mai răspunse, ochii lui erau prea întunecaţi de dragoste, buzele prea legate de intensitatea emoţiilor din el. O ridică în braţe şi o întinse pe canapea, alături de el. Tot trupul ei era dezgolit la dispoziţia buzelor lui. Tot timpul cît o sărută, mişcîndu-şi gura de la moliciunea catifelată a buricului spre coapse, pînă la degetele picioarelor şi înapoi la sfîrcurile delicioase, el o ţinu de mînă, strîngîndu-i-o şi mîngîind-o, împletindu-şi degetele cu ale ei. Era de parcă această unire a mîinilor era la fel de intimă ca şi cea spre care se îndreptau în mod inexorabil.

Ca de la mare distanţă, ea se auzi gemînd cînd buzele lui o înconjurară trezindu-i toate senzaţiile.

Din nou întinse mîna după mîna ei, înlănţuindu-şi degetele, iar cu limba o tachina. Contracţiile slabe din adîncul ei începură să ia amploare, capul i se mişca dintr-o parte în alta. Degetele ei se strînseră mai mult în jurul degetelor lui, frămîntîndu-le şi răsucindu-le pe măsură ce el o aducea mai aproape de apogeu. Dorinţa lui era ca o forţă solidă, adîncimea de neînchipuit a dragostei lui părea o fierbinţeală lichidă care îi curgea prin vene.

– Laurence, murmură ea, Laurence, şopti. Te

doresc, Laurence, spuse luîndu-i faţa în mîini. Vreau să te văd.

El o ridică în braţe şi o sărută cu atîta tandreţe, cu atîta intimitate, plin de imensitatea sentimentelor lui, încît Kirsten simţi că inima ei pluteşte într-un ocean de dragoste.

– Scoate-ţi hainele, murmură ea, cînd el se retrase s-o privească în ochi.

O strălucire de umor apăru în ochii lui, cînd îşi trase peste cap puloverul şi cămaşa.

Kirsten ridică mîinile să-i mîngîie muşchii întăriţi ai umerilor.

– Laurence, spune-mi, te rog, că mă iubeşti.

– Te iubesc, draga mea, şopti el mîngîindu-i buzele cu un deget. Te iubesc mai mult decît ştiu s-o spun.

Se aplecă să o sărute şi degetele ei se duseră la cureaua lui trăgînd s-o desfacă. În cele din urmă, îşi scoase el însuşi blugii. Aplecat asupra ei, ea vedea întreaga lui dorinţă fizică pentru ea.

– Iubito, nu mai rezist mult, murmură el, înconjurîndu-i talia cu braţele şi trăgînd-o spre el. Vreau să fiu cu tine, în tine.

Simţind o bucurie aproape delirantă, Kirsten îi atinse buzele cu buzele ei, înainte de a-l trage jos cu ea, pe podea.

Cărbunii din cămin aruncau umbre aurii pe goliciunea splendidă a trupurilor lor împreunate, iar în timp ce Laurence o umplea, cu dorinţa lui, Kirsten se simţea copleşită de o dragoste nemărginită.

23

Fu nevoie doar de cîteva ore după ce reveniră la birou, ca Laurence şi Kirsten să-şi dea seama cît de nebuni au fost să creadă că vor putea menţine secretă legătura lor.

– Trebuie să încerci să te controlezi mai bine, îi spuse eaa la sfîrşitul primei săptămîni.

– Cum naiba să fac asta cînd mă excit numai cînd mă uit la tine? gemu el, trecîndu-şi mîinile peste fundul ei.

– Nu exagera, spuse ea depărtîndu-se. Şi avem destul timp pentru astă diseară, aşa că te rog să te comporţi ca un producător ce eşti, cînd sîntem aici.

– M-aş simţi mult mai bine dacă n-ai purta o îmbrăcăminte atît de strînsă pe corp, răspunse el punînd mîna pe sînii ei.

– Am purtat-o şi înainte, dar atunci nu-ţi pierdeai controlul, îi aminti ea, băgîndu-şi mîinile în buzunarele fustei, în timp ce el o mîngîia peste pulover.

– Nici nu ştiu cît de aproape era să-mi pierd controlul, îi zise el, ochii lui dansînd de amuzament, cînd îi strînse sfîrcurile urmărind ce efect avea asupra ei.

– Laurence, în felul ăsta o să plecăm din nou acasă

la prînz mai devreme, spuse ea răguşit, şi e jenant că toată lumea ştie ce facem.

El rîse.

– Ei cred că o facem chiar aici, comentă el.

– Asta pentru că tu nu-i laşi să intre fără să bată la uşă.

– Vrei să mă prindă pipăindu-te?

Ea îşi dădu ochii peste cap şi rîse.

– Vrei să răspunzi la telefon?

Întrocîndu-se spre biroul lui, el ridică receptorul şi ascultă ce-i spunea asistentul lui, apoi închise.

– Am o întîlnire la bancă, zise el. Vrei să mergi şi tu?

– Nu, e domeniul tău. Am destulă treabă aici.

Ca toată lumea, ea şi Laurence aşteptau să vadă ce va spune presa despre legătura lor. Pînă atunci, fusese o tăcere aproape asurzitoare. Şi în ultimele săptămîni lucrurile merseseră atît de bine încît ştiuseră că asta nu va ţine mult. Şi aşa a fost. Cînd trebuiau să plece la filmări în Irlanda totul se afla sub un strat de zăpadă de peste treizeci de centimetri.

Laurence a intrat în acţiune şi a reprogramat totul, aranjînd ca plecarea la New Orleans să aibă loc peste o săptămînă.

Kirsten se întîlni cu Helena într-un bar de zi, înainte de plecare.

– Mi se pare că toată echipa a făcut minuni, zise Kirsten. Am mers atît de repede cu toate, încît ameţesc cînd mă gîndesc.

– Aşa e cînd vrei să faci ceva cu adevărat, zîmbi Helena. Îmi pare bine că te văd în sfîrşit. Nu e acelaşi lucru la telefon.

– Ştiu, gemu Kirsten. Mi-ai lipsit mult.

– Şi tu mie. Arăţi grozav. Cred că aşa e cînd iubeşti.

Kirsten rîse.

– Uneori, simt că sînt gata să explodez de bucurie, spuse ea.

– Dar spune-mi, ce sentimente ai în legătură cu întoarcerea la New Orleans după cele întîmplate? întrebă Helena.

– Nu ştiu, răspunse gînditoare Kirsten. Fiind împreună cu Laurence, lucrurile se schimbă mult. Ştiu că gîndul la moartea Annei nu ajută, dar e groaznic cînd te gîndeşti cît de repede poate fi înlocuită.

– Doar în contextul unui film, spuse Helena. Ea n-a fost uitată.

– Da, nu e uitată, spuse Kirsten, turnînd vin în pahare. Dar hai să schimbăm subiectul. Cum mai merg lucrurile cu Dermott?

– Greu de spus, oftă Helena. Ne vedem în continuare, dar ceva mă reţine.

– Probabil că nu-l iubeşti, sugeră Kirsten.

– Probabil. Dar, cu timpul, s-ar putea să-l iubesc. Totul e dacă să accept sau nu această şansă. Dar va trebui să o accept, dacă vreau copii.

– E chiar atît de important pentru tine să ai copii? întrebă Kirsten cu blîndeţe.

Helena aprobă din cap.

– Da. Acum, cînd ştiu că s-ar putea să nu mai fiu capabilă, vreau mai mult ca orice. Nu-i aşa oare pe lumea asta? Vrei întotdeauna ce nu poţi avea.

Apoi, fără vreun motiv vizibil, se întinse spre mîna lui Kirsten.

– Pentru ce a fost asta? întrebă surprinsă Kirsten.

– Pentru că eşti tu. Pentru că găseşti timp să stai de vorbă despre problemele mele. Jane şi Tom vin şi ei la New Orleans?

– Bineînţeles. Dar cu Dermott cum rămîne? Vă vedeţi înainte să pleci?

– Mă duc la el cînd plec de-aici. Era supărat că mă

văd cu tine, mai ales că vom fi împreună cîteva săptămîni. Aş vrea al naibii să nu mă mai pună în situaţia de a alege între voi doi.

– Şi eu am fost vinovată de asta, spuse Kirsten.

– Principalul lucru e că ştim că sîntem aici una pentru cealaltă.

– Şi asta nu se va schimba niciodată, zîmbi Kirsten.

Era ora unu noaptea, cînd Kirsten se trezi brusc. Toate simţurile îi erau treze. Inima îi bătea tare în piept.

O panică stranie o cuprindea.

– E cineva aici? întrebă ea încet.

Nu veni nici un răspuns, dar, spre groaza ei, i se păru că aude respiraţia cuiva. Îngheţă fără să respire şi sunetul uşor dispăru. Întinse mîna, aprinse lampa şi lumina se filtră în cameră. Era aşa cum o lăsase.

Încet, se duse la uşă, simţind tăcerea de parcă era o fiinţă vie. Uşa se deschise fără zgomot.

Intrarea era luminată de strălucirea slabă a lămpii de pe stradă. Totul era nemişcat.

– E cineva? întrebă din nou, apoi ţipă cînd ţîrîi telefonul.

Se întoarse şi se uită la el. După New Orleans, nu mai primise acele apeluri cu cîntece de leagăn care o îngheţau.

Se îndreptă spre pat cu ochii măriţi. Ceva îi spunea să nu răspundă, dar mîna ridicase deja receptorul. Îl duse la ureche şi ascultă. Nimic.

– Ah, Doamne, plînse ea şi începu să formeze un număr.

– Bună, iubito, se auzi vocea somnoroasă a lui

Laurence. Tocmai am încercat să te sun.

– Tu erai! exclamă Kirsten.

– Cine să te cheme la ora asta?

– Dar, de ce ai închis?

– A durat mult şi n-ai răspuns. Am crezut că ai închis soneria.

Ea rîse uşurată.

– Te simţi bine? Pari nervoasă.

– Da, am fost.

– Vrei să vin la tine? De asta te-am sunat.

– Da, vino, zise ea. Mi-e dor de tine.

– Vin imediat. Şi, Kirstie, să nu mai facem asta niciodată, da?

– Ce? Ce anume să nu facem?

– Să ne petrecem noaptea separat.

– Nu, rîse ea. Să nu mai facem asta niciodată.

24

Revenită la New Orleans, Kirsten descoperi repede că dispăruseră sentimentele sinistre de odinioară, dar îşi dădea seama că asta se datora faptului că vedea oraşul prin ochii unei femei îndrăgostite.

În timp ce se pregăteau locurile de filmare, se controlau echipamentele şi se făceau probe la costume, ea cu Laurence şi cu Tom umblau prin piaţa franceză cumpărînd mirodenii şi cărţi de bucate, mărunţişuri şi măşti pictate. Tom era fermecat de artiştii din Jackson Square. Kirsten fotografia şi Laurence protesta.

Cînd se aşezară la *Café du Monde*, la cafea cu lapte şi brioşe li se alătură pentru prima dată şi Jane. Abia acum din discuţii, Laurence află motivul rezervei ei. Ea crezuse că Kirsten, Laurence şi cu Tom aveau nevoie să fie împreună şi nu voise să se amestece.

– Dar cum puteai gîndi aşa? exclamă Laurence. Faci parte din familie, Jane, ştii asta.

– Speram asta, spuse ea. Dar n-am vrut să forţez lucrurile.

Era aproape seara, cînd Laurence opri un taxi, care să-i ducă pe Tom şi pe Jane la hotel. Tom era somnoros şi nici nu protestă.

Laurence şi Kirsten se plimbară apoi mînă-n mînă, urmărind apusul soarelui pe Mississippi.

A doua zi dimineaţă, toată lumea se sculă devreme să vadă noul loc de filmare al scenei strangulării. Laurence considerase mai înţelept să schimbe decorul şi, văzînd ce-a reuşit să facă Alison dintr-o cabană dărăpănată, folosită cîndva pentru sclavi într-o plantaţie jalnic neglijată, toţi au fost de acord că noul loc de filmare era mai bun decît primul. Cabana era ascunsă aproape de trestii şi de ierburi, iar apa care curgea alături era vîscoasă, acoperită cu verdeaţă şi lucea în soarele de iarnă.

Aveau să filmeze abia la sfîrşitul săptămînii, dar Kirsten simţea că echipa era cuprinsă de o nelinişte. Cel mai mult o simţea Elizabeth Bradley, aşa încît Kirsten se strădui să-i calmeze nervii.

Kirsten lucra într-o cameră mică din casa plantaţiei, în ziua cînd Laurence i se alătură. Ea îi urmărea pe coordonatorii de efecte care pregăteau izbucnirea incendiului.

– Cît crezi că mai durează pînă filmăm scena următoare? şopti el.

Kirsten se uită spre locul unde se căra o maşină cu gheaţă uscată, prin uşa din spate a casei.

– O oră. Poate ceva mai mult, răspunse ea.

– Cam aşa socoteam şi eu, zise el întorcîndu-se să iasă din cameră. Ţi-e frig? o întrebă el văzînd-o că-şi strînge haina îmblănită.

– Puţin, răspunse ea, uitîndu-se la el cu coada ochiului.

– Am adus-o pe Elizabeth la cabana sclavilor, zise el ieşind în grădină şi îndreptîndu-se spre trailerul lui Kirsten.

– În regulă, cred că am făcut bine avansînd scena ei, nu?

– O să fii bucuros cînd o să se termine, răspunse el cu un zîmbet ironic.

– Amîndoi o să fim, rîse Kirsten. Bine că nu avem înainte de asta scene voodoo...

– Apropo, te-ai uitat la raportul despre buget?

– Da, spuse Kirsten. Nu pare prea rău, dar dacă te uiţi mai bine... Am depăşit cu mult, nu-i aşa?

– Situaţia e serioasă, dar nu e critică.

– Mai avem şi alte lucruri de discutat şi pe care trebuie să le vezi, spuse Kirsten cînd ajunseră la trailer.

– Bine, spuse el, deschizînd uşa. Dar am să le văd după ce refacem scena.

– În regulă.

Laurence o urmă înăuntru şi închise uşa în urma lui.

– Unde-i raportul la buget? întrebă el şi ochii începură să i se lărgească văzînd că Kirsten îşi scoase paltonul.

Purta o fustă mai scurtă decît de obicei, o bluză care cu greu îi cuprindea sînii şi cizme negre foarte înalte.

Kirsten vorbea în continuare, în timp ce-şi atîrna paltonul în spatele uşii.

– Uite aici, fotografiile, spuse ea luînd un plic mare cafeniu. Pe unele le-am însemnat deja. Răsfoi printre fotografi. Uite şi la asta, ce umor are în privire Jean-Claude.

Se aşeză pe marginea biroului cu un picior pe un colţ al scaunului lui. Coapsele ei erau goale, netede, şi

sînii aproape că-i scăpau din bluza de dantelă.

– Nu-mi place costumul lui Elizabeth, remarcă Laurence. N-are culoare suficientă. Ai fotografii mărite?

– Doar cîteva, răspunse Kirsten.

Se îndreptă şi sfîrcurile i se văzură pe jumătate. Laurence simţi că se excită. Apoi, aplecîndu-se să ia fotografiile, ea îşi desfăcu picioarele şi el văzu că nu purta nimic sub fustă.

Ochii lui erau plini de veselie dar vocea îi rămase perfect gravă cînd luă pozele mărite şi spuse:

– Ai dreptate. Expresia, aici, trebuie retuşată. Vezi, în jurul ochilor? Şi gîtul? Să mai facem şi altele.

Kirsten puse fotografiile înapoi în plic.

În acel moment, sună telefonul şi cînd ea se aplecă să răspundă un sîn se eliberă din bluză.

– Da, e aici, spuse ea, trecîndu-i telefonul lui Laurence. Te caută Sonya.

Laurence se ridică să ia telefonul şi, în timp ce Sonya îi transmitea mesaje venite din Anglia, el îi mîngîia sfîrcul lui Kirsten şi se aşeză pe birou, lîngă ea. Dar ea se ridică, se duse în faţa lui şi începu să-i descheie blugii. Laurence avea deja o erecţie şi în timp ce ea îl mîngîia, el continua să-i dea Sonyei instrucţiuni ce să facă în legătură cu mesajele.

Cînd închise telefonul, Laurence se întoarse la scaunul lui fără să încerce să se acopere, iar Kirsten se aşeză pe birou, ridicînd picioarele pe scaun, dezvăluindu-se total.

Reuşiră să continue discuţia un timp, sugerînd realocări de bani şi propunînd măsuri mai severe, pînă cînd el începu s-o mîngîie intim.

– Ah, Doamne, nu te mai opri, mormăi ea lăsînd hîrtiile să cadă pe podea.

El se aplecă deasupra ei.

Cînd primele valuri ale orgasmului trecură prin trupul ei, se auzi o bătaie furioasă în uşă.

– Laurence! Kirsten! Sînteţi acolo? strigă Alison.

– Imediat, urlă Laurence în timp ce el şi Kirsten se aranjau să arate decent.

– Isuse! exclamă Alison cînd Laurence deschise uşa. Veniţi repede amîndoi. S-a întîmplat un accident.

– Ce fel de accident? întrebă Laurence coborînd scările în timp ce Kirsten îşi lua haina.

– Dumnezeu ştie, răspunse Alison. A fost foarte curios.

– Cine-i? voi să ştie Kirsten. Sînt răniţi rău?

– E vorba de Jake şi de Elizabeth...ei ... ah, Doamne, mai bine veniţi să vedeţi voi singuri.

– Ce s-a întîmplat cu ei? insistă Kirsten.

– Nu sînt sigură. Erau singuri pe platou, toţi plecaseră la cafea... Se pare că Jake era pe o scară lucrînd ceva la lumină şi a căzut... Elizabeth a alergat după ajutor şi a căzut şi ea... Doamne, nu ştiu... Pare că s-a rănit destul de rău. Dar măcar e conştientă.

– Vrei să spui că Jake nu e? exclamă Laurence.

– Cînd am plecat de acolo, nu era. Avea sînge pe frunte, probabil s-a lovit, cînd a căzut.

– Unde-i acum? întrebă Laurence începînd să fugă prin grădină.

– Tot în bibliotecă. Elizabeth e afară, unde era cămara. Infirmiera e acolo.

Cînd au ajuns la casa plantaţiei, au găsit holul aglomerat cu toată echipa. Imediat li se făcu loc să treacă. Primul lucru pe care-l văzu Kirsten cînd intră în cameră fu mica baltă de sînge de sub trupul inert al lui Jake. Apoi, cînd se uită la infirmieră simţi o strînsoare paralizantă în stomac. Infirmiera îi înălţă capul şi îl lăsă iar, reluînd respiraţia artificială gură la gură. Laurence şi

Kirsten schimbară priviri dîndu-şi seama amîndoi că mai asistaseră la o asemenea scenă.

– Vine o ambulanţă, le spuse cineva. Se pare că Elizabeth şi-a fracturat un picior.

– Unde este ea? întrebă Kirsten.

– Cineva a dus-o în sufragerie.

Kirsten şi Laurence ieşiră din nou, încercînd amîndoi să rămînă calmi. Elizabeth era întinsă pe o canapea. Helena şi alţi actori erau cu ea, căci se plîngea că are dureri mari.

– E-n regulă, o asigură Kirsten. Ambulanţa e pe drum. Ce s-a întîmplat?

– Nu ştiu, spuse Elizabeth. Într-o clipă, vorbeam în timp ce el urca pe scară, ca în clipa următoare să cadă jos în faţa mea. Am văzut că s-a lovit la cap, aşa că m-am dus după ajutor. În drum, cînd să ies, m-am lovit de o afurisită de maşinărie pentru decoruri şi, fără să-mi dau seama am căzut şi eu la podea. Am încercat să mă ridic, n-am putut, am căzut înapoi, lovindu-mă de uşă. De asta m-au adus aici, ca să poată intra să vadă ce e cu Jake. Ce face el?

– Infirmiera e cu el, răspunse Kirsten uitîndu-se la Laurence. În sinea ei, urla. Nu se putea ca toate astea să se întîmple cu adevărat. Era un coşmar, desigur din care se va trezi. Jake şi-a făcut doar un cucui, iar Elizabeth are o entorsă. Asta era tot. Va fi în regulă. Vor continua filmul.

– Laurence!

Kirsten şi Laurence se întoarseră şi îl văzură pe Lindon intrînd în cameră. Avea faţa groaznic de palidă.

– Nu arată prea bine lucrurile, zise el. A sosit ambulanţa.

Laurence alergă înapoi în bibliotecă, tocmai în momentul cînd peste faţa lui Jake se trăgea un cearceaf.

Amorţiţi de groază şi neputînd să-şi creadă ochilor, toţi se uitau într-o tăcere oribilă cum infirmierii ridicau targa şi o scoteau din cameră. Abia după plecarea lor, Laurence îi zări pe detectivii Kowski şi Greengage în spatele mulţimii.

– Isuse atotputernic, mormăi el. Ce naiba se întîmplă?

25

Verdictul medicului legist că moartea fusese accidentală se predase la mai puţin de douăzeci şi patru de ore după ce Jack fusese scos afară din casă. Între timp, Laurence şi Kirsten fuseseră audiaţi de poliţie şi nici unul dintre ei nu se îndoia că detectivul Kowski nu era deloc impresionat de acest verdict.

Kirsten nu se putea obişnui cu ideea că ajunsese din nou faţă în faţă cu acest bărbat sinistru. Prezenţa şi întrebările lui erau ca un coşmar, la fel ca şi titlurile din ziare transmise lor prin fax din Anglia.

Directorul de imagine a lui Kirsten cade şi moare. Poliţia din New Orleans o interoghează pe Kirsten. Ce-i cu Kirsten? Vedeta îşi rupe piciorul. Directorul de imagine moare. Kirsten e interogată.

Erau multe tăieturi din ziare şi majoritatea o legau de cele întîmplate într-un mod înspăimîntător şi nedrept.

Ei i se părea că Kowski nu credea că totul era o pură întîmplare cum nu crezuse nici prima dată. El îi spusese că lovitura de la cap nu era suficientă ca să omoare un om.

– Aşa mi se pare, îi spuse Kirsten lui Laurence, cînd uşa se închise în urma lui. El n-a crezut că a fost un accident, nu-i aşa?

– Nu ştiu, oftă Laurence. E greu de ştiut cînd e vorba de copoi. Sînt cinici. Le face plăcere să-i chinuiască pe oameni.

– Tu crezi că a fost un accident? întrebă ea cu faţa palidă şi îngrijorată.

– Aş dori al naibii să ştiu ce să cred. E prea mare coincidenţa; doi morţi în acelaşi film. Slavă Domnului că eram împreună cînd s-a întîmplat şi că Alison ne-a văzut, oftă el.

– Asta nu împiedică presa să vorbească. Ei încearcă să afirme că eu am o legătură cu treaba asta.

– Ştiu, zise el lovind cu pumnul în perete. De ce afurisita asta de femeie, Fisher, nu te lasă în pace?

– Poate c-o să mă lase, cînd o să se facă public verdictul medicului legist, sugeră Kirsten, deşi nu avea mare speranţă.

– Dermott soseşte azi aici, spuse el după o pauză. Ţi-a spus Helena?

Kirsten aprobă din cap.

– Aş dori doar să plecăm de-aici şi să mergem acasă, zise ea.

– Nimic nu ne opreşte, spuse el strîngînd-o în braţe.

– Dar, mă gîndeam... Nu redistribuim rolul Moyna şi continuăm?

El negă din cap.

– Nu. Nu putem. Ştiu că am tras doar cîteva scene cu ea şi asigurarea va plăti, dar actorii cer să le dublez salariul sau să-l triplez. Nu vor să continue. Şi nu ne putem permite. Aşa că opresc totul.

Kirsten îşi duse mîna la cap; ameţise.

– Ah, Doamne, îmi pare rău, şopti ea.

– Hei, hei, făcu el trăgînd-o. Nu mai vorbi aşa. Nu-i vina ta.

– Dar ştiu că asta nu s-ar fi întîmplat dacă nu eram eu aici. Are o legătură cu mine, ştiu că are...

– Kirstie, trebuie să acceptăm ce ne spune poliţia şi să ignorăm ce se petrece cu presa, altfel înnebunim, ca Ruby.

– Ce mai face ea?

– Nu e bine. Infirmiera pleacă azi cu ea acasă. Toată povestea asta a îngrozit-o de a scos-o din minţi. A început din nou cu nuca de cocos. Zice că toate astea au fost prezise... Mai întîi castelul, apoi o femeie, apoi un bărbat... Mai departe ştii şi tu. A încercat să-i spună lui Kowski că un fel de copil din interiorul ei l-a împins pe Jake de pe scară. Dar Elizabeth spune că Ruby nu era în cameră. Nu era nimeni în afară de ei doi.

– Ce-o să se întîmple cu Ruby cînd ajunge la Londra?

– Mama mea o să rezolve treaba asta. Am vorbit cu ea la telefon.

– Doamne, cine s-ar fi gîndit? spuse ea uimită, sărind de la una la alta, Jake era atît de plin de viaţă. Atît de bun şi de necomplicat. Toată lumea îl iubea... Nimeni nu-i putea face aşa ceva. Trebuie să fi fost un accident.

– Sigur că a fost, spuse Laurence mîngîind-o pe păr. Chiar asta a fost, să nu uiţi.

Frumoasă încercare, Kirsten. Ruşine. Ai nimerit pe cine nu trebuia. Deşi te aflai în altă parte, asta nu te va salva, nu-i aşa? Eu ştiu cum ai făcut-o. Începe numărătoarea inversă.

În timp ce Kirsten se uita la acest bilet, o cuprindeau valuri de teamă. Se întorseseră în Anglia şi în ultimele patruzeci şi opt de ore, ea şi Laurence stătuseră pe rînd la patul de spital al lui Ruby, aşteptînd să iasă din

stupoarea beţiei. Kirsten tocmai venise acasă să-şi ia corespondenţa şi să doarmă puţin.

Mintea i se învîrtea haotic şi nu înţelegea ce se întîmplă. Cum putea cineva să dovedească faptul că ea ar fi avut de-a face cu decesele, cînd nici nu fusese în apropiere cînd au murit Anna şi Jake. Poate făceau asta doar ca să o sperie? Se uită din nou la bilet şi se îngrozi.

Totuşi, ea ştia în sufletul ei că încă nu se terminase totul. Că intenţia din spatele vorbelor era la fel de ameninţătoare. De data asta, avea să-i spună şi lui Laurence, să-i arate biletul şi să-i ceară să meargă cu ea la poliţie.

Jane pregătea prînzul pentru Tom, cînd Laurence ajunse acasă. Spera să doarmă o jumătate de oră, dar sună telefonul. Se duse în birou să răspundă. Spre enervarea lui, era Pippa.

– Te-am căutat toată dimineaţa. Ai primit mesajele mele?

– Abia am intrat în casă, răspunse el.

– Sper că Tom e cu tine. Sînt la mama, în cinci-sprezece minute sînt la voi.

Înainte ca Laurence să poată obiecta, ea închise telefonul.

Laurence se întoarse la bucătărie.

– Totul e în regulă? întrebă Jane.

– Totul e bine, răspunse el, dacă nu ţinem seama de nebunia în care ne aflăm. Mami vine încoace, se adresă el lui Tom.

Tom se părea că nu auzise. Era bucuros că era din

nou acasă, cu jucăriile lui. Cînd se uită în sus, la el, îi zîmbi larg.

– Ne jucăm cu trenurile? întrebă Tom sărind în braţele tatălui lui. Pun pariu că al meu o să meargă mai repede.

Laurence se uită neajutorat la Jane. Aceasta zise:

– E-n regulă. Am să-i dau să mănînce mai tîrziu. Dar, adăugă ea cînd Laurence îl lăsă jos şi Tom o porni spre uşă, trebuie să faci puţină ordine înainte de a te juca de-a trenurile.

Tom se uită la Laurence.

– Trebuie, tati?

– Da. Vin şi eu într-un minut.

– Nu ştiam că Pippa e la Londra, spuse Jane cînd Tom ieşi din bucătărie.

– Nici eu, oftă Laurence. Sper că nu vine să-l ia pe Tom pentru sfîrşitul de săptămînă. Totuşi, nu pot s-o opresc să-l vadă.

– Nu, într-adevăr, mormăi Jane. Apoi se uită în ochii lui. Ai face-o, vreau să zic, dacă ai putea?

– Ar fi mult mai uşor dacă Tom ar vrea s-o vadă. Dar cine ştie, poate că de data asta o să vrea.

Totuşi, Tom n-a vrut. De îndată ce a auzit jos vocea mamei sale vorbind cu Jane, el închise uşa dormitorului şi se aşeză cu spatele la ea. Laurence era cu el şi i se puse un nod în gît, cînd îi văzu faţa îngrijorată.

– Hai să ne ascundem, tati, pledă el. Să zicem că nu sîntem acasă.

– Nu se poate, zîmbi Laurence, mama a venit de departe ca să te vadă.

– Nu vreau s-o văd, declară Tom.

– Ea vrea să vadă ce băiat mare te-ai făcut.

Două lacrimi alunecară din ochii lui Tom.

– O să mă ducă la bunica şi la bunicul Smith şi nu

vreau acolo. Vreau să stau cu tine, tati.

– Dar îţi place la bunicii Smith, spuse Laurence luîndu-l în braţe.

– Nu, nu-mi place acolo, vreau cu tine.

Un timp, ţinîndu-l în braţe, Laurence nu ştiu ce să facă. În cele din urmă, Laurence zise cu blîndeţe.

– Ce-ai zice să mă duc să vorbesc eu cu mami?

– Nu, strigă Tom, agăţîndu-se de el. Nu vreau să vorbeşti cu ea. Vreau să stai aici cu mine. Te rog, tati.

În fine, îl convinse să-l lase să coboare doar cinci minute.

Pippa era cu Jane în camera de zi, dar, de îndată ce intră Laurence, Jane se ridică şi îi lăsă singuri.

– Ce mai faci? o întrebă Laurence cînd Pippa se duse la bar să se servească.

– Bine, răspunse ea.

– Şi Zaccheo?

– Şi el e bine. Mulţumesc.

Urmă o tăcere jenantă. Pippa observase de cum intrase el în cameră, cît de obosit arăta, lucru nu prea surprinzător de altfel avînd în vedere prin ce trecuse în ultima vreme. Adunîndu-şi curajul, ea îşi înălţă capul şi se uită drept în ochii lui.

– Îmi pare rău, Laurence, dar n-are rost să ne ascundem după deget, spuse ea. Am venit să-l iau pe Tom cu mine. Vreau să plece imediat...

– Stai! Stai aşa! exclamă Laurence. Ce vrei să spui cu să-l iei pe Tom cu tine?

– Îl iau cu mine în Italia.

– Pe naiba îl iei!

– Laurence, te rog nu te lupta cu mine în treaba asta, pledă Pippa lăsînd jos băutura. E pentru binele lui.

– Eu judec ce e bine pentru Tom, urlă Laurence. Tu ţi-ai pierdut dreptul ăsta în momentul în care ai plecat

de-aici.

– Eu nu am pierdut nici un drept, strigă Pippa furioasă. E fiul meu. Trebuie să fie cu mama lui, mai ales avînd în vedere ce s-a întîmplat în ultimele luni.

– Vrei să fii mai clară, Pippa? zise Laurence cu încordare.

– Doi oameni au murit la filmul ăla, ţipă ea. Crezi că vreau ca fiul meu să se afle în asemenea situaţii?

– Locul lui Tom e aici, cu mine, urlă Laurence. Şi dacă vrei să mă acuzi de ceva...

– Nu te acuz de nimic. Ţi-am spus doar că nu vreau să fie prin preajmă... Pentru Dumnezeu! Sînt mama lui, îi vreau doar binele. Un cămin...

– Are un cămin.

– Dar pentru cîtă vreme? Ce vei face, Laurence, cînd băncile vor cere restituirea împrumuturilor? Ce cămin o să ai pentru el atunci?

– O să găsesc eu o casă pentru noi, nu-ţi face griji.

– Ba îmi fac. Şi ar trebui să-ţi faci şi tu. Eşti deja îndatorat pînă peste cap, datorită filmului ăstuia afurisit. Să nu crezi că Thea o să te ajute, atît timp cît te culci cu Kirsten Meredith. Şi ăsta e un motiv ca să-l iau pe Tom cu mine. Nu o vreau pe femeia asta în apropierea fiului meu.

– Nu-mi vine să cred! urlă Laurence. Ştiai că ea o să facă parte din nou din viaţa mea, practic, tu ne-ai împins unul în braţele celuilalt. Nu te preocupa, cînd ai fugit cu Zaccheo. Atunci contai doar tu şi dorinţa ta.

– Şi acum îmi vreau fiul. Îmi pare rău, dar îl iau.

Cînd Pippa vru să treacă pe lîngă el, Luarence o apucă. Ea rămase cu gura căscată. Un moment, Laurence crezu că o lovise dar, urmărindu- i privirea, îl văzu pe Tom stînd în uşă.

– Vino, Tom, vino la mami, dragul meu, spuse Pippa întinzînd braţele.

Tom se uită fix la ea.

– Vino, o să facem o călătorie frumoasă, cu avionul.

– Tati, nu mă obliga să mă duc, te rog, cerşi el.

– O să-ţi placă unde plecăm, insistă Pippa.

– Nu, nu, îl vreau pe tati.

Tom traversă camera şi se aruncă la picioarele lui Laurence.

Laurence îl ridică în braţe.

– E-n regulă, soldat, nu trebuie să te duci nicăieri dacă nu vrei.

– Laurence! strigă Pippa.

Laurence o ignoră, încercînd să-l liniştească pe Tom.

– Ascultă, Tom, zise Pippa ducîndu-se în spatele lui Laurence ca să-i vadă faţa. Nu o îmbrăţişezi măcar pe mami? Te rog, insistă ea încercînd să-i desprindă braţele de pe gîtul lui Laurence.

– Pippa, nu-i face asta, mormăi Laurence.

– Nu-i dai lui mami un pupic? insistă ea.

– Nu, strigă Tom. Te urăsc. Te urăsc. Te urăsc.

Tom abia mai răsufla de plîns.

– Cred că ar fi mai bine să pleci acum, spuse Laurence.

Pippa, aproape în lacrimi, se întoarse şi îşi luă geanta.

– Trebuie să te avertizez însă, Luarence, spuse ea. O să ne luptăm pentru custodie. Am vorbit deja cu avocatul meu şi să ştii că şansele tale de a-l păstra nu sînt prea bune.

Laurence nu răspunse. Tom auzise şi aşa prea multe.

Cinci zile mai tîrziu, după o şedinţă maraton cu avocaţii săi, Laurence apăru acasă la Kirsten, atît de obosit, că părea că o să adoarmă în picioare.

– Cum a mers? întrebă ea luîndu-i paltonul şi ducîndu-se să-i toarne ceva de băut.

– Vorbim despre film sau despre Tom? întrebă el, lăsîndu-se pe canapea. În ambele cazuri, situaţia este cît se poate de proastă.

– Ea a făcut deja cererea de custodie?

El aprobă din cap.

– Ce zice avocatul?

– Că nu arată prea bine. Bineînţeles că o să ne opunem, dar, cu toate cele întîmplate... Oftă din greu. Mîine se pune în vînzare casa.

Imediat, Kirsten lăsă băuturile şi veni să se aşeze pe genunchii lui, înconjurîndu-i umerii cu braţele.

– Ah, Kirstie, nici nu ştii cît de bine e să te ţin. Te iubesc atît de mult, dar dacă-l pierd pe el...

Kirsten se retrase şi se uită la el.

– N-o să-l pierzi, spuse ea cu fermitate. Nimeni n-o să ţi-l ia.

– Aş dori să pot fi atît de sigur.

– Ai putea fi, dacă ai face cum spun eu.

– Nu, Kirsten, spuse el desprinzîndu-se de ea. Am mai vorbit despre asta şi nu te las s-o faci. Paul ţi-a lăsat casa asta...

– Dar, n-am nevoie de o casă aşa de mare, Laurence.Dacă o vînd, pot să-ţi dau banii ca să restitui împrumutul la bancă.

– Nu.

– Tom are nevoie de un cămin, argumentă ea. Gîndeşte-te cît de mari ar fi şansele tale dacă n-ar trebui să vinzi... Hai să judecăm şi altfel, spuse ea. Cum naiba o să-ţi mai cumperi altceva? N-o să mai rămîi cu nimic,

cînd termini cu datoriile.

– O să ne ducem să locuim la părinţii mei, răspunse Laurence. Am discutat cu tata aseară. Asta vor ei...

– Dar asta vreţi şi voi, tu şi Tom?

Rîse fără veselie.

– Acum nu avem prea multe de ales.

– Aţi putea veni aici, zise ea.

Ochii lui se îndreptară spre ea.

– Ai vorbit cu Tom, spuse el.

– El vrea să vină aici. Vreau să vii şi tu, spuse ea liniştit. Amîndoi. Dacă vreţi.

Ridicînd mîna, Laurence o mîngîie pe obraz.

– Sigur că vreau să vin, spuse el.

26

Căruciorul alerga repede în josul străzii, iar mîinile ei îl strîngeau tare. Ochii ei erau sticloşi, bebeluşul urla. Maşinile treceau pe lîngă ea, oamenii se dădeau în lături din calea ei. Se izbi de o staţie de autobuz, zgîrie căruciorul, zgudui bebeluşul, albumul ei se răvăşi pe jos.

Se aplecă repede să-l ridice, împingînd fotografiile înapoi şi alergă mai departe. Nu ştia unde se ducea, nu putea gîndi, copilaşul urla atît de tare încît ea nu putea auzi.

Imagini dansau în faţa ei. Laurence şi Kirsten rîzînd. Laurence şi Kirsten iubindu-se. Laurence şi Kirsten reuşind.

Ajunse în parc şi se aşeză pe o bancă. Ploaia care ţîrîia o uda, privirile curioase o înfierbîntau. Îi era teamă. Omorîse doi oameni, va mai ucide şi alţii. Pe Kirsten, trebuie s-o omoare pe Kirsten. Scoase albumul din cărucior şi, într-o panică nebună, se uită la fotografiile lui Kirsten. Kirsten cu Laurence. Kirsten cu Tom, Kirsten cu Jane. Familia lui Kirsten... Dar nu era familia lui Kirsten, era familia ei... Laurence şi Tom îi aparţineau ei.

Se ridică în picioare şi aruncă albumul în cărucior.

Acesta lovi capul copilului. Lasă-l să urle. Să sîngereze, să sufere. N-o să-l mîngîie. Nici pe ea n-a mîngîiat-o nimeni, niciodată.

Era ora unsprezece, cînd Kirsten se întorcea acasă prin vînt şi ploaie. Fusese o săptămînă obositoare, cu încordare şi teamă, în timp ce se desfăşurau procesele legale în legătură cu încetarea filmului şi pregătirea luptei pentru custodie. Jane mai ales dădea semne de depresiune. De aceea, Kirsten o luase la cinema ca s-o scoată din casă. Jane tocmai prinsese ultimul autobuz şi plecase la părinţii ei, pentru noaptea aceea.

Kirsten dădu colţul în Elm Park Gardens. Reuşi să-şi scoată cheile din geantă şi aproape căzu înăuntru pe uşă. Întinse mîna să aprindă lumina.

– La naiba! mormăi ea, văzînd că nu se întîmplă nimic.

Înaintă încet spre camera de zi şi încercă să aprindă acolo lumina. Tot nimic.

Această misterioasă pană de curent în casa ei era neliniştitoare.

Se întoarse spre bucătărie să caute lumînările, cînd îngheţă. La început, nu-şi dădu seama ce era, dar apoi auzi un fîşîit uşor.

Brusc, o voce adîncă răsună în întuneric, pluti în jurul ei şi i se aşeză pe inimă, ca un strat paralizant de teamă.

– Cine-i? strigă ea. Cine-i acolo?

– *Kirrrrsten.*

– Laurence! strigă ea. Tu eşti?

– *Kirrrrsten.*

– Ah, Doamne, se sufocă ea. Cine-i? Cine-i acolo?

Se mişca prin cameră, lovindu-se de mobile, inima bătîndu-i violent, îngrozită.

– *Kirrrsten.*

Ea îşi duse mîinile la urechi, în momentul în care se lovi cu piciorul de colţul canapelei. În panica ei, crezu că cineva a călcat-o şi ţipă prăbuşindu-se pe perne.

Auzi chei în uşa din faţă şi toţi nervii ei se încordară. Cînd uşa se deschise se aruncă nebuneşte spre intrare.

– Laurence! strigă ea răguşit. Laurence!

– Kirsten! Kirsten, te simţi bine?

– Helena? Doamne! Helena, tu eşti?

– Sigur că eu sînt. Unde eşti? Ce s-a întîmplat cu lumina?

– Nu se aprinde. Ah, Helena! Helena, ţipă ea, aruncîndu-se în braţele Helenei.

– Doamne, ce s-a întîmplat? întrebă Helena. Tremuri ca o frunză.

– Helena, trebuie să ieşim de-aici. E cineva...

– *Kirrrsten.*

Kirsten îşi reţinu un ţipăt şi Helena tresări.

– La dracu! exclamă Helena. Ce se întîmplă aici?

– Nu ştiu. Hai să plecăm.

– Nu, declară Helena. Unde ai lumînări?

– Nu fi proastă, spuse Kirsten întinzînd mîna spre uşă. Hai să ieşim de-aici.

– Dar noi sîntem două şi el e unul singur, şopti Helena. Hai, urmează-mă!

Încet, înaintară spre bucătărie şi Kirsten umblă într-un sertar.

– Slavă Domnului, spuse Kirsten cînd văzu faţa Helenei la lumina lumînării.

– *Kirrrsten.*

– Poate că ai dreptate, gîfîi Helena, ar trebui să ieşim...

Vocea i se strangulă, cînd văzură uşa din faţă deschizîndu-se şi închizîndu-se şi auziră paşi în hol. Înmărmuriră. Apoi, îl auziră pe Laurence blestemînd cînd încercă să aprindă lumina.

– Laurence! strigă Kirsten. Ah, Laurence!

Şi repezindu-se în hol, aproape că îl dărîmă.

– Ce se întîmplă? Ce-i cu lumina? întrebă el.

– Ssst! şopti Kirsten. E cineva aici. Este...

– *Kirrrsten.*

Helena apăru din întuneric cu lumînarea şi, un moment înspăimîntător, vîrful cuţitului ei se împlîntă în umbra mişcătoare a părului lui Kirsten.

– Dă-mi asta, mormăi el şi, înşfăcînd lumînarea şi cuţitul din mîna Helenei, se duse în camera de zi.

– *Kirst...*

De data asta, numele se opri la jumătate şi Kirsten îl auzi pe Luarence scoţînd o casetă din aparat.

– Ce se întîmplă aici? întrebă el, cînd Helena şi Kirsten îl urmară în cameră.

– Ah, Doamne, exclamă Kirsten văzîndu-l ţinînd caseta. Sînt o proastă, trebuia să-mi dau seama... Am crezut că e cineva aici.

– E clar că a fost cineva, afirmă Laurence. Altfel cum ajungea asta în casetofon?

Kirsten se întoarse spre Helena, cu o bănuială de coşmar.

– Cum ai intrat? întrebă ea.

– Am un set de chei, îţi aminteşti? Le-am folosit, întrucît credeam că nu e nimeni acasă. Am fost după colţ, la Clubul Artelor şi voiam să cer adăpost...

Kirsten fu copleşită. Atîtea lucruri nu concordau şi ea nu le luase în consideraţie, refuzase să le creadă.

– Tu erai, nu-i aşa? strigă Kirsten. Tu mi-ai trimis biletul?

Helena se uită la ea uluită.

– Ce bilet?

– De ce? urlă Kirsten. De ce îmi faci asta?

– Ce-ţi fac?

– Articolele din ziare! Toate lucrurile alea rele, vicioase, care s-au scris despre mine, strigă Kirsten. Doamne, Anna! Şi Jake. Ce le-ai făcut lor?

– Despre ce dracu vorbeşti? urlă Helena. Despre ce vorbeşte? strigă ea spre Laurence.

Laurence o ţinea strîns pe Kirsten, care tremura fiind aproape de isterie.

– Ia-o încet, spune-ne...

– Cum ai putut s-o faci, Helena? ţipă Kirsten. Ce ţi-am făcut? Credeam că sînt prietena ta...

– Haide, stăpîneşte-te, o linişti Laurence.

– Ai încercat să mă sperii, nu-i aşa? se răsti ea la Helena. Cu biletul, cu caseta asta. Ai reuşit, am fost îngrozită. Asta ai vrut?

– Eşti nebună, şopti Helena. Nu ţi-am trimis nici un afurisit de bilet.

– Minte, protestă Kirsten. Fă-o să plece, Laurence. Să plece.

– E-n regulă, plec, replică Helena. N-o să stau aici să fiu jignită de o minte bolnavă.

– Lasă aici cheile, urlă Kirsten după ea.

Helena aruncă în cameră cheile şi ieşi în trombă din casă.

Laurence o ţinu mult timp în braţe, aşteptînd să se calmeze.

– Ce este, draga mea? întrebă el în cele din urmă. Despre ce era vorba?

– Nu sînt sigură. Ah, Laurence, ar fi trebuit să-ţi spun cînd a început, dar... aveai atîtea pe cap.

Kirsten reuşi să relateze toată povestea. Telefoanele

stranii, biletul sosit după moartea lui Jake, senzaţia că era cineva în cameră, la New Orleans. Încercase să-şi spună că toate astea nu duceau la Helena, dar acum totul coincidea.

– De cînd m-a dus la petrecerea ta, de la întoarcerea în Anglia şi pînă acum, totul arată spre ea, zise Kirsten. Legătura cu Campbell, promisiunile călcate, poveştile din presă cu amănunte pe care doar ea le ştia... Şi, în seara asta, vocea pe casetă... Am uitat că are chei. Probabil că era aici cînd am intrat eu... Apoi... s-a făcut că intră... Nu vedeam nimic.

– Dar, iubito, era o voce de bărbat.

– Ce contează! Cunoaşte actori, tehnicieni, puteau să i-o facă.

– Asta tot nu explică de ce.

– Ah, Laurence, toată viaţa oamenii m-au invidiat şi m-au urît.

– Hei, nu mai plînge. Nimic rău nu ţi se întîmplă cînd sînt eu aici. Şi, iată, există şi cineva care te iubeşte, îţi aminteşti?

– Juri, Laurence? Juri că o să mă iubeşti întotdeauna?

– Jur, spuse el.

Dacă ar putea s-o facă mai sigură de ea, de el, să nu se mai îndoiască nici un moment că, de data asta, nu o va mai abandona! Oare? Isuse, nu ştia ce să mai facă.

– Jane, ce naiba faci aici în toiul nopţii? întrebă mama lui Jane aprinzînd lumina cînd intră în bucătărie.

– N-am putut să dorm, spuse supusă Jane,

uitîndu-se în jos la zaţul din cana de cacao.

Amy Cottle se uită la fiica ei cu un amestec de ostilitate şi exasperare, apoi făcînd cîţiva paşi spre masă, unde şedea Jane, îi ridică bărbia ca să o privească în faţă.

– De ce ai plîns? o întrebă ea.

– Lasă-mă-n pace, zise Jane împingînd mîna mamei ei.

– E-n legătură cu copilul ăla, nu-i aşa? întrebă Amy. Te-am auzit vorbind cu taică-tău, mai devreme. Crezi că au să se descotorosească de tine, nu-i aşa? Dacă mama primeşte custodia, tu rămîi fără nimic.

– Taci din gură, suspină Jane. Taci şi vezi-ţi de treaba ta.

– Ei, nu pot să-i învinovăţesc, dacă scapă de tine, remarcă Amy. Nu ştiu cum a suportat Laurence ăla atîta timp mutra ta posacă.

– Cînd sînt cu ei, nu sînt posacă, replică Jane. Doar tu mă faci să fiu aşa.

– A, înţeleg. E vina mea, nu-i aşa?

Jane nu răspunse. Amy se duse la maşina de gătit şi îşi turnă apă fierbinte peste o linguriţă de cacao.

– Mai vrei? o întrebă peste umăr pe Jane.

Jane negă din cap.

– Şi ce s-a întîmplat acum acolo, întrebă Amy.

– Se pregătesc de bătălia pentru custodie.

– Mama lui o să capete custodia, afirmă Amy. Mamele o capătă întotdeauna.

– De ce nu te duci să te culci? zise Jane printre lacrimi.

– Dacă mă întrebi pe mine, comentă Amy, te preocupă prea mult familia asta şi problemele lor...

– Nu te întreabă nimeni.

– În regulă, dar dacă te îngrijorează atît de mult să

ştii dacă au să se descotorosească sau nu de tine, întreabă-i direct.

– Nu asta mă îngrijorează, strigă Jane ingropîndu-şi faţa în mîini.

Ochii strălucitori ai lui Amy îi arătau cinismul.

– Pe cine vrei să convingi? Pe mine sau pe tine? O privi pe Jane un moment sau două. Ai făcut tu ceva de s-au săturat de tine, nu-i aşa? Despre asta-i vorba... Pînă la urmă, se satură toată lumea de tine.

– Nu-i adevărat, strigă Jane uitîndu-se la mama ei care se ridica în picioare. Ştiu că ai vrea să cred că-i aşa, dar nu-i adevărat. Şi dacă vrei să ştii, motivul pentru care stau aici, motivul pentru care nu pot dormi este că încerc să mă gîndesc ce pot face ca totul să iasă bine.

– Tu! exclamă Amy în bătaie de joc. Tu n-ai putut face niciodată un lucru care cere curaj. Niciodată. Stinge lumina cînd te duci la culcare şi spală-ţi ceaşca.

Cînd Amy se retrase spre hol, Jane o urmări cu o tristeţe atît de apăsătoare în suflet, încît parcă era ţintuită pe scaun. Amy nu avusese niciodată timp pentru ea, îşi bătuse joc şi ridiculizase tot ce făcuse ea în viaţă. Dar, de data asta, o să-i arate ea. Mama ei avea să afle în curînd ce fel de curaj a avut Jane. Atunci, ea o să-şi schimbe tonul. Da, aşa o să fie; de fapt, o să regrete fiecare atac, fiecare remarcă zeflemitoare, fiecare vorbă rea pe care a rostit-o despre fiica ei, care de fapt nici nu era a ei ca să o critice.

Ea avea doar nevoie de timp ca să se gîndească, apoi va şti ce să facă.

27

Laurence se uita la ziar, încă ţeapăn din cauza şocului. Simţurile lui se revoltau la distorsiunile şi afirmaţiile jignitoare pe care le conţinea articolul. *Ucigaşa de copii se luptă pentru custodie,* urla titlul. Laurence ştia că nu va mai simţi niciodată o asemenea furie, o asemenea neajutorare sau violenţă în viaţa lui. Campbell nu numai că-l trădase, dar o făcuse în modul cel mai rău posibil.

Campbell scrisese că, în urmă cu şase ani, Kirsten Meredith şi-a ucis cu sînge rece propriul ei prunc, ca un act de răzbunare împotriva iubitului ei care o abandonase, iubit pe care acum l-a atras din nou în viaţa ei, în mod ingenios, şi care acum se pregătea să se lupte cu soţia lui pentru custodia fiului lor, o custodie pe care vrea să o împartă cu femeia care i-a ucis primul lui copil. Urmau toate detaliile avortului. Lui Laurence i se întoarse stomacul pe dos.

Articolul continua arătînd că nu era pentru prima dată cînd Kirsten omorîse un copil nevinovat.

Apoi, şi mai rău. Conform unor surse demne de încredere, Kirsten n-ar dori de fapt ca Laurence să obţină, custodia. Nu dorea copilul altei femei, de fapt nu

dorea copiii. Tot ce voia acum, cînd avea averea lui Paul Fisher, era să-l aibă pe Laurence McAllister. Pippa a avut noroc că a scăpat fugind în Italia. Anna Sage, care amenința să se interpună între ei, a plecat de pe lumea asta într-un incident misterios. Jake Butler amenințase să dezvăluie ce știa despre Kirsten, dar nu mai putea spune povestea. Unde aveau să se sfîrșească toate astea? se întreba Campbell.

Laurence strînse ziarul în pumn. Ce Dumnezeu avea să-i spună lui Kirsten cînd va vedea ce-au făcut Campbell și Helena? O durere arzătoare îi cuprinse inima, cînd se gîndi la Tom. Acum nu va mai cîștiga custodia.

Luă telefonul și formă numărul lui Campbell. Nu răspundea nimeni. La Helena răspundea automatul.

Trînti receptorul cînd Jane intră pe ușa din față. După aerul ei, văzu că citise ziarul, îl avea chiar sub braț.

– Unde-i Kirsten? întrebă ea încet.

– Mai doarme, răspunse el.

Fuseseră la poliție pînă tîrziu. Doamne, ce-au să înțeleagă polițiștii din toate astea? O lăsase în pat pe Kirsten cînd se dusese după ziar. Dar, mai devreme sau mai tîrziu, tot va trebui să afle.

Se sprijini cu mîinile de chiuvetă și respiră adînc, încercînd să se liniștească. Vieții lor erau sfîșiate și el nu putea face nimic să oprească toate astea. Nimic altceva decît să-l ia pe Tom și să plece oriunde de-aici... Tom. Victimă nevinovată a unei bătălii care nu avea nici o legătură cu el.

Laurence dădu din cap. N-o va abandona pe Kirsten. Tocmai asta dorea Dyllis Fisher și să fie al naibii dacă îi va da satisfacție. Dyllis nu cunoștea adîncimea dragostei lui pentru Kirsten, dar va afla că e un lucru pe care ea nu-l poate distruge. Dar cum rămîne cu Tom?

Ce naiba o să facă în legătură cu fiul lui? I se rupea inima gîndindu-se la faţa lui Tom cînd îşi va da seama că tatăl lui, cel mai bun prieten al lui, a avut de ales între el şi Kirsten şi nu l-a ales pe el. Nu-i putea face asta lui Tom.

– Uite, zise Jane punîndu-i în faţă o ceaşcă.

Laurence se uită la ea şi văzîndu-i faţa preocupată, zise:

– E-n regulă. O să fie în regulă. O să trecem şi prin asta, dar cu încetul.

Jane dădu din cap şi zîmbi nesigură.

– Mă duc sus la Kirsten, spuse el. Ai grijă de Tom. Încearcă să-l opreşti să vină în dormitor un timp.

– Da, desigur, şopti Jane. Şi, Laurence, mai e şi altceva... altceva ce-aş putea face?

Laurence zîmbi.

Mai tîrziu, Laurence şedea pe pat, ţinîndu-i mîinile lui Kirsten, iar ea se lupta să înţeleagă ce citise. Cînd voi să vorbească, sună telefonul.

Se auzi vocea în panică a lui Campbell.

– Laurence?

Kirsten îi dădu receptorul lui Laurence.

– Ascultă-mă, Laurence. Tocmai am văzut ziarul. Helena şi cu mine am fost la poliţie de la şapte dimineaţa... Laurence, eu n-am nici o legătură cu articolul, jur. Dyllis s-a folosit de numele meu.

– Crezi că accept asta, nenorocitule? Nu ştiu ce joc faceţi, tu şi Helena...

– Jur că nu facem nici un joc. Poliţia o interoghează pe Helena. Ea nu are nici o legătură cu ce se întîmplă. Nu ştie mai mult decît ştii şi tu.

– Atunci, spune-mi, Dermott, ce-a fost aici aseară? Şi unde naiba e articolul pe care ai zis că-l scrii despre Kirsten, ca să îndrepţi lucrurile? De ce nu a apărut ăla în ziar azi-dimineaţă?

– Nu ştiu, dar pot paria că Dyllis e în spatele afacerii. Dar trebuie să admiţi, Laurence, că ea se consideră beton dacă merge atît de departe cu afirmaţiile.

– Şi cum îşi închipuie ea că-ţi închide gura, dacă tu nu ai nici o legătură cu articolul?

– Nu ştiu şi cred că nu vreau să ştiu. Cred că mă mut din apartamentul meu. Am să te sun să-ţi spun unde mă aflu. Dar, pînă atunci, crede-mă, Laurence, eu sînt de partea ta.

Şi telefonul se întrerupse.

– Vrei ceva de băut, Ruby? întrebă Thea McAllister, dîndu-şi ochii peste cap în faţa lui Ruby.

– Vino şi am să-ţi arăt judecarea marei curve...

Ruby îşi ridică ochii de la *Cartea Revelaţiei* spre Thea.

– Cafea? întrebă Thea, nevrînd să intre într-o dezbatere teologică plină de aluzii.

– Gin, răspunse Ruby închizînd *Biblia.*

– E cam devreme pentru gin, nu crezi? remarcă Thea, ducîndu-se spre bufetul de mahon.

– Hai să uităm obiceiurile mele şi să vorbim de lucruri mai importante, replică Ruby. Ai vorbit cu Laurence?

– Nu.

Thea îi dădu paharul şi se aşeză pe canapea.

– Ai încercat măcar?

– Da, dar nu vrea să vorbească cu mine.

– Nici cu mine, oftă Ruby. Atunci ce facem?

– Dacă vrei să te faci de rîs, Ruby, continuă. Dar nu conta pe mine.

– Ştiu că toţi rîdeţi de cele ce mi-a prezis fata aia la New Orleans. Dar nici Dumnezeu nu mă poate convinge că nu s-a adeverit ce-a spus ea, pentru că s-a adeverit, cu excepţia celor referitoare la copil, iar eu cred că e vorba de Tom şi trebuie să fac ceva. Am venit aici ca să-ţi cer să mă ajuţi, dar văd că între coafor şi cocktail-uri, tu nu ai timp.

– Pe cînd tu, între gin şi psihiatru, ai timp, replică Thea.

– Pentru Laurence am întotdeauna timp.

După ce goli paharul cu gin, îşi luă geanta şi ieşi nesigură din cameră.

Helena îşi ridică privirea cînd Campbell intră în cameră. Şedea cu spatele sprijinit de căpătîiul patului şi se uita la televizor.

– Ei, tot mă mai acuză de crimă? întrebă ea cînd el îşi scoase paltonul şi-l atîrnă pe uşă.

– Poliţia te-a absolvit.

– De unde ştii, Dermott? N-au zis nimic direct.

– Ai fost de fiecare dată la faţa locului şi acum, cînd au reluat cercetările, îi audiază pe toţi care au fost acolo.

– Da. Încearcă tu cum e cînd cel mai bun prieten al tău îţi face aşa ceva, spuse Helena.

– Încearcă tu să vezi cum e cînd cineva te minte în legătură cu locul în care s-a aflat în noaptea în care Kirsten a găsit caseta aia, replică el, ducîndu-se să se servească la mini bar.

– Ei, acum ştii unde am fost, spuse ea bosumflată.

– Ştiu unde ai spus că ai fost şi sper că nu minţi,

Helena, pentru că poliţia o să afle.

– Isuse! exclamă ea. Ce-i cu tine? Iată că, deodată, Kirsten nu poate face nimic rău, în timp ce eu sînt o mincinoasă şi o criminală.

– Eu nu gîndesc aşa. Ar fi de ajutor dacă ţi-ai aminti numele băiatului.

– Nu mi l-a spus. A fost ceva rapid. Am vrut să văd dacă îmi mai plac băieţii tineri, sau dacă cu tine e mai bine.

– Şi, cum e? întrebă el mîngîindu-i coapsa.

– Nu mă întreba acum. Nu vreau să mă gîndesc la asta, am altele în cap.

28

Pentru Kirsten, următoarele cîteva zile trecură ca într-o ameţeală. Îşi dădea seama de tot ce se petrecea în jurul ei, dar totul i se părea ireal, intangibil, de parcă stătea deoparte de toate, incapabilă să le atingă, incapabilă să oprească furtuna care lua totul din viaţa ei.

Laurence, Jane, chiar şi avocaţii spuneau că ce era mai rău trecuse. Se scursese o săptămînă de la apariţia articolului lui Dyllis Fisher şi, deşi se trimiseseră mai multe citaţii, nu primiră nici un răspuns. Kirsten voia să creadă că, în cele din urmă, Dyllis avea să o lase în pace. Dar, pe măsură ce se apropia ziua audierii în procesul de custodie, tăcerea aceasta i se părea atît de rău prevestitoare încît o îmbolnăvea.

Pînă acum, reuşise să se ascundă de Laurence, închizîndu-se în baie să vomite. După aceea, voia să plîngă ca să mai slăbească încordarea, dar se temea. O cuprindeau ameţeli care o orbeau, împingînd-o într-un întuneric împotriva căruia se lupta din greu.

În dimineaţa aceea, în ciuda însistenţelor ei că se simţea bine, Laurence chemase doctorul. Jane se dusese la farmacie să ia pastilele de dormit prescrise, deşi Kirsten ştia că nu le va folosi. Nu fusese sinceră cu

doctorul în legătură cu simptomele, altfel i-ar fi dat ceva pentru greţuri.

Acum, în timp ce ea cobora pe scară, cu părul strălucitor, curat, cu ochii luminoşi şi cu obrajii îmbujoraţi, Laurence simţi că i se strînge beregata văzînd cît de frumoasă era. Cînd ajunse la el, îi atinse uşor obrazul.

– Te iubesc, îi şopti ea.

– Şi eu te iubesc, spuse el răguşit, strîngînd-o spre el. Kirstie, spune-mi ce te frămîntă. Nu mă lăsa în afara preocupărilor tale.

Kirsten zîmbi.

– Laurence, eu nu mă gîndesc decît la cît însemni tu pentru mine.

– Atunci, de ce eşti atît de tristă? Sîntem împreună, o să-l păstrăm şi pe Tom, o să trecem prin asta...

– Ştiu, spuse ea.

Dar, în sinea ei, simţea că moare. Dorea să-i spună că e însărcinată, să-i vadă bucuria în ochii lui albaştri. Dar nu putea s-o facă. Curînd, totul se va termina şi el va trebui să o părăsească. Trebuie să facă ce era mai bine pentru Tom; nu putea folosi propriul ei copil ca să-l reţină. Ea nu reuşea să se gîndească la copil, neştiind care va fi viitorul ei, unde se va duce; totul era prea dureros, prea înspăimîntător. Spre deosebire de ceilalţi, ea nu o subestima nici pe Dyllis Fisher. Ştia că i se va întîmpla ceva îngrozitor.

Dar acum, în braţele lui Laurence, putea fi fericită. Inhală adînc, simţurile fiindu-i invadate de aroma ameţitoare a masculinităţii lui.

Se uită în sus spre el. Era atît de greu să nu-i spună despre copil, dar ştia că nu se poate deocamdată. Poate cînd bătălia pentru custodie va fi depăşită, îi vor trece temerile.

– La ce te gîndeşti? şopti el.

Ochii ei începură să strălucească şi zîmbi, iar Lau-

rence ridică ironic o sprînceană şi începu să o mîngîie.

Cu blîndeţe, uitîndu-se mereu în ochii ei, Laurence o dezbrăcă. Dorinţa lor de unire fizică nu era grăbită, dar depăşea orice alte dorinţe. Cînd rămase şi el gol, Kirsten întinse mîna să-l atingă, trecîndu-şi degetele peste muşchii lui tari, pe umeri, pe braţe, pe piept, pe abdomen. El îi prinse buza de jos între dinţi.

– Te iubesc, şopti el. Ah, Doamne, te iubesc!

O acoperea cu trupul lui simţind-o toată lîngă el. După un timp, ea îşi ridică picioarele şi el o pătrunse.

– Uneori, şopti Kirsten, aş vrea să te iau cu totul în mine.

– Mă ai deja cu totul, răspunse el zîmbind.

Kirsten simţi că i se ridică inima în gît. *Să nu mă părăseşti niciodată,* plîngea ea în sinea ei. *Te rog, nu pleca niciodată.*

Două zile mai tîrziu, Laurence vorbea la telefon cu avocatul lui. Jane era în grădină cu Tom, asigurîndu-se ca el să nu audă convorbirea.

– Lucrurile se îmbunătăţesc, îi spunea avocatul. Nu vreau să-ţi faci speranţe prea mari, dar s-ar putea să avem o şansă. Se pare că judecătorul nu era prea încîntat de o mamă care îşi părăseşte propriul fiu.

– Ştii cumva cînd vine Pippa?

– Cred că mîine. Am primit prin avocatul ei cererea ca să stea de vorbă cu tine înainte de a intra la proces.

– Prin avocat? întrebă cu surprindere Laurence. De ce nu m-a sunat personal?

– Bănuiesc că o să încerce să te convingă să i-l dai fără să mai treceţi prin toate astea.

– Poate să încerce, dar n-o să reuşească.

– Ştiam că asta o să spui. Te mai sun cînd aflu mai multe.

Cînd Laurence puse jos receptorul, Kirsten intră pe uşa din faţă. După strălucirea ochilor şi roşeaţa buzelor ei, el ştiu că întîlnirea ei mersese bine şi se bucură văzînd-o fericită.

– N-o să ghiceşti cît mi-au oferit, spuse ea aruncîndu-şi geanta pe un scaun.

– Cît?

– O sută de mii de lire. Ca să scriu povestea mea. Îţi vine să crezi?

Laurence căscă gura la ea a uimire, apoi, rîzînd, o luă în braţe. Doamne, editorul ăsta habar n-avea ce făcuse. Asta era exact ce avea nevoie Kirsten ca s-o ajute să se concentreze la altceva decît la ce se întîmpla acum.

– Asta trebuie sărbătorit, spuse el. Dar, ia stai. Ai acceptat, nu-i aşa?

– Bineînţeles că da. I-am spus că am să scriu cartea, dar că impresarul meu o să discute amănuntele.

– Impresarul?

– Tu, tu prostule. Tu poţi să negociezi pentru mine şi iei zece la sută. Hai, scoate şampania.

– Mai am şi eu veşti bune, zise Laurence. Avocatul crede că s-au îmbunătăţit şansele noastre de a-l păstra pe Tom.

– Ah, Laurence, asta-i o veste fantastică. O să cîştigăm, ştiam eu.

29

A doua zi de dimineaţă, Laurence, Kirste, Jane şi Tom luau un mic dejun zgomotos în bucătărie, cînd se auzi o bătaie la uşă.

Kirsten trecu prin hol.

– Bună, zise ea veselă celor doi bărbaţi care stăteau în ploaia slabă. Se uită de la unul la altul şi o luă ameţeala. Lumea se clătina, cerul ameninţător cădea pe ea, pavajul ud se ridica în sus.

– Bună dimineaţa, domnişoară Meredith, rînji detectivul Kowski. Dînsul e detectivul sergent Fulner de la *New Scotland Yard,* continuă Kowski în timp ce Fulner îşi scotea legitimaţia din buzunar. El cunoaşte mai bine decît mine teritoriul, aşa că mă însoţeşte pentru sfaturi.

– În legătură cu ce? Vocea ei spartă parcă venea de departe.

– Am vrea să vă punem nişte întrebări, doamnă, răspunse el. Ar fi mai uşor să vorbim la poliţie.

– Ah, Doamne, mormăi Kirsten. Laurence, Laurence!

– Ce este? spuse Laurence venind din bucătărie. Ce se întîmplă? Cine sînteţi? Kowski! Ce naiba faci aici?

– Continui cercetările, răspunse el. Apoi, întorcîndu-se spre Kirsten: O să aveţi nevoie de palton, doamnă.

– Ce fel de cercetări? întrebă Laurence, teama înfigîndu-se ca o gheară în pieptul lui.

– În legătură cu două crime săvîrşite la New Orleans...

– Crime? repetă Kirsten.

– E o nebunie! strigă Laurence. Medicul legist...

– Au găsit acum noi dovezi, întrerupse Fulner, care arată că verdictul medicului... a fost incomplet. Aşa că, domnişoară, după cum a zis domnul Kowski, luaţi-vă paltonul şi însoţiţi-ne.

– Mă arestaţi? şopti Kirsten punîndu-şi mîna la cap de parcă ar fi putut să-l oprească să se învîrtească.

– Am vrea să ne ajutaţi la cercetarea noastră, răspunse el plat.

– Nu-i oare acelaşi lucru? spuse ea în pragul panicii.

– E în interesul dumneavoastră să veniţi.

– Vin şi eu, spuse Laurence.

– Nu cred că ar fi de vreun folos în momentul ăsta, domnule, zise Fulner.

– Nu vreau să fie interogată fără un avocat de faţă, se răsti Laurence. Cred că are acest drept.

– Natural.

– Atunci, unde o duceţi?

– La *Scotland Yard*, răspunse Fulner. Deocamdată.

Lui Laurence îi ardeau ochii.

– Şi ce vrea să însemne asta? întrebă el.

Fulner se uită la el, apoi o lăsă pe Kirsten să treacă înainte spre maşină.

Kowski deschise uşa din spate pentru ea. Kirsten nu întoarse capul să se uite la Laurence. Teama îi rupea inima şi durerea îi pulsa în cap.

Oare o vor lăsa să păstreze copilul? se întrebă, în timp ce lacrimi amare îi curgeau din ochi. *Eşti nevinovată, pentru Dumnezeu!* strigă vocea din interiorul ei. Îl auzea pe Kowski vorbind de un mandat de percheziţie. Cineva intrase la ea în casă. Cineva pusese ceva acolo. Probabil că în noaptea în care venise acasă şi găsise caseta, şi pe Helena.

Chiar înainte ca maşina poliţiei să fi părăsit strada, Laurence vorbea la telefon cu avocatul lui.

– La naiba! Nu-mi vine să cred, mormăi Hellerman. Nu putea pica într-un moment mai prost. Şansele tale de a-l păstra pe Tom s-au evaporat acum.

– Dar ea n-a făcut-o, pentru Dumnezeu!

– Poate că nu, dar e imposibil s-o scoţi basma curată pînă vineri. Mai ştie cineva că a fost luată la poliţie? Era cineva de la presă pe-acolo?

– Nu cred.

– Bine. Unde au dus-o?

– La *New Scotland Yard.*

– Am plecat. Ne întîlnim acolo.

Douăzeci de minute mai tîrziu, în timp ce Laurence se lupta cu circulaţia, speranţa lui de a ţine presa în afară se spulberă în momentul cînd, deschizînd radioul, auzi ştirea la buletinul de la ora zece.

Laurence îl aşteptă pe Hellerman la *New Scotland Yard* mai bine de trei ore. Acesta intrase cu Kirsten şi cu cei doi detectivi într-o cameră de interogatoriu. Cînd ieşi în cele din urmă, lui Laurence i se strînse stomacul.

– Ce se întîmplă? întrebă el.

– Şi bine şi rău, oftă Hellerman. Anna Sage şi Jake Buttler au fost ucişi, e sigur. Nu mă întreba cum, nu sînt sigur că am înţeles eu însumi. Ceva în legătură cu amestecul nitrogenului lichid cu oxigenul în gheaţa uscată pe care îl foloşti pentru producerea ceţii. Ucide

în cîteva secunde şi nu lasă urme.

– Atunci, de unde ştiu acum ce-a fost?

– Au primit informaţii, dar încă nu spun de la cine, dar pînă la urmă vor fi nevoiţi s-o facă. Ţi-l recomand pe Ernie Shore de acum încolo. El e cel mai bun criminalist...

– Dar cum e cu cauţiunea?

– Nu trebuie să te preocupe asta decît dacă e acuzată. Dar în cazul ăsta, poţi face rost de bani?

– O să fac, declară aspru Laurence.

– Dacă nu o acuză, am putea s-o scoatem pînă la sfîrşitul zilei, spuse Hellerman. În locul tău, m-aş întoarce acasă, la Tom.

– Pot s-o văd?

– Acum nu. Dar, ca să fiu sincer, cel mai bine ar fi să te distanţezi de ea cît poţi.

– Vorbeşti serios? Crezi că am să fug într-un moment cînd...

– Vrei să-ţi păstrezi fiul, Laurence? Ai auzit ştirile?

– Da.

– Atunci, fă cum ţi-am zis. Du-l pe Tom la părinţii tăi.

Un moment, Laurence nu se putu gîndi decît la ce se petrecea acolo.

– Gheaţa uscată? întrebă el. S-a umblat la ea? Dar echipa de poliţie a controlat maşinile alea imediat după moartea Annei, continuă Laurence. N-au găsit nimic la ele.

– Nu. Se pare că, după ce iese din spaţiul închis, gazul se reechilibrează.

– Dar cum naiba să ştie Kirsten despre aşa ceva?

– Probabil că nu ştie, dar cum poate să dovedească?

– Eu credeam că o persoană e nevinovată pînă se dovedeşte contrariul, remarcă furios Laurence.

– După părerea poliţiei, Kirsten avea un motiv s-o omoare pe Anna Sage. Şi ei pretind că avea şi un motiv

ca să scape de Jake Buttler.

– E un coşmar, strigă Laurence. Trebuie să fie. Ea cum se comportă?

– Destul de bine. Totuşi, e puţin ameţită, încă.

– Cînd o s-o pot vedea?

– Laurence, gîndeşte-te la Tom. El e pe primul plan acum.

Laurence îşi dădea seama că Hellerman avea dreptate şi că aici nu mai putea face nimic pentru Kirsten. Se întoarse la maşina lui.

Cine naiba putea s-o urască atît pe Kirsten încît să-i facă aşa ceva? Dyllis Fisher era răspunsul, dar ea nu fusese acolo cînd se întîmplase. Pusese oare pe cineva, s-o facă? Helena Johnson? Ce motiv ar avea Helena s-o urască atît?

Opri maşina şi luă telefonul. Cîteva secunde mai tîrziu, vorbea cu Campbell.

– Laurence? Unde naiba eşti? Am încercat să te găsesc...

– Sînt în maşină. Unde-i Helena?

– Tocmai a luat-o poliţia.

– Ea a făcut-o? Spune-mi, Dermott, trebuie să ştiu.

– Cinstit? Nu ştiu, dar nu cred...

– Ce ţi-a zis ea despre casetă?

– Spune că n-are nici o legătură cu asta. Ştii deja cum au murit?

– Da. Ceva în legătură cu amestecul de gheaţă uscată. Îţi spune ceva?

– Nu. Tot ce ştiu e ce mi-a zis Helena. Elizabeth Bradley a căzut peste o chestie din alea, cînd s-a dus să cheme ajutoare pentru Jake. Atunci şi-a fracturat piciorul.

– Aşa-i, spuse Laurence. Asta a declanşat-o.

Căută să-şi amintească ce se mai întîmplase. Elizabeth zisese ceva că a căzut în uşă? Da, de asta o duseseră în salon, ca să poată intra la Jake. Fusese

închis în cameră, inconştient, cu amestecul de gaz ucigător... De ce era acolo gheaţa artificială? Doar dacă...

– Laurence, mai eşti pe fir? strigă Campbell.

– Da. Dermott, fă-mi un serviciu, zise el. la legătura cu administratorul. Află cine se ocupa de decoruri în ziua cînd a murit Jake.

– La ce te gîndeşti?

– Că a fost un accident. Cineva a luat maşina din depozit şi-a dus-o acolo pentru repetiţie. Cine a umblat la ea nu ştia că va fi luată...

– La naiba, mormăi Campbell. Vrei să spui că a fost pregătită pentru altcineva?

– Asta zic. Probabil că maşina aia nici nu s-ar fi folosit în ziua respectivă.

– Deci nu Jake Buttler trebuia s-o întindă în ziua aia?

– Poate. Am să te mai sun peste o oră.

Ajunsese deja acasă dar stătea în continuare în maşină, gîndurile alergîndu-i anarhic prin minte. Ştia că lui şi lui Kirsten le scăpase ceva dar nu-şi dădea seama ce anume. Totul arăta spre Dyllis, trebuia o minte ingenioasă pentru aşa ceva. Dar nu-i venea să creadă că ea şi-ar risca singură capul ca să însceneze aşa ceva... Din nou îi trecu prin minte că îi scăpa ceva, ceva clar, care ar schimba situaţia.

Ieşi din maşină şi se duse la uşa din faţă.

Închise uşa în urma lui, văzu un vraf de corespondenţă pe masă şi, alături, un exemplar bine răsfoit din scenariul *Moyna O'Maley.* Atunci îl izbi, atît de puternic încît tresări, ca şi cînd ar fi primit o lovitură fizică. Ruby!

Ruby şi povestea cu nuca de cocos... Gelozia ei şi supraprotejarea lui. Modificările din scenariu înaintea celor două scene cruciale... Gheaţa uscată pomenită de atîtea ori în îndrumările regizorale.

– Isuse, mormăi el, sprijinindu-se de uşă.

– Te simţi bine?

El îşi ridică privirea şi o văzu pe Jane în coridorul de

la bucătărie.

– Mi s-a părut că te-am auzit intrînd, spuse ea cu voce tremurată. Ce se-ntîmplă?

Ce se întîmplă? Isuse, e sfîrşitul lumii, nimic mai mult.

– Am să-ţi explic mai tîrziu, spuse el. Unde-i Tom?

– Doarme.

– Trezeşte-l, plecăm la părinţii mei.

Doamne, cum o să se descurce cu treaba asta? Cum o să-i facă faţă Theei care şi aşa avea o animozitate faţă de Kirsten?

Cînd Jane vru să urce sus, sună telefonul. Laurence îl ridică.

– Laurence, bună, sînt Jim Cottle...

– Da, bună. Ea e chiar aici. Apoi îi spuse lui Jane: E tatăl tău. N-ai grijă, mă duc eu după Tom. Iar dacă tatăl tău a sunat pentru că a ascultat ştirile şi îţi spune să ieşi din încurcătura asta, în locul tău aşa aş face.

Laurence se tîrî pe scară spre camera lui Tom. Se opri în uşă şi se uită la faţa adormită a fiului lui. Dintre toate emoţiile din ziua aceea, el ştia că nici una nu putea fi mai puternică decît ceea ce simţea pentru acest mic omuleţ.

Pe la ora cinci dimineaţa, sună telefonul în casa McAllister. Laurence se repezi la el.

– E un fel de circ afurisit aici, mormăi Hellerman. Mai întîi Dyllis Fisher, apoi o jumătate din distribuţia şi echipa tehnică a filmului au fost aici...

– N-are importanţă. Cum e Kirsten?

Hellerman făcu o pauză şi inima lui Laurence se opri.

– Mie teamă că veştile nu sînt bune, spuse cu gravitate Hellerman. Tocmai o pun sub acuzare.

– Dar, nu se poate, strigă Laurence. N-a făcut-o ea! Ruby a fost aia!

– Ruby a fost tocmai acum aici, îl întrerupse Hellerman. A fost aici toată ziua.

– Ah, Doamne, ce naiba le mai zice?

– Asta nu ştiu, dar pot să-ţi spun că au găsit formula pentru amestecul gheţii uscate în casă la Kirsten. Stai o secundă.

Laurence îl auzi pe Hellerman vorbind cu cineva, apoi reveni.

– Îmi pare rău, Laurence, spuse el. Au acuzat-o de crimă în ambele cazuri.

Era puţin după ora şapte, cînd Hellerman sună din nou să anunţe că Kirsten va apărea în faţa magistratului la zece şi jumătate, a doua zi de dimineaţă.

– O să cerem ieşirea pe cauţiune, spuse el, dar nu ştiu dacă o vom obţine, e îndoielnic, datorită gravităţii acuzării.

– Au greşit persoana, spuse Laurence cu vocea strangulată. Îţi spun că Ruby e vinovată.

– Poţi dovedi?

– Nu.

Hellerman oftă.

– Îţi dai seama, Laurence, că asta n-ar schimba situaţia în privinţa lui Tom? Chiar dacă acuzaţiile împotriva lui Kirsten cad, asta va fi după audiere.

– Ştiu, spuse Laurence înfrînt. Cum suportă ea?

– Destul de bine, răspunse Hellerman, ştiind că n-avea rost să-i spună lui Laurence adevărul. Kirsten era

bolnavă, chiar şi poliţia era de acord cu asta, fusese chemat chiar un doctor, după acuzare.

– Dacă ai ocazia, James, spune-i că o iubesc.

– Desigur, răspunse Hellerman.

După ce închise, Laurence se duse şi se culcă pe pat alături de Tom.

După un timp, Thea veni în camera întunecată şi se aşeză lîngă ei.

– I-am dat liber lui Jane în noaptea asta, spuse ea blînd. Tatăl ei a sunat-o azi şi a vrut să ştie ce se întîmplă. M-am gîndit că e mai bine să se ducă să-şi vadă părinţii. Tata a dus-o cu maşina acasă.

– Mulţumesc, şopti Laurence, trebuia s-o duc eu.

– O să stai de vorbă cu Ruby? întrebă ea după un timp.

– Da. Mîine dimineaţă, înainte să mă văd cu Pippa.

– Pippa e aici, dragul meu. A sosit acum zece minute.

Abia cînd Laurence se întoarse să se uite la ea, Thea văzu că avea lacrimi pe obraz.

– Am să-i spun să-l ia, zise Laurence, vocea oprindu-i-se în gît.

– Da, aşa cred şi eu, zise Thea.

– Nu pot să-l fac să treacă prin toate astea, cînd ştiu deja că o să-l pierd. Înţelegi asta, nu-i aşa?

– Da, dragul meu, înţeleg. Şi tatăl tău la fel.

– Problema este dacă o să vrea Tom, spuse Laurence închizînd ochii la sentimentul disperat de pierdere care se înfăşura fără milă în jurul inimii lui.

30

Şedea singură la o fereastră, la etaj, uitîndu-se afară la ivirea zorilor. Avea faţa cenuşie. Inima îi era de plumb. Copilaşul era tăcut în leagăn. Nu mai plîngea de cîtva timp. Pielea lui, cîndva caldă şi moale, era acum rece şi crăpată.

Nu mai ştia ce să facă acum. Mintea îi era încremenită, ca şi fotografiile din poală.

Undeva, nu departe, se hotărau sorţii şi se frîngeau inimi. Un hău se deschidea în sinea ei. Parcă îi storcea sufletul, golindu-i trupul, lăsîndu-i un vid. În curînd, nu va mai exista. Va dispărea cu totul.

Întinse o mînă spre fereastră, de parcă voia să atingă soarele care răsărea. Degetele ei se loviră de zidul transparent care era între ea şi viaţă.

Nori purpurii i se îngrămădeau în minte, ştergîndu-i gîndurile, absorbindu-le într-o confuzie îngrozitoare. Îl pierduse pe Laurence, la fel cum îi va pierde pe Kirsten şi pe Tom. Dar nu trebuia să se întîmple aşa. Dacă Kirsten n-ar fi revenit în viaţa lor, ei n-ar fi suferit acum. Kirsten nu le aparţinea lor, ea era o paria, victima unei răzbunări îngrozitoare care le devastase lor viaţa.

Se uita cu ochi mari la copacii din depărtare. Ramurile lor goale erau ca nişte artere pe fundalul cerului sîngeriu. Erau ca venele din mintea ei, sfărîmicioase şi

zgîriate, pierdute şi lipsite de frumuseţe.

Se ultă la fotografia din mîna ei. Cînd ochii ei se adăpară la frumuseţea incredibilă a zîmbetului lui Kirsten, o duru inima. Putea s-o salveze pe Kirsten, dar n-o va face. Kirsten va plăti pentru păcatul frumuseţii ei, va plăti pentru că le-a luat viaţa copiilor ei, pentru distrugerea familiilor şi pentru că nu-i iubea pe cei care aveau atîta nevoie de dragostea ei.

Îi căzu capul în faţă şi lacrimi fierbinţi îi ardeau gîtul. Calmul minţii ei era atît de brutal! Mai brutal chiar decît frămîntara. Nu era iubită, nu fusese iubită niciodată şi nu va fi niciodată iubită.

Habar, n-avea de Dyllis Fisher, dar tot timpul ăsta fusese complicea lui Dyllis. Dar Dyllis îşi cerea datoria. Dyllis, cu puterea şi gloria ei, cerea preţul trădării; atunci, de ce n-ar face şi ea acelaşi lucru? Ea nu va mărturisi nimic. Kirsten trebuia să stea acolo unde era şi să primească răsplata pentru nepăsarea ei faţă de cineva care o iubea atît de mult, încît era gata să omoare pentru ea.

A doua zi dimineaţa, la ora nouă şi jumătate, Kirsten fu scoasă pe o uşă din spate de la *New Scotland Yard,* băgată într-o maşină care aştepta şi dusă la magistrat. James Hellerman şi Ernie Shore o aşteptau. O oră mai tîrziu, după ce fu stabilită cauţiunea, la o sumă mai mică decît se aşteptau, Hellerman o conduse acasă.

Cînd sosiră, el intră cu ea. Era palidă de epuizare dar, în general, părea să fie mai bine decît cu o seară înainte. Întorsătura surprinzătoare a evenimentelor îi dăduse această înviorare şi o libertate la care nu se gîndise. Vocea de pe casetă fusese identificată; apar-

ţinea chiar bărbatului care depunea acum mărturie. În această lumină, lui Ernie Shore i-a trebuit foarte puţin timp ca să-l convingă pe magistrat că Kirsten ar putea fi chiar ceea ce pretindea, victima unei conspiraţii fără scrupule. De fapt, cînd au părăsit tribunalul, Shore rîsese, atît era de încrezător că, în curînd, acuzaţiile împotriva lui Kirsten vor fi anulate.

Era greu de spus cît a înţeles Kirsten din tot ce se vorbise, dar puţină culoare revenise în obrajii ei şi dacă Hellerman nu credea avea o mică strălucire de speranţă în ochi. Pînă acum, nici unul dintre ei nu ştia care era bărbatul care depunea mărturie, dar Kowski personal se dusese, cu ceilalţi ofiţeri, să-l aducă la *New Scotland Yard*, după ce s-au aflat rezultatele testului de voce.

Acum, cînd Kirsten încerca mecanic să aprindă focul, Hellerman se oferi să-i pregătească ceva de mîncare. Ea zîmbi, îi spuse că nu-i era foame şi se ocupă în continuare de foc, pînă cînd flăcările se ridicară vesele spre coş.

– Crezi, întrebă ea în cele din urmă, că există şanse să fiu absolvită înainte de audierea pentru custodia de mîine?

Faţa arsă de soare a lui Hellerman arăta compasiunea şi admiraţia pe care le simţea pentru femeia a cărei principală preocupare era bărbatul pe care-l iubea, în ciuda a tot ceea ce suferea ea însăşi.

– Mă îndoiesc, răspunse el.

– Cum se simte Laurence?

– N-am vorbit cu el azi, spuse Hellerman, dar era destul de zdruncinat aseară. E îngrijorat de audierea de mîine, pentru custodie, natural, dar preocuparea lui principală acum este ca tu să fii bine.

– Să-i spui că sînt bine. Să-i spui să nu se îngrijoreze de mine deloc, o să fie bine.

La puţin timp după aceea, Hellerman plecă şi Kirsten se înfăşură într-o pătură, ca să nu mai tremure.

Dacă ar putea vorbi cu Laurence, măcar dacă i-ar auzi vocea şi s-ar calma puţin.Dar ştia că trebuia să se agaţe de ce-i spusese avocatul. O ajuta faptul că poliţia începea acum să creadă că ea nu a avut nici un amestec în crime, că poate acum s-au apropiat de persoana care le-a săvîrşit de fapt. Ce uşurare a simţit cînd a primit aseară mesajul lui Laurence, cînd îi ceruse lui Hellerman să-i spună că o iubeşte! Fusese îngrozită că el o va învinovăţi pe ea pentru urmările acestor lucruri aşupra custodiei fiului său.

Dar ea trebuia să facă faţă faptului că Pippa îl va lua pe Tom. La fel şi Laurence. Dacă Tom ar fi fost propriul ei copil, ea n-ar fi putut să-l iubească mai mult şi gîndul că-l va pierde o sfîşia. Dar numai Dumnezeu ştia ce însemna asta pentru Laurence. Nimic nu va putea umple golul pe care plecarea lui Tom îl va lăsa în viaţa lui Laurence, nici măcar copilaşul pe care îl purta ea.

În timp ce Laurence conducea maşina pe străzile din sudul Londrei, mintea lui se concentra la sarcina din faţa lui. Nu-şi va permite să se gîndească la întîlnirea lui cu Pippa din seara trecută; de asta se va ocupa mai tîrziu. Acum, trebuia să-şi ordoneze în minte exact ce avea să-i spună lui Ruby.

Sună telefonul din maşină. Era Hellerman care-i spuse că Kirsten era acasă. Imediat, Laurence făcu numărul lui Kirsten.

– Intrasem deja în panică, spuse el, cînd vocea ei apăru în cele din urmă pe fir.

– Eram sub duş, zise ea. Ce faci?

– Bine. Dar tu?

– Acum mai bine. Ce face Tom?

Lui Laurence i se puse un nod în gît şi nu putu răspunde.

– Laurence, mai eşti pe fir?

– Sigur. Tom e bine.

– Unde eşti acum?

– În drum spre Ruby.

– Hellerman mi-a spus ce i-ai zis... Laurence, eşti sigur de asta? Vreau să spun...

– Nu, nu sînt sigur, o întrerupse el. De asta vreau să vorbesc cu ea înainte să vorbesc cu poliţiştii. Kirstie, ţi-au spus exact cum au fost comise crimele?

– Nu chiar, dar mi-au spus ce provoacă gheaţa uscată.

– Şi anume?

– Se pare că, atunci cînd o inhalezi, atacă muşchii care controlează laringele şi nu poţi să strigi. Totul se petrece în cîteva secunde. Următorii muşchi paralizaţi sînt cei ai picioarelor, aşa că nu te poţi mişca şi, în mai puţin de un minut, eşti mort. Asta se poate întîmpla doar într-un spaţiu închis căci, imediat ce pătrunde mai mult oxigen în cameră, gazul nu mai este ucigător... Kowski zice că doar un chimist putea imagina aşa ceva...

– Sau un tip de la efecte de scenă, de la decoruri, un ajutor de scenă, oricine lucrează cu materialul ăsta. Sau un scriitor care cercetează ceea ce scrie, pînă la a pune în aplicare. Oricum, cred că o să aflăm adevărul destul de curînd şi tot ce contează pentru mine e ca tu să fii acolo unde eşti acum. Eşti sigură că te simţi bine?

– Sigur. Încă puţin amorţită, dar mi-e mai bine acum, după ce am vorbit cu tine.

– Vezi dacă poţi să dormi puţin, spuse el, întrebîndu-se dacă să-i spună ce-l frămîntă. În cele din urmă, decise că trebuia s-o facă. Iubito, vreau să încui toate uşile. Nu vreau să te sperii şi sînt aproape sigur că nu ai de ce să te sperii, dar să nu riscăm nimic.

– Ce vrei să spui? Spui că...

– Vreau să spun că, după părerea mea, moartea lui Jake a fost un accident. Că erau toate şansele ca gheaţa aia uscată să fi fost pregătită pentru altcineva.

– Laurence, mă înspăimînţi. Vrei să spui că cineva ar putea veni aici să încerce să... Poate că n-ar trebui să stau aici. Poate ar trebui să ies...

– Da, poate ar trebui. Du-te la părinţii mei. Cheamă chiar acum un taxi şi du-te acolo. Tata e aici cu mine, dar Thea e acolo, cu Tom şi cu Jane.

– Dar...

– Te rog, Kirsten, fă cum ţi-am zis. Am ajuns aproape la Ruby, aşa că închid. Te sun mai tîrziu.

– Bine. Mi-e dor de tine.

– Şi mie mi-e dor.

Cînd Laurence opri maşina în faţa blocului, se uită în sus la fereastrele pătate de tutun ale apartAmentului lui Ruby. Tatăl lui stătea tăcut în spatele lui; nici unuia dintre ei nu-i plăcea ce aveau de făcut. Dacă greşeau, nu se putea calcula răul pe care îl făceau, dar dacă aveau dreptate...

– Mai întîi, trebuie să aflăm dacă e acasă, zise Don.

Laurence se întoarse să-l privească.

– A trecut o jumătate de oră de cînd ai sunat-o şi i-ai spus că vii la ea, îl explică Don. De atunci, s-a transmis la ştiri eliberarea lui Kirsten.

– Îl iubesc pe Dumnezeu, Salvatorul nostru, roagă-l pe Domnul să te ierte, pentru că nu ştil ce faci, declară solemn Ruby. Dă-mi o cruce şi am s-o port pe străzile Londrei, după care puteţi să mă crucificaţi pentru

păcate pe care nu le-am comis.

– Ruby, spuse cu încordare Laurence, hai să nu mai vorbim în şarade, vrei? Dacă ştii cine i-a omorît pe Anna şi pe Jake, pentru Dumnezeu, spune.

– Ţi-am zis, răspunse ea. Este exact cum a spus fata cu nuca de cocos şi e copilul din noi toţi. Cel pe care nu-l observăm, pe care îl luăm toţi ca firesc, cel căruia i-ai permis să-l dădăcească şi să-l distrugă pe fiul tău...

Lui Laurence începu să-i îngheţe obrazul. Tatăl lui vru să vorbească, dar Laurence ridică o mînă să-l oprească. Ceea ce spunea Ruby era o nebunie, era atît de nebunesc, încît îi venea să o stranguleze doar pentru că sugerase aşa ceva. Dar, chiar în timp ce şocul şi negarea îl făceau să nu-i dea crezare, îşi aminti de un telefon pe care îl primise chiar în ziua precedentă, cînd se întorsese de la *New Scotland Yard.*

– Isuse Atotputernic! murmură el.

Apoi trecînd pe lîngă Ruby, înşfăcă telefonul şi formă un număr.

– Ce este? strigă tatăl lui. Despre cine vorbeşti, Ruby?

– Afurisita aia de Mary Poppins, răspunse Ruby. Cine altcineva?

31

Kirsten nu intenţionase să adoarmă după ce a vorbit cu Laurence dar, în momentul în care a pus jos receptorul, se simţise brusc atît de obosită, încît nu avusese energia să se ridice în picioare. Hotărînd să-şi acorde un moment sau două ca să-şi adune forţele, se lăsase din nou pe pat şi fără să-şi dea seama, trecuse o jumătate de oră.

Acum, cînd se ridică în picioare, spera ca restul sarcinii să nu mai fie atît de greu ca în aceste prime săptămîni, căci, deşi se părea că nu era destinată să le petreacă în închisoare, nu-i plăcea nici ideea să le petreacă doar culcată.

Brusc, se întoarse şi se uită pe uşa deschisă a dormitorului, spre intrare. În acel moment auzi din nou zgomotul şi îşi aminti avertismentul lui Laurence, să încuie uşile sau să se ducă la mama lui.

– Vai, Doamne, şopti ea, rugîndu-se să greşească şi ca zgomotele să fi venit din afară. Dar nu, era cineva care umbla jos şi, oricine ar fi fost, nu-i păsa că era auzit.

Poate, se gîndi ea, nu-şi dădea seama că era în casă. Dacă era aşa, poate că ar fi posibil să încuie uşa

dormitorului şi să cheme poliţia fără ca intrusul să ştie.

Se duse la telefon, apoi tresări cînd acesta ţîrîi ascuţit. Spre uimirea ei, după două apeluri se opri; apoi o auzi pe Jane spunîndu-i bună de la capătul scării.

Imediat, Kirsten se relaxă şi abia atunci îşi dădu seama cît de furios îi bătea inima, că tot trupul îi era transpirat. Aşteptă un moment, apoi, auzind-o pe Jane punînd jos receptorul, intră în baie să-şi perie părul ud.

Cîteva minute mai tîrziu, încă în halatul de baie, ea coborî uşor treptele, simţindu-se mai puternică decît fusese în ultimele zile. Era deja obişnuită că energia ei venea doar în valuri scurte, era bucuroasă că Jane era aici, fie doar ca să ajute o femeie însărcinată pînă la taxi, cînd avea să vină.

– Bună, spuse Kirsten văzînd-o pe Jane în uşa bucătăriei. M-ai speriat mai înainte. Nu te-am auzit intrînd. De unde ai ştiut că sînt acasă?

– Am aflat de la ştiri, răspunse Jane.

– Desigur. Cine era la telefon?

– Doar tata. Voia să ştie dacă am ajuns aici cu bine. I-am spus că vin încoace.

Kirsten aprobă din cap şi se întrebă de ce oare Jane continua să stea în uşa bucătăriei de parcă... Kirsten îşi înclină curioasă capul... de parcă bara drumul.

– Te simţi bine? întrebă ea.

– Da, da sînt bine, răspunse Jane, dezvelindu-şi dinţii într-un rîs nervos cum nu o mai văzuse Kirsten de săptămîni.

– Cum te simţi?

– E greu de exprimat în cuvinte, zîmbi Kirsten întinzînd mîna să o mîngîie pe Jane pe obraz. Spre uimirea ei, Jane tresări, de parcă se aştepta ca Kirsten s-o lovească.

– Eşti sigură că te simţi bine? o întrebă Kirsten uitîndu-se la ea de aproape.

– Da. Da. Mă simt bine, repetă Jane.

Kirsten ridică din umeri, apoi se întoarse în camera de zi. Cînd luă foalele să învioreze focul, se întrebă dacă Jane reacţiona la posibilitatea ca ea, Kirsten, să fi omorît pe cineva. Kirsten oftă urmărind o arteziană de scîntei urcînd spre coş. Ce să spună oare ca s-o facă pe Jane să se simtă în largul ei?

Tocmai voia să o strige pe Jane, cînd se întoarse să se uite peste umăr şi o văzu pe Jane stînd atît de aproape de ea, încît expiră cu un rîs speriat.

– Aici erai, spuse ea. Credeam că eşti în bucătărie.

Jane se uită la ea cu faţa palidă, încremenită, la fel ca şi ochii.

– De ce ţi-au dat drumul? întrebă ea.

Kirsten clipi. Apoi, brusc, i se făcu greaţă.

– Ah, Isuse, mormăi ea şi, ducîndu-şi o mînă la gură, trecu repede pe lîngă Jane şi fugi în baia de la parter.

– Iartă-mă, spuse ea cîteva minute mai tîrziu, încă avînd ochii umezi şi răsuflarea uşor gîfîită. Probabil e din cauza mîncării pe care mi-au dat-o ieri.

Jane stătea în hol privind-o cu aceeaşi expresie înspăimîntată.

Kirsten zîmbi jenată.

– Bem un ceai? spuse făcînd un gest spre bucătărie.

– De ce ţi-au dat drumul? repetă Jane.

– Păi, spuse Kirsten, privind-o curioasă, în principal pentru că nu eu am făcut-o. Şi pentru că au identificat vocea de pe casetă.

– A cui era vocea?

– Încă nu ştiu. Jane, cu riscul de a mă repeta, eşti sigură că te simţi bine?

Jane se depărtă, se duse în camera de zi şi luă un morman de pături.

– Ce-ai acolo? întrebă Kirsten ducîndu-se după ea.

Jane strînse grămada la pieptul ei slab, aplecîndu-şi capul ca Kirsten să nu-i vadă faţa. Kirsten era gata să repete întrebarea, cînd auzi paşi pe scară şi se răsuci.

– Tom! exclamă ea, văzînd feţişoara lui uitîndu-se peste balustradă.

– Jane mi-a cumpărat un trenuleţ nou, spuse el. Mă joc cu el.

– Zău? zise Kirsten simţind în atmosferă ceva straniu, de neînţeles.

– Vrei şi tu să te joci? o întrebă Tom.

– Mmm, da, răspunse Kirsten.

– Nu, zise Jane cînd Kirsten se îndreptă spre el. Vocea ei era înăbuşită de pături, strangulată de lacrimi.

Kirsten se opri.

– Kirsten, nu, te rog, o rugă Jane, ridicîndu-şi capul ca să o privească.

Kirsten se uită şi ea, uluită şi curios de descumpănită de intensitatea de sentimente ce făcea ca faţa lui Jane, de obicei ştearsă, să devină de nerecunoscut.

După un moment, ea se întoarse spre Tom. Ochii lui mari, albaştri, se mişcau de la Kirsten la Jane.

– Jane, îl sperii, spuse ea încet.

– Tom, du-te sus şi joacă-te cu trenuleţul tău.

Vocea subţire, sugrumată, a lui Jane avea o notă neaşteptată de comandă.

Tom se uită spre Kirsten.

– Du-te, dragule, zise Kirsten. Vin şi eu sus într-un minut.

Ascultător, Tom se întoarse şi urcă din nou scara.

– Jane, ce se întîmplă? întrebă Kirsten. Ce-i cu tine? Nu te-am mai văzut aşa pînă acum.

Jane o privi îndelung, apoi brusc păru că se rupe ceva în ea şi, spre uimirea lui Kirsten, ea putu vedea cum apare o emoţie nesigură.

– Nu-ţi pasă ce se întîmpă cu mine, plînse Jane. Nu-ţi pasă de nimic în afară de tine şi de Laurence.

– Dar nu-i adevărat. Bineînţeles că-mi pasă de tine, insistă Kirsten.

Jane clătină din cap, înainte şi înapoi, aproape de parcă nu ştia ce face.

– Nu, nu, nu-ţi pasă. Vrei să scapi de mine. Am auzit cînd i-ai zis lui Laurence.

Kirsten începu să ameţească.

– Cred că ai înţeles greşit...

– Nu, am înţeles bine, o întrerupse Jane. Am auzit ce-ai spus. Eram în cameră cînd ai spus că te simţi de parcă ai intrat în pantofii Pippei. Nu te deranja să-l iei pe Laurence şi pe Tom, dar nu mă voiai pe mine.

– Ah, Doamne, gemu Kirsten. Ai înţeles greşit...

– Nu! Niciodată n-ai avut timp pentru mine, nu m-ai ţinut aşa cum îl ţii pe Tom...

– Dar, Jane, el e doar un copil.

Obrajii lui Jane se înroşiră, dinţii erau dezveliţi într-o grimasă de emoţie înspăimîntătoare. Lacrimi îi curgeau din ochi şi din nas.

– Dar el nu-i copilul tău, nu-i aşa?

Spre uimirea lui Kirsten, Jane ridică o mînă, se aşează pe canapea cu ghemul de pături.

– Ssst, sst, făcu ea liniştitor, nu trebuie să plîngi. Mami e aici.

Un val de nelinişte o cuprinse pe Kirsten.

– Jane, zise ea apropiindu-se cu precauţie.

Jane îşi înălţă capul şi Kirsten încremeni, oprită de tristeţea inexplicabilă care cuprinsese acum ochii cenuşii, palizi.

– Vrei să-l ţii în braţe? întrebă Jane.

Kirsten se uită în jos, la legătura pe care i-o oferea Jane. Degetele delicate ale lui Jane desfăcură păturile.

În momentul în care Kristen văzu faţa micuţă, mîna îi zbură la gură ca să-şi înăbuşe un ţipăt şi se retrase îngrozită.

– Jane, pentru Dumnezeu, ce-i asta? gîfîi ea.

– E un bebeluş, răspunse Jane.

Lui Kirsten îi bătea inima tare. Îşi lăsă din nou privira în jos, la ochii mari, albaştri, la legătura în formă de inimă şi la crăpăturile negre, hidoase, care brăzdau faţa albă, fără viaţă.

– Uneori, pretindeam că-i al tău, spuse Jane. Pretindeam că l-ai minţit pe Laurence în privinţa avortului şi că eu aveam grijă de el în locul tău.

Un suspin de dezgust şi de teamă ieşi din gîtul lui Kirsten. Cum putuse oare Jane să ascundă o asemenea nebunie şi nimeni să nu observe?

– Hai ia-l, i-l oferi din nou Jane. E un copilaş foarte bun.

Kirsten începu să se dea înapoi.

– Nu vreau să-l ţin, spuse ea. Nu e...

O furie teribilă contorsionă trăsăturile lui Jane, atît de brusc şi atît de îngrozitor, încît Kirsten se dădu înapoi de parcă ar fi fost lovită. Jane smulse păturile, ridică bebeluşul în aer şi îl aruncă sălbatic de perete.

– Atunci, nu-l vreau nici eu, urlă ea.

Kirsten urmărea îngrozită, fără să-i vină să creadă, cum micul trup se sfărîmă într-o mie de bucăţele care se răspîndiră pe podea. Cînd ultimele rămăşiţe de porţelan se opriră, Kirsten îşi ridică din nou privirea spre Jane. Ochii îndureraţi ai lui Jane priveau drept înainte, fără să vadă, iar mîinile îi erau strînse în poală.

Trecură minute lungi pînă cînd privirea lui Jane se ridică spre Kirsten.

– Ştiu că ai scăpat de copil. Ştiu că ai făcut asta ca să-l pedepseşti pe Laurence pentru că te-a părăsit, strigă ea, dar eu n-am vrut ca tu să fii aşa. Am vrut să fii

bună şi să ai grijă de el.

Lui Kirsten îi pulsa capul. Atîtea gînduri oribile îşi făceau loc într-un colţ al minţii ei, încît nu putea gîndi cum trebuie. Cîntecele de leagăn de la telefon... caseta... Ce naiba era cu toate astea? De ce era Jane atît de frămîntată din cauza unui avort care se întîmplase cu atîta timp în urmă, care nu avea nici o legătură cu ea însăşi?

– El avea cea mai frumoasă mamă din lume, ţipă Jane bătînd cu pumnul în poală, dar tu nu l-ai vrut. Nu ţi-a păsat de el...

– Dacă ar fi trăit, mi-ar fi păsat, spuse Kirsten, atît de uluită că nici nu ştia ce vorbeşte.

– Nu. N-ai fi făcut asta, ţipă Jane clătinînd din cap cu vehemenţă. Nu l-ai vrut niciodată. N-ai vrut copii, de asta te-ai descotorosit şi de mine. La început, eram pregătită să te iert... te-am iertat. Şi te-am iubit... Dar tu nu m-ai iubit niciodată...

Ochii cenuşii ai lui Jane străluceau, iar buzele formau o linie încordată de ură.

– De ce ai spus tuturor că te-ai descotorosit de mine? zise ea. De ce le-ai spus că m-ai avortat, cînd ştiai că nu era adevărat?

Kirsten se uită la ea atît de şocată, că nu putu reacţiona.

– Hai, spune ceva! urlă Jane.

Saliva îi curgea pe la colţurile gurii, iar obrajii îi tremurau de frustrare.

– Nu ştiu ce să spun, răspunse Kirsten. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– *Mincinoaso! Mincinoaso! Mincinoaso! Mincinoaso!* Ştii cine eşti. Ştii cine sînt eu şi ce sînt pentru tine, aşa că nu mai minţi, Kirsten.

– Jane...

– Jane? Ăsta-i numele pe care mi l-ai ales? Sau

ai lăsat pe altcineva să-l aleagă? Cît de bine m-ai cunoscut cînd m-ai lăsat, Kirsten, cînd m-ai dat unor străini? Destul de bine ca să-mi dai un nume? M-ai alăptat?

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot spui?

– Nu te mai preface, urlă Jane sărind în picioare. Tu eşti mama mea. Ştii că eşti, aşa că nu mai minţi.

Ochii lui Kirsten se îndreptară spre scară. Era atît de uluită, încît, pentru moment, singurul gînd coerent în mintea ei era ca Tom să nu audă toate astea. De ce Dumnezeu l-a adus ea aici?

– De ce le-ai spus tuturor că ai scăpat de mine? continuă Jane să urle. De ce le-ai spus că ai făcut un avort, cînd adevărul era că m-ai dat de suflet? Propriul tău copil. Un bebeluş fără apărare, nici măcar de un an, şi m-ai dat. De ce Kirsten? De ce m-ai dat?

– Jane, şopti Kirsten. Eu nu sînt mama ta.

– Ba da, eşti! Eşti! Eşti! Ai făcut-o pentru că Laurence te-a părăsit?

– Jane, te rog, ascultă-mă. Eu nu sînt mama ta.

– Nu mai minţi! Tu eşti mama mea. Uită-te la mine, nu vezi asemănarea? Arăt ca tine.

– Jane, nu semeni deloc cu mine, şi chiar dacă ai semăna, nu e posibil.

– Este! Tu eşti mama mea şi Laurence e tatăl meu. Sîntem o familie!

– Ah, Doamne, gemu Kirsten îngropîndu-şi faţa în mîini. Jane, te rog, crede-mă. Nu sînt mama ta. Nu pot să fiu mama ta pentru că n-am născut niciodată un copil. Niciodată, mă auzi? Şi dacă aş fi născut, copilul ăla nu puteai fi tu.

– De ce? strigă Jane, ochii ei strălucitori sclipind şi mai tare. De ce nu puteam fi eu? Nu sînt destul de drăguţă?

– Ah, Doamne, ce trebuie să spun ca să te conving?

– Poţi să recunoşti adevărul, asta poţi face. Poţi recunoaşte că sînt parte din tine. Că m-ai purtat în pîntece...

– Jane! N-am purtat niciodată un copil mai mult de trei luni, dar chiar dacă aş fi născut, nu puteai fi tu. Eşti prea tînără. Aveam cincisprezece ani cînd am rămas însărcinată, acum am treizeci şi şapte de ani iar tu ai doar douăzeci şi doi de ani.

– Vezi, corespunde.

– Nu, nu corespunde. Unde mai sînt cele şase luni în plus cît te-am purtat? Aş fi avut atunci şaisprezece ani, împliniţi. Dar chiar şi aşa, Jane, am făcut un avort.

– Nu, nu-i adevărat, spuse Jane lovindu-şi pumnii unul de celălalt. Nu poate să fie adevărat. Tu eşti mama mea, ştiu că eşti... Şi Laurence este tatăl meu.

– Jane, nici nu-l cunoşteam atunci pe Laurence.

Jane avea nările lărgite, dinţii încleştaţi şi ochii îi străluceau, în timp ce se uita tăcută la foc.

– Laurence e tatăl meu, şopti ea. Ştiu că e. Şi tu eşti mama mea. O privi pe Kirsten. Te rog, spune că-i adevărat, se milogi ea.

– Vai, Jane, nu pot...

– Atunci, lasă-mă să-ţi dovedesc.

Kirsten inspiră trecîndu-şi degetele prin păr.

– Am fotografiile, declară Jane, lacrimi de disperare inundîndu-i obrajii. Pot să ţi le arăt. Le am aici.

Şi, înainte ca Kirsten să o poată opri, ea alergă în bucătărie şi îşi luă albumul.

– Uite, spuse ea, oferindu-i-l lui Kirsten. Aici sînt toate fotografiile, de cînd tu şi Laurence v-aţi căsătorit. Cînd m-aţi avut pe mine...

Neştiind ce să facă altceva, Kirsten luă albumul. Jane veni alături de ea şi Kirsten putu simţi tremurul trupului ei slăbit.

– Vezi, aici, zise Jane triumfătoare cînd Kirsten

întoarse prima pagină. Aici sînteţi în ziua nunţii voastre.

Inima lui Kirsten se strînse, cînd se uită la fotografia în care faţa Pippei fusese tăiată şi chipul ei lipit alături de al lui Laurence.

Cu emoţie, Jane, întoarse pagina.

– Vezi aici, zise ea, aici e cînd m-am născut.

Era o fotografie a lui Kirsten pe care o făcuse Laurence în urmă cu şase ani, lîngă care lipise o mică fotografie în alb-negru a unui bebeluş. Ea îşi aminti că Jane îi spusese odată că Laurence a păstrat fotografiile în debaraua din casa din Kensington. Probabil că de acolo le luase.

Pe pagina următoare, era o altă fotografie din aceeaşi perioadă, cu Kirsten şi cu Laurence, la care era adăugată fotografia copilaşului pe care acum Kirsten îl recunoştea ca fiind Jane. În jurul fotografiei lui Jane, erau aceleaşi urme de foarfecă pe care le aveau şi celelalte. Mai erau multe fotografii şi Kirsten trecu peste ele. În ciuda fricii care se acumula în ea, simţea de parcă i se frîngea inima. Se părea că singurele fotografii pe care Jane le-a putut găsi cu ea erau cele cînd avea mai puţin de un an şi cele făcute de Kirsten şi de Laurence cînd au fost la New Orleans. Între ele, nu mai era nimic.

– Vezi, totul e aici, spuse Jane luîndu-şi privirea de pe fotografia cu Kirsten, Laurence, Tom şi cu ea, pe care le-o făcuse un chelner la *Café du Monde.* Sîntem o familie. Ştiu că tu nu mă vrei. Ştiu că vrei să te descotoroseşti din nou de mine, dar Laurence n-o să te lase.

În tăcere, Kirsten închise albumul, îl puse pe măsuţa de cafea şi se întoarse să o ia pe Jane în braţe. În timp ce o ţinea, simţi că trupul fragil al lui Jane intră în convulsii.

– Aşa, o linişti Kirsten, mîngîindu-i părul, în timp ce suspine dureroase îi sfîşiau pieptul lui Jane şi lacrimi

fierbinţi curgeau pe umărul lui Kirsten. Dă-ţi drumul. Hai, nimeni n-o să-ţi facă nici un rău.

După un timp, Jane se retrase. Se aşeză pe canapea, strîngîndu-şi genunchii slabi la piept.

– Întotdeauna ai spus că ai să stai de vorbă cu mine, dar n-ai făcut-o niciodată. Te sunam ca să-ţi aud vocea, dar mi-era prea teamă ca să vorbesc. Uneori, îţi spuneam numele, dar atunci tu închideai telefonul. Am vrut doar să mă iubeşti, Kirsten, plînse ea cu suspine. Am vrut ca tu să faci parte din familia noastră, să fim doar eu, tu, Laurence şi Tom. Am ucis-o pe Anna ca ea să nu se bage între noi toţi.

Jane începu să plîngă iar. Kirsten se uită la ea, neputînd să gîndească. Nu era credibil, Jane nu putea să facă aşa ceva, totuşi vocea lui Kowski îi răsuna în urechi. E nevoie de un farmacist ca să imagienze aşa ceva, spusese Kowski, iar tatăl lui Jane era farmacist şi o încurajase pe Jane să devină şi ea, o învăţase formule chimice... Lui Kirsten îi căzu capul în faţă, gîndindu-se la Anna, îi văzu trupul cărat de la locul filmării, victimă nevinovată a unei nebunii care a fost produsă de o singurătate inimaginabilă şi de nevoia de a fi iubită... O nebunie care ieşea, în sfîrşit, la suprafaţă, prin straturile de emoţii înăbuşite şi distrugea sărmana minte torturată care o găzduia.

– Dar cum a fost cu Jake? şopti ea.

Un moment sau două, Jane nu răspunse, apoi vocea ei veni aproape ca un ecou din adîncul unei dureri fără margini.

– N-am vrut să-l omor pe el, suspină ea. Îmi plăcea Jake, n-am vrut ca el să moară. Îşi înălţă capul şi clipi ca pentru a-şi limpezi vederea. Lacrimi uriaşe încă îi alunecau pe obraji. Tu trebuia să fii, spuse ea, uitîndu-se absentă la foc.

Kirsten o privi.

– Te-am iubit, Kirsten. Te-am iubit atît de mult, de ce nu m-ai vrut?

– Ah, Jane, te-am vrut, zise Kirsten, aşezîndu-se în genunchi în faţa ei.

– Nu. Nu ţi-a păsat de mine. Ai vrut, pur şi simplu, să plec. Nimeni nu mă vrea niciodată. Nimănui nu i-a păsat de mine vreodată.

– Mie îmi pasă de tine, Jane.

Ochii disperaţi ai lui Jane cercetară faţa lui Kirsten.

– Zău?

Kirsten aprobă din cap, dar, deşi inima îi era plină de milă, tot ce dorea era să o scoată pe Jane din casă.

Mai presus de toate, trebuia să-l protejeze pe Tom. Se întrebă dacă ar putea găsi un motiv ca să se ducă sus. Ar putea folosi telefonul din dormitor să cheme ajutor.

Se uită în jos, la faţa lipsită de culoare a lui Jane. Pentru moment, părea calmă. Cu grijă, Kirsten se ridică în picioare.

– Nu mă părăsi, şopti Jane cînd Kirsten ajunse la uşă. Te rog, nu mă părăsi.

Kirsten se întoarse şi văzu trupul lui Jane ghemuit pe canapea.

– Nu durează mult, spuse ea cu blîndeţe.

Privirea lui Jane se întoarse spre foc. Kirsten se îndreptă spre scară. Era gata să urce, cînd o auzi pe Jane mişcîndu-se. Se răsuci, o văzu pe Jane venind şi întinse braţele spre ea. Brusc, Jane scoase mîna de la spate şi cleştele de cărbuni o pocni cu brutalitate pe Kirsten peste încheieturile mîinilor.

Kirsten ţipă, îşi trase mîinile gîfîind din cauza durerii cumplite. Jane ridică din nou cleştele, Kirsten se lăsă jos şi cleştele lovi în balustradă.

– El e tatăl meu! strigă Jane. Tu încerci să mi-l iei, dar nu am să te las.

– Jane, te rog!

Kirsten se înecă, se apucă de balustradă, încercînd să se ridice. Era straniu cum, în ciuda realităţii durerii, tot nu-i venea să creadă că asta se întîmpla cu adevărat.

– El mă iubeşte! Are grijă de mine! Tu de ce nu mă iubeşti? Tu eşti mama mea! De ce nu mă iubeşti?

Kirsten voi să vorbească, dar brusc îşi trase capul spre spate, cînd cleştele veni spre faţa ei. Cumva, reuşi să se tîrască din calea ei şi să ajungă la bucătărie, unde căzu peste chiuvetă.

– Laurence n-o să te vrea dacă nu eşti frumoasă, spuse Jane venind după ea şi, spre groaza lui Kirsten, ea smulse un cuţit de pe perete.

– Jane, pentru Dumnezeu, te rog, opreşte-te.

Kirsten se sprijini de chiuvetă dar din ochii lui Jane emana o energie neomenească şi Kirsten vedea că vorbele nu ajungeau la ea. Cînd Jane se aruncă spre ea, Kirsten se răsuci depărtîndu-se, dar Jane o prinse de păr şi o trase atît de tare, încît Kirsten se apucă de chiuvetă ca să se menţină în picioare.

Cînd cuţitul porni spre faţa ei, Kirsten dădu drumul chiuvetei şi se lăsă pe podea. Cuţitul trecu prin aer, dar Jane îl ridică din nou. Kirsten se rostogoli, aruncîndu-se sub masă, în panică şi tremurînd atît de tare, de parcă fiecare părticică din ea era un nod de groază paralizantă.

Se uită neputincioasă cum Jane arunca scaunele prin bucătărie. Apoi se făcu linişte. Văzu picioarele lui Jane la un capăt al mesei, nemişcate. Întoarse repede capul să vadă dacă drumul spre uşă era liber, dar cînd reveni, văzu că Jane o porneşte prin bucătărie, de parcă i-ar fi simţit intenţia.

– Kirstie, de ce te ascunzi sub masă?

La auzul vocii lui Tom, Kirsten îşi înălţă capul.

– Ah, Doamne, murmură ea pornind prin cameră. Tom! Du-te! Du-te sus.

Dar Jane îl înhăţase deja.

– Jane, el e doar un copil, pentru Dumnezeu, lasă-l! strigă Kirsten cu inima îngheţată de groază.

– E-n regulă, Tom, spunea Jane în timp ce-l trăgea în camera de zi. Nimeni n-o să-ţi facă nici un rău. Fii doar un băiat cuminte acum.

– Kirstie! se plînse Tom încercînd să se uite peste umăr.

– Jane! Dă-i drumul, strigă Kirsten, dar cînd veni în spatele ei, Jane se răsuci sărind cu cuţitul. Kirsten gîfîi cînd fu tăiată la umăr. Tom se lupta să se elibereze urlînd numele lui Kirsten, dar Jane îi strînse mîinile la spate şi ţinu lama cuţitului la gîtul lui.

– Ăsta-i copilul pe care-l vrei! plînse ea cu suspine. Dar nu-i al tău. Nu-l poţi avea. E al meu şi al lui Laurence. Nu-i al tău!

– Jane, nu-i face aşa ceva, se rugă Kirsten. Tu îl iubeşti, nu poţi Jane! urlă ea cînd vîrful cuţitului intră în carnea lui Tom.

Tot trupul lui Tom se zguduia de suspine.

Ochii tulburaţi ai lui Jane îi fixau pe ai lui Kirsten.

– O să fiţi cu toţii împreună, spuse ea. O să aveţi tot ce aţi vrut dintotdeauna şi eu am să fiu singură. Nimănui n-o să-i pese de mine... Dar de ce să aveţi voi totul? De ce să aibă Tom atîta dragoste, cînd eu n-am avut niciodată nici un pic?

– Jane, pledă Kirsten cu vocea stridentă de panică, nu vezi că, dacă îi faci ceva lui Tom, o să-i frîngi inima lui Laurence? Dacă îl iubeşti, Jane...

– Tati! plînse Tom.

Jane se uită în jos. Kirsten folosi şansa şi lovi cu pumnii uniţi într-o parte a capului lui Jane. Cuţitul zbură prin cameră, cînd Jane căzu pe spatele canapelei.

Apucîndu-l pe Tom de mînă, Kirsten fugi spre uşa din faţă.

– Îl vreau pe tati! Îl vreau pe tati! gîfîia Tom.

Uşa din faţă era încuiată. Nu aveau chei.

– E-n regulă, dragul meu.

Kirsten gîfîia, cînd îl luă sub braţ pe Tom şi alergă cît putu de repede sus, în dormitorul ei.

Trînti uşa în urma ei şi punîndu-l pe Tom pe şold, se repezi la telefon. Linia era moartă.

– Ah, nu, mormăi ea, dîndu-şi seama că probabil Jane îl deconectase.

– Nu mai vreau ca Jane să mai fie speriată, plînse Tom.

– Nu, dragul meu, nici eu nu vreau, mormăi Kirsten uitîndu-se înnebunită prin cameră şi întrebîndu-se ce să facă în continuare. Apoi, dîndu-şi seama că uşa nu putea fi încuiată, alergă în baie.

Ţinîndu-l în continuare pe Tom, dădu drumul la apă şi udă un prosop. Apoi tamponă cu el tăietura de la gîtul lui Tom. Spre uşurarea ei, nu era decît o zgîrietură. Dar nu şi cea de la umărul ei. Cînd se uită la tăietură, simţi o teamă îngrozitoare care îi făcea greaţă, cuprinzînd-o. Ce naiba să facă acum?

Lăsă capacul de la toaletă şi se aşeză, ţinîndu-l strîns pe Tom. Trebuia să facă efortul să gîndească. Era o cale de ieşire, trebuia să fie, dar, Doamne, Dumnezeule, ce uşor ar fi fost dacă Tom nu ar fi fost aici.

Brusc, se încordă. Auzi scîrţîitul unei scînduri, paşi uşori; Jane venea în sus pe scară.

Lui Kirsten i se bătea tîmplele. Chiar după toate cele întîmplate, ea tot nu putea accepta că Jane, cea pe care o cunoşteau, sau măcar credeau că o cunoşteau, era cea care făcuse toate astea.

– Kirsten! Kirsten! strigă Jane.

Tom îşi îngropă capul în umărul lui Kirsten şi o

strînse tare.

– Tom? Unde eşti Tom?

Vocea lui Jane era normală, de parcă se jucau de-a v-aţi ascunselea.

– Cred că trebuie să fii aici, spuse Jane.

Kirsten înţelese că Jane era la uşa dormitorului.

Ascultă, fiecare nerv încordîndu-i-se de teamă, cînd paşii lui Jane se apropiară.

– Da, cred că eşti aici, zise Jane şi amîndoi, Kirsten şi Tom, tresăriră cînd Jane zgudui uşa.

Kirsten încercă să se uite la Tom, dar faţa lui era încă ascunsă la gîtul ei.

– E-n regulă, dragul meu, şopti ea netezindu-i părul. O să fie bine.

32

Laurence acceleră pe pasarela Hammersmith, cu piciorul apăsat la maximum pe accelerator, în timp ce trecea de pe o bandă pe alta. Îşi dădea seama de sirenele poliţiei în urma lui şi, uitîndu-se în oglinda retrovizoare, văzu girofarul albastru făcîndu-şi loc prin trafic. Împinse maneta de viteză, ca să capete mai multă viteză. Maşina scîrţîi, protestînd, iar un alt şofer se lovi de bordură ca să-i facă loc să treacă. Stopul din faţă devenise verde şi, apăsînd pe claxon, Laurence trecu în goană printre maşini.

Afurisita lui de maşină îşi găsise momentul să se defecteze. Ar fi fost deja la Kirsten, dacă nu ar fi trebuit să împrumute o maşină de la vecinul lui Ruby şi să-i explice urgenţa. Încercase să sune la Kirsten de la Ruby şi, spre groaza lui, răspunsese Jane. Nu spusese decît alo, înainte de a-i auzi vocea lui, apoi a închis şi a deconectat telefonul. Îl lăsase pe tatăl lui la Ruby să ia legătura cu poliţia şi să încerce să mai sune la numărul lui Kirsten.

Cînd încercă să forţeze trecerea prin semaforul roşu, ignorînd claxoanele şi furia celorlalţi şoferi, văzu maşina poliţiei urcînd pe trotuar, întorcîndu-se şi oprindu-se

brusc în faţa lui. Nu aşteptă nici măcar ca ei să se dea jos din maşină, sări el jos, alergă spre ei şi le explică cine era şi ce făcea, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru publicitatea care se făcuse în jurul arestării lui Kirsten, pentru că ofiţerii l-au recunoscut. În cîteva minute, goneau din nou pe străzile Londrei de data asta cu maşina de poliţie în faţă, şi cu unul dintre ofiţeri strigînd în radio emiţător, să vină întăriri în Elm Park Gardens cît se putea de repede.

Laurence se întoarse să fie alături de Kirsten, la spital, de îndată ce îl instală pe Tom la părinţii săi. Thea era îngrozită că o lăsase pe Jane să iasă cu Tom mai devreme. Se pare că Jane zisese că merge la o petrecere de aniversare şi era la fel de uluită de duplicitatea lui Jane ca şi toţi ceilalţi. Tom părea liniştit, ameţit, dar fundamental era bine. Jane fusese arestată acasă la Kirsten, de îndată ce Laurence descuie şi lăsă poliţiştii să intre. Reieşise că poliţia o căuta deja, pe martorul cheie, despre care pomenise Hellerman, fiind nimeni altul decît Jim Cottle, tatăl ei. El devenise tot mai bănuitor faţă de comportarea lui Jane şi ultima picătură a fost cînd poliţia i-a pus caseta şi şi-a recunoscut vocea pronunţînd numele lui Kirsten. Jane îl înregistrase probabil într-un moment, fără ca el să ştie, şi folosise tehnica electronică pentru a-i distorsiona vocea. Dar nu era chiar atît de distorsionată, aşa că Laurence recunoscuse şi el vocea tatălui lui Jane, cînd Ruby făcuse uluitoarea ei dezvăluire.

– E o ironie crudă cînd te gîndeşti că prin felul cum au tratat-o, părinţii ei sînt răspunzători pentru nebunia

ei, spuse Laurence.

Kirsten era uimită cît de calmă era, deşi tot ce voia era să urle de durere şi de şoc pentru cele prin care trecuseră ea şi Tom. Brusc, îşi aminti.

– Doamne, gemu ea, cum am putut să uit? Mîine este audierea. Laurence, trebuie să te duci acasă. Dacă Pippa cîştigă, asta poate fi ultima ta noapte cu Tom.

– N-o să fie, spuse Laurence.

Kirsten se ridică şi se uită la el curioasă.

– Ce vrei să spui? întrebă ea. S-a întîmplat ceva?

– Da, dar asta poate să mai aştepte.

– Aş prefera să-mi spui acum. O senzaţie de nelinişte îi cuprinsese stomacul. Ah, Doamne, nu! Fă să fi înţeles eu greşit. Laurence, zise ea cînd el se ridică în picioare, Laurence, ce este?

– Ţi-am spus, poate să mai aştepte.

– Nu, zise ea, clătinînd din cap. Vreau să ştiu acum.

El se întoarse şi, cînd Kirsten îi văzu faţa, o amorţeală îi cuprinse inima.

– Laurence, spune-mi, te rog!

– Nu e nimic de zis.

– Laurence, nu mă minţi. S-a întîmplat ceva şi vreau să ştiu.

– Kirstie, ai trecut prin destule pentru o zi. O să discutăm mîine despre asta.

– Nu, cum naiba crezi că am să dorm ştiind că-mi ascunzi ceva? Vreau să ştiu acum... Orice-ar fi.

– Kirstie, nu mă obliga. Pentru binele tău...

– Ah, Doamne, Laurence, mă sperii. Ce se întîmplă cu Tom? Mi-ai zis că te-ai văzut cu Pippa? Ţi-a spus ceva?

– Da, mi-a spus ceva.

– Ce anume?

– A decis că Tom trebuie să rămînă aici, în Anglia,

rosti el fără să se poată uita în ochii ei.

– Dar, asta-i fantastic, nu-i aşa? Nu te bucuri?

– Da, bineînţeles. Asta voiam. Păi ştii că...

– Dar ce-i?

În cele din urmă, el se întoarse, se uită la ea şi se aşeză blînd lîngă ea, luîndu-i mîinile.

– Kirstie, tu ştii cît de mult te iubesc, nu-i aşa? întrebă el.

– Credeam că ştiu, zise ea răsuflînd greu, cu ochii aţintiţi într-ai lui

– Da. Te iubesc, Kirsten şi nu vreau să te îndoieşti de asta vreodată.

– Atunci, de ce încep să o fac?

– Ah, Doamne, nu ştiu cum să-ţi spun asta, gemu el. Nici acum, nici altădată.

– Laurence, te rog, şopti Kirsten simţind cum amorţeala din inimă i se transformă în gheaţă.

– Pippa m-a lăsat să am eu custodia... dar nu aşa cum am vrut noi.

– Atunci, cum?

– Vrea să vină înapoi. Vrea să fim din nou o familie.

Mult timp, Kirsten se uită fix la el. Simţea durerea care îşi făcea loc, dar, pentru moment, tot ce simţea era şocul că acum, după toate prin cîte trecuseră împreună, avea oricum să-l piardă. În cele din urmă, îşi retrase mîinile şi zise:

– Atunci asta trebuie să faci.

– Ah, Doamne, murmură el. N-ar fi trebuit să-ţi spun. Nu în seara asta...

– E-n regulă, spuse Kirsten calmă, dar în sinea ei ştia că nu era. Dacă aşa îl păstrezi pe Tom, atunci asta trebuie să faci.

– Te iubesc, Kirsten. Am să te iubesc întotdeauna.

Ea zîmbi slab.

– Cred că ar trebui să pleci acum, zise ea.

– Nu te las în seara asta...

– Laurence, te rog, eu... Vocea i se sparse, dar, adunîndu-şi curajul, încercă din nou. Eu cred că ar fi mai bine să pleci. Nu argumenta. N-are rost să o lungim, o să fie doar mai greu pentru amîndoi. Laurence, te rog... spuse ea cînd el se opuse din nou. Ai luat hotărîrea. Eu înţeleg hotărîrea ta, dar vreau să pleci.

Ea se răsuci, dorind cu disperare să se agaţe de el, să-l roage să rămînă şi fiind totodată îndurerată că îl pierdea pentru a doua oară în viaţa ei, acum cînd îi purta copilul. Nu se mai putea uita la el. Pentru o clipă, fu gata să-i mărturisească, vorbele îi stăteau pe limbă cerînd să fie rostite, dar ea se reţinu. Nu-i putea face una ca asta. Îl iubea prea mult ca să-l vadă atît de sfîşiat de alegerea agonizantă la care l-ar obliga.

Cîteva minute mai tîrziu, auzi uşa închizîndu-se în urma lui şi atunci înţelese că toată viaţa ei se sfărîma ireparabil.

33

– Unde sînt ceilalţi? întrebă Laurence intrînd în camera de zi şi găsind-o doar pe Pippa.

– Părinţii tăi s-au dus la o festivitate la ambasada americană, răspunse Pippa, punînd deoparte manuscrisul pe care-l citea.

– Şi Tom?

– Sus. E bosumflat.

Imediat, faţa lui Laurence se întunecă.

– De ce?

– De ce crezi?

– L-ai lovit din nou, Pippa?

– De fapt, da. O merita. A fost al naibii de obraznic cu mine... Unde te duci? strigă ea, ridicîndu-se în picioare cînd Laurence vru să iasă din cameră.

– Să văd de Tom. Ce credeai?

– Laurence! Trebuie să facem un front comun în legătură cu asta. Îl scăpăm de sub control şi tu ştii asta.

– Iar el mănîncă doar palme, zise încordat Laurence, şi eu nu sînt de partea ta în privinţa asta, Pippa. Nu te poţi aştepta să te întorci în viaţa lui, iar el să se comporte de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. N-are încredere în tine. Se teme că o să-l părăseşti din nou...

– Rahat! Se teme că n-o s-o mai vadă pe Kirsten Meredith, de asta îi e teamă.

– Bineînţeles că da. A iubit-o, Pippa, şi o să aibă nevoie de cîtva timp ca să se obişnuiască.

– A avut deja mai mult de o lună. De cît timp mai are nevoie? se răsti ea furioasă.

– De cît timp mai ai tu nevoie? îi repetă Laurence.

Pippa se depărtă.

– Uite ce-i, oftă Laurence lăsînd uşa şi revenind în cameră. N-a fost uşor pentru nici unul dintre noi, dar credeam că am căzut de acord că Tom trebuie să fie pe primul plan.

– Este, răspunse Pippa nefericită. Dar mă răneşte cînd tot vorbeşte despre Kirsten, despre ce-l lăsa sau nu-l lăsa să facă.

– Ştiu, zise Laurence, punîndu-şi o mînă pe umărul ei. Dar trebuie să ai răbdare, Pip. El e doar un copil şi tot ce poate el înţelege acum e că are o mamă care este tot timpul furioasă pe el.

– Întotdeauna? întrebă Pippa întorcîndu-se să-l privească.

Laurence dădu din cap.

– De cele mai multe ori.

– Îl iubesc, ştii asta, Laurence, nu-i aşa?

– Sigur că ştiu. Dar trebuie să-l convingi şi pe el de asta. Şi a-l pălmui nu e o cale.

– Dar ce ar trebui să fac atunci cînd mă sfidează şi face panarama pe care o face? Să-l las să-şi facă de cap?

– Nu. Dar nu-l bate. Încearcă să discuţi cu el şi spune-i că-l iubeşti.

Pippa îşi înclină capul şi îşi frecă obrazul de mîna lui.

– Şi ţie îţi lipseşte ea, nu-i aşa? zise ea cu blîndeţe.

Laurence înghiţi în sec.

– Da, spuse el, îmi lipseşte.

– Facem oare un lucru drept aici, Laurence? întrebă Pippa cu ochii strălucitori, ridicaţi spre el, la fel cum făcea Tom cînd nu era sigur de ceva.

– Nu ştiu, răspunse el, aplecîndu-şi fruntea pe fruntea ei. Aş dori din suflet să ştiu.

– Eu vreau ca lucrurile să meargă, şopti Pippa. Şi ştiu că tu faci tot ce poţi; aşa că probabil eu ar trebui să mă străduiesc mai mult, nu?

– Cred că da, spuse Laurence luînd-o în braţe. Se uită spre tavan, încercînd din greu să-şi reţină resentimentul care-l cuprindea. Dacă ea ar recunoaşte măcar că nu o să meargă treaba. Dacă ar renunţa şi s-ar întoarce la Zaccheo, unde era locul ei cu adevărat. Nici unul dintre ei nu era fericit şi nici unul dintre ei nu credea cu adevărat că ar putea fi; atîta vreme cît Pippa nu era gata să renunţe, el nu putea face nimic. Poate că dacă Tom ar fi vrut să meargă cu mama lui, ar fi fost mai uşor, dar, aşa cum stăteau lucrurile, Tom nu l-ar fi părăsit pe tatăl lui pentru nimic în lume. El se simţea în siguranţă numai avînd dragostea lui Laurence, iar Laurence nici nu concepea să se gîndească la ceva ce i-ar sfărîma această siguranţă.

Dar, Isuse, îi era dor de Kirsten. Nu trecea nici un moment din zi în care să nu se gîndească la ea şi să nu dorească să ridice telefonul ca să vorbească cu ea. Se ţinuse de promisiunea să nu sune, pentru că ştia că acesta era felul ei de a face faţă lucrurilor, dar asta îl sfîşia. Ştia că ea va face tot ce va putea ca să iasă din această situaţie, dar ce nu ştia era dacă, în cele din urmă, va avea puterea s-o facă. Suferise prea mult în viaţa ei şi era prea vulnerabilă, prea dependentă de dragostea pentru el, cum era şi el de dragostea pentru ea. Nu trebuiau să fie despărţiţi astfel, aveau nevoie unul de altul într-un fel cum el şi Pippa n-au avut şi nu

vor avea nevoie vreodată.

În ultima vreme, insomniile lui deveniseră constante şi incapacitatea lui de a face dragoste cu Pippa avea să devină în curînd permanentă. O dorea doar pe Kirsten, trupul şi sufletul lui sufereau de lipsa ei în toate felurile imaginabile.

Trebuia să înceapă lucrul la un nou proiect în săptămîna următoare, dar nu se putea concentra asupra acestuia. Cu Kirsten ar fi putut pleca la Hollywood, ar fi putut realiza aproape orice. Dar toate visurile pe care le făuriseră împreună despre un mare viitor s-au transformat în cenuşă, în ziua în care Pippa a cerut să se întoarcă. Iar acum, teama că viaţa lui Kirsten se destrăma îl chinuia zi şi noapte. Nu voia să-şi încalce promisiunea, dar ştia că, mai curînd sau mai tîrziu, avea să ridice telefonul pentru că trebuia să ştie dacă ea era bine.

Auzind uşa din faţă închizîndu-se şi vocile părinţilor lui în hol, Laurence îi dădu drumul Pippei.

– Mai bine mă duc să văd ce face Tom, zise el.

Pippa zîmbi cu tristeţe.

– Vin şi eu cu tine, spuse ea. Şi apoi, Laurence, cred că ar fi mai bine să discutăm. Trebuie să lămurim lucrurile aici, să găsim ceva convenabil pentru toţi, dar cred că tu deja ştii care este răspunsul.

– Oare? întrebă Laurence.

– Da. Tu o vrei pe ea înapoi. Nu poţi să nu te gîndeşti la ea... Şi nici Tom nu poate. Iar dacă ea vă poate face pe amîndoi mai fericiţi decît pot eu, atunci poate ar trebui să mă întorc la Zaccheo şi să vă las pe voi doi să vă continuaţi viaţa.

Momente prelungite, Laurence se uită în jos la ea, apoi îi înconjură umerii cu braţul şi, în timp ce ieşeau din cameră, căutînd să-şi ascundă euforia, el zise:

– Cel puţin am încercat.

Doamne, cît de tare dorea să se ducă acum la telefon să o sune, să-i spună că o iubeşte şi să o roage să-l primească înapoi! Dar Pippa avea dreptate, trebuiau să discute mai întîi şi să lămurească în ce fel vor fi relaţiile ei cu Tom.

Zîmbind în sinea ei, Kirsten se uită la scrisoarea pe care o ţinea în mînă şi o citi din nou. Sosise în dimineaţa aceea, împreună cu o scrisoare de la avocatul ei, în care îi spunea că Dyllis Fisher fusese convinsă să-şi dea demisia de la ziar, să predea frîiele puterii altcuiva, cu o dispoziţie mai stabilă. Aruncase scrisoarea. Nu mai voia să audă de Dyllis Fisher. Nevoia amară de răzbunare, care o mînase pe Dyllis, nu o va mîna şi pe ea. Acum, asta făcea parte din trecut, iar singura plăcere pe care o simţea de pe urma căderii lui Dyllis era uşurarea că scăpase de ea.

Totuşi, cealaltă scrisoare, o păstrase şi o recitise deja de mai multe ori în ziua respectivă. De fiecare dată cînd o citea, nu putea decît să se minuneze de felul crud în care viaţa îţi joacă micile ei feste, amintindu-i de ceea ce visase cîndva şi arătîndu-i că visurile nu se vor împlini niciodată. Se întreba dacă Laurence primise aceeaşi scrisoare, dar, amintindu-şi că nu trebuie să se gîndească astfel, puse scrisoarea jos şi urcă scara ca să continue împachetatul

De cînd se hotărîse să plece din nou în Franţa şi să-şi crească copilul în străfundul regiunii Provence, se simţea mult mai bine. Vor fi fericiţi acolo amîndoi, în siguranţă şi fără să-i mai producă vreo durere lui Laurence în eventualitatea că vor fi descoperiţi de presă.

Paul îi lăsase destui bani ca să nu mai trebuiască să lucreze vreodată, dar va onora contractul pe care-l avea cu editorul şi îşi va scrie cartea. Ştia că nu va fi uşor, dar nu se va grăbi şi va scrie doar cînd va avea chef. Şi poate, într-o bună zi, va simţi nevoia să iasă iar în lume şi să accepte provocarea de a-şi aduce ideile pe ecran. Dar acum nu mai avea ambiţia asta. Dacă aceasta dispăruse odată cu Laurence sau pentru că voia ca bebeluşul să fie pe primul plan, nu-şi dădea seama, dar ce importanţă avea? Îşi aranja viaţa, ieşise din criză şi cu toate că el îi lipsea în fiecare ceas, în fiecare minut al zilei, îşi reamintea mereu că durerea va slăbi cu timpul. Va ţine în braţe copilul lui şi îi va da toată dragostea ei.

Pentru un moment, se opri din ceea ce făcea şi se aşeză pe pat. Ştia că va începe să plîngă, voia să lase lacrimile să curgă. Doctorul îi spusese că, dacă îşi reţine emoţiile, aşa cum făcuse, nu era bine nici pentru ea şi nici pentru copil. La început nu fusese uşor, dar acum se întreba dacă se vor opri vreodată.

În cele din urmă, îşi şterse ochii, se ridică şi se duse în baie ca să-şi dea cu apă rece pe faţă. Era în regulă, cu adevărat, doar că uneori amintirile se năpusteau asupra ei şi era dificil să fie tare. Iubea casa asta, cunoscuse aici atîta fericire, încît se îngrozea să o părăsească. Dar putea oricînd să se reîntoarcă, îşi aminti ea. Nu exista nimic pe lume care să o oblige să facă ceva ce nu voia să facă, iar acum voia cu adevărat să plece. Avea nevoie să rupă legăturile care încă o ţineau legată de Laurence, să se depărteze de tentaţia de a-l suna şi a-i spune cît de mult îl iubeşte încă. În sufletul ei, ştia că suferinţa lui era la fel de mare ca şi a ei şi, dacă ar face asta, lui i-ar fi şi mai greu.

Revenind în dormitor, continuă să-şi facă bagajul. Dorea cu disperare să aibă pe cineva cu care să vorbească, să împărtăşească tot ce era în inima ei, atunci

poate că povara nu i-ar mai părea atît de grea. Ştia că era o nebunie să se învinovăţească pe ea pentru tot ceea ce se întîmplase. E adevărat că, prin revenirea ei, nu adusese decît durere şi nefericire celor pe care îi iubea. În momentele ei negre, ea se vedea ca o purtătoare de ghinion, care, într-un fel, era atinsă de mîna nefericirii şi că ea trecea această nefericire celor a căror viaţă se încrucişa cu a ei. Dar nu avea nici un rost să gîndească astfel şi, în plus, asemenea gînduri triste ar aduce pe lume un bebeluş trist, cel puţin aşa îşi spunea.

Cînd închise o valiză şi deschise alta, se întrebă dacă să o sune sau nu pe Helena înainte de a pleca. Ar fi atît de plăcut să-i audă vocea, să o vadă chiar şi să-i poată cere scuze pentru toată durerea pe care şi-o provocaseră una alteia. Trecuseră trei săptămîni deja de cînd Helena lăsase un mesaj pe automat. Dacă nu ar fi fost însărcinată, Kirsten ar fi chemat-o de mult, dar nu era sigură că, dacă o va vedea, nu-i va spune despre copil. Dacă ar face asta, nu încăpea îndoială că Helena s-ar duce direct la Laurence.

Totuşi, acum, cînd avea biletul pentru a doua zi dimineaţa, bagajul nu era încă gata şi era prea tîrziu ca s-o cheme pe Helena să vină la ea, nu erau şanse decît ca ea să-i spună cît de rău îi părea şi să-i ureze Helenei noroc în viitor.

Se uită la telefon şi aproape că rîse simţind ghemul de nervi care începu să-i agite stomacul. Poate că ar trebui să-l sune şi pe Laurence. Ar trebui să-şi spună adio, în felul acesta ruptura ar fi mai curată. De fapt, acum, cînd se gîndea să dispară fără nici un cuvînt aşa cum plănuise, îşi dădea seama că l-ar răni foarte rău. Aşa încît, da, poate ar trebui să-l sune; nu trebuia să-i spună unde pleacă, dar poate că ar trebui să ştie că e bine.

Dormitorul era într-un asemenea haos, încît hotărî să coboare la telefon. Cînd ajunse pe palier, se opri. Era oare acesta un lucru înţelept? Făcuseră un pact să nu ia legătura unul cu celălalt şi, deşi ea dorea în fiecare zi ca el să-şi încalce promisiunea...

Tresări cînd sună telefonul. Imediat se întrebă dacă era el. Permiţînd speranţei să se adune în sufletul ei, alergă spre scară.

Nici nu văzu măcar micul trenuleţ de jucărie la capătul scării. Totul s-a întîmplat atît de repede, încît nu simţi decît durerea orbitoare care îi străbătu capul înainte ca soneria să se oprească şi se prăbuşi în întunericul ameţitor.

34

Thea intră încetişor în cameră şi închise uşa în urma ei. Helena se uită în sus de acolo de unde şedea lîngă patul de spital, cu degetele împletite cu ale lui Kirsten.

– Cum te cheamă? şopti Thea.

– Mai doarme încă.

Thea se duse lîngă pat, se aplecă şi dădu la o parte de pe faţa lui Kirsten o şuviţă de păr.

– Mulţumesc că m-ai anunţat, zise ea.

– I-ai spus lui Laurence?

– Nu. Încă nu.

– O să-i spui?

Thea zîmbi spre faţa palidă a lui Kirsten.

– A încercat să o sune aseară, spuse ea. N-a răspuns. Ei, acum ştim de ce. Slavă Domnului că ai ajuns la timp la ea.

– Helena! spuse hîrîit Kirsten.

– Da, sînt aici, răspunse Helena. Cum te simţi acum?

Kirsten clipea încercînd să-şi limpezească vederea.

– Nu sînt sigură. Mă doare capul... Unde mă aflu?

Helena zîmbi. Kirsten fusese probabil prea ameţită cînd îşi revenise mai devreme ca să fi înregistrat cele relatate de Helena.

– La spital, răspunse ea.

– De ce? Ce s-a...

Kirsten se opri şi închise strîns ochii. Thea ieşi din cameră să caute infirmiera.

– Stai liniştită, o certă cu blîndeţe Helena cînd Kirsten încercă să se ridice.

– Cine a fost aici? întrebă Kirsten.

– Era... Orice referire la Laurence putea să nu fie potrivită acum. Era doar o infirmieră, zise Helena.

– Cum am ajuns aici?

– Cu ambulanţa. Am trecut pe la tine, aseară. Am considerat că era timpul să îndreptăm lucrurile. Rîse slab. N-ar fi trebuit să las pînă în ceasul al unsprezecelea. Oricum, am bătut şi-am bătut... Vedeam că luminile erau aprinse aşa că ştiam că erai acasă... Eram îngrozită să nu te fi... Mă rog, ştii ţu. Am fugit alături să dau telefon. Poliţia a spart uşa şi ambulanţa te-a adus aici.

Kirsten clătina din cap şi zîmbea, de parcă se certa singură că provocase atîta agitaţie.

– Îţi mulţumesc, spuse ea strîngîndu-i mîna Helenei. Nu te merit ca prietenă după felul cum m-am purtat cu tine.

– Eu nu te merit pe tine, şopti Helena. Dar despre asta o să vorbim altă dată.

Kirsten se uită la mîinile lor unite, apoi îşi înălţă capul şi zîmbi.

– N-a fost ceva intenţionat, spuse ea. Ştiu că tu crezi că a fost... Înghiţi în sec. N-aş fi făcut niciodată aşa ceva, mai ales cînd... cînd...

– E-n regulă, spuse liniştitor Helena cînd ochii lui Kirsten se umplură de lacrimi.

– Helena, spune-mi te rog... Copilul... e-n regulă?

– Copilul? repetă Helena.

– Vai, Doamne, zise Kirsten închizînd ochii în timp ce teama îşi făcu loc în inima ei. Sigur că asta trebuiau să controleze în primul rînd, dacă mai trăia copilul şi dacă nu i-au spus Helenei...

– Helena, te rog, trebuie să afli pentru mine.

– Ce să aflu? întrebă Helena.

– Dacă am pierdut sau nu copilul cînd am căzut.

– Ah, Isuse, gemu Helena. Vrei să spui că eşti însărcinată? Ah, Doamne, Kirsten... Mă duc să chem doctorul imediat. Stai liniştită. Nu te îngrijora, o să fie bine. Îţi promit, totul o să fie în regulă.

Cînd uşa se deschise cîteva minute mai tîrziu, doctorul veni singur. Kirsten se uită la expresia lui şi îşi acoperi faţa cu mîinile.

Mai tîrziu, în cursul zilei, Helena îi aduse lui Kirsten haine curate ca să poată pleca acasă. Nu era sigură că doctorul o va externa pe Kirsten, dar după ce o consultase mai devreme, Kirsten fusese atît de insistentă că se simţea bine şi putea să plece, încît Helena se gîndise că era mai bine să-i aducă hainele, fie şi numai ca să-i facă pe plac.

Cînd intră în cameră, o găsi pe Kirsten şezînd pe marginea patului... Helena clipi. Arăta al naibii de radioasă. Desigur, avea încă obrajii palizi, la fel şi buzele şi marginile cicatricei unde se lovise la cap în cădere, dar ochii îi străluceau.

– Pentru cineva care a încercat să dea ortul popii, arăţi de parcă ai fi cîştigat alegerile, remarcă Helena.

– N-am încercat să dau ortul popii, replică Kirsten. Şi poate am cîştigat alegerile. Cel puţin ca o metaforă.

Helena o privi cu scepticism.

– Vai, Helena, ar trebui să-ţi vezi mutra, rîse Kirsten. Acum mă simt bine. Nu m-ar lăsa să plec, dacă n-aş fi bine.

– Dar n-am văzut niciodată o însănătoşire atît de rapidă. Şi eşti sigură că doctorul a spus că poţi să pleci? Te avertizez că nu vreau să fiu complice la un lucru cu care el nu a fost de acord.

– Dacă nu mă crezi, du-te şi întreabă-l. Am avut o discuţie lungă în după-amiaza asta, zise ea. Următoarele cîteva săptămîni trebuie să o iau mai uşor, dar în ansamblu el crede că o să fim bine. Ah, Helena, nici nu-mi vine să cred...

– Hei, rîse Helena, luînd-o în braţe pe Kirsten. Haide, copilul ăsta cu siguranţă că o să fie bine. Prin cîte a trecut şi încă se ţine bine.

– Copilul?

– Bine, copila. Ce importanţă are, din moment ce totul e în regulă?

– N-are nici o importanţă.

Kirsten rîse şi îşi şterse o lacrimă cu degetele.

– De ce naiba nu m-ai sunat? întrebă Helena.

– Tu de ce nu m-ai sunat? contracară Kirsten.

Helena zîmbi slab.

– Ei asta, răspunse ea, e o poveste lungă şi de care nu sînt prea mîndră. Dar o s-o lăsăm pentru cînd o să ieşi de-aici şi o să fii din nou pe picioare.

– În regulă. Dar spune-mi, ce s-a mai întîmplat cu tine? Cum mai merg lucrurile cu Dermott?

Sprîncenele Helenei se ridicară comic, odată cu colţurile gurii.

– Ne-am căsătorit, zise ea. Acum două săptămîni. M-a cam îmbrîncit s-o fac, dar, cumva, mă bucur că a făcut-o.

– Ah, Helena, felicitări, exclamă Kirsten înconjurîndu-şi prietena cu braţele.

– Bănuiesc că sîntem destinaţi tribunalului de divorţuri; cel puţin aşa îi tot spun, dar cred că o să ne obişnuim împreună. Nu e un tip rău.

Kirsten rîdea.

– Aţi făcut luna de miere?

– Încă nu, şi, să-ţi spun drept, nici nu vreau aşa ceva. Cel puţin, nu mă omor după ce-şi doreşte el mult.

– De ce? Ce vrea?

– Ţine-te bine. Vrea să ia un tren personal de oriunde spre oriunde, doar să meargă încet şi el să se poată da jos în ce staţie vrea. Eu, dacă ar trebui să suport aşa ceva, l-aş arunca din tren doar pentru că are un cap sec, dar nu cred că o să plecăm undeva pînă cînd nu adunăm nişte bani. Se aşteaptă să obţină o sumă frumuşică de la ziarul lui Dyllis, pentru felul în care ea i-a folosit numele. Dar, între timp, el este la fel de falit ca şi mine.

– Dar nu ţi-au plătit avocaţii? întrebă Kirsten.

– Sigur că da, dar trebuie să trăim din ceva pînă cînd Dermott primeşte ceea ce el numeşte moştenirea lui.

– Ştii ce? rîse Kirsten. Am închiriat o căsuţă în Provence, trebuia să plec acolo în dimineaţa asta. Acum nu mai pot pleca, cel puţin o săptămînă sau aşa ceva. De ce nu v-aţi duce acolo, tu şi cu Dermott?

Helena clătină negativ din cap.

– Crezi că am s-o şterg şi am să te las singură tocmai acum? spuse ea. Cineva trebuie să aibă grijă de tine ca să te odihneşti şi exact asta am să fac. I-am şi zis lui Dermott că-l părăsesc pentru două săptămîni... A ameninţat că vine şi el, dar nu-ţi face griji.

Amîndouă se uitară la uşă cînd cineva bătu. Zîmbetul dispăru de pe buzele lui Kirsten cînd Thea îşi

bägă capul înăuntru.

– Thea? rosti ea, simţind o înţepătură dureroasă în inimă.

– Cum te simţi? întrebă Thea zîmbind.

Privirea lui Kirsten trecu la Helena.

– Mai bine, răspunse ea. Da, mult mai bine, mulţumesc.

Dar Helena văzu privirea ei disperată. Era clar că Kirsten credea că Helena i-a spus Theei despre sarcină.

– E-n regulă, şopti Helena, nimeni nu ştie. N-am suflat o vorbă.

– Te simţi destul de bine ca să primeşti un micuţ vizitator?

Ochii lui Kirsten se măriră de o încîntare nesigură.

– E afară, spuse Thea. Pot să-l aduc?

– Da, spuse Kirsten, începînd să rîdă. Da, te rog!

Thea deschise larg uşa şi zise:

– În regulă. Pune ăla la loc şi apoi poţi intra.

Kirsten plîngea deja cînd Tom i se aruncă în braţe.

– Kirstie, strigă el, tocmai m-am plimbat puţin cu un scaun. Cu rotile!

– Zău? rîse ea printre lacrimi. Şi, cum a fost?

– Grozav. Trebuie să încerci şi tu.

– O să încerc, spuse ea ţinîndu-l astfel încît să se poată uita la el şi să-l poată săruta.

– Am un cadou pentru tine, declară el.

– Da?

– Te-am pictat. Am pus tabloul pe perete acasă, dar bunica a zis că poate ţi-ar face plăcere să-l ai tu. Aşa că ţi l-am adus.

– Şi unde e? rîse Kirsten.

Tom se uită la Thea, brusc zăpăcit.

– Am uitat ce mai urmează.

Veni rîndul lui Kirsten să se uite nedumerită la Thea.

– Cred că l-a uitat în maşină, rîse Thea. Mă duc să-l iau.

La uşă se întoarse şi, prinzînd privirea Helenei, îi făcu semn să vină şi ea.

– Ei, i se adresă Kirsten lui Tom, cînd rămaseră singuri, ce-ai mai făcut?

– A, o grămadă de lucruri. Dar mi-a fost dor de tine, Kirstie. Chiar am plîns pentru că mi-era dor de tine. Mami s-a înfuriat pe mine, dar tati a zis că e-n regulă şi că pot să plîng. Mi-a spus un secret. A spus că şi el a plîns pentru că-i e dor de tine.

– Zău? şopti Kirsten slab. Şi mie mi-e dor de el.

– N-ai învăţat încă să păstrezi un secret, Tom?

Doar sunetul vocii lui era destul ca să facă să i se strîngă inima lui Kirsten cînd se întoarse şi îl văzu stînd în uşă. Simţi un val neplăcut de lacrimi adunîndu-i-se în gît.

– Bună, spuse ea înghiţind în sec şi încercînd să zîmbească.

– Bună.

Ochii lui dansau veseli, dar Kirsten putea vedea preocuparea din ei şi imediat simţi că roşeşte. Oare şi el credea că ea încercase să se sinucidă?

– Ai adus pictura mea, tati? întrebă Tom vesel.

– E aici, spuse Laurence punînd-o pe marginea patului. O asemănare perfectă, nu?

Kirsten simţi rîsul izvorîndu-i din adîncul inimii, cînd privi la braţele firave, la claia de păr roşu, faţa plină de zîmbet.

– Eşti atît de deştept! îi spuse ea lui Tom strîngîndu-l în braţe.

Laurence veni să se aşeze pe pat alături de ei şi ridică o mînă să-i mîngîie părul lui Kirsten.

– Te iubesc, şopti el. Dacă ţi s-ar fi întîmplat ceva...

– Nu e ceea ce crezi, spuse Kirsten. A fost un accident, zău.

Ochii lui se uitau adînc în ochii ei.

– Jur! spuse Kirsten şi, în sfîrşit, el zîmbi.

– Am încercat să te sun... spuse el. Aseară...

– Vrei să spui că tu erai?

– Da. Sau ar trebui să spun că eram noi, adăugă el, gîdilîndu-l pe Tom sub bărbie.

– Eu am format numărul, spuse cu mîndrie Tom. Îl ştiu acum pe dinafară.

– Şi, de ce m-aţi sunat? întrebă Kirsten uitîndu-se la Tom.

– Te sunam ca să te întrebăm dacă putem să venim acasă, răspunse Laurence.

Inima lui Kirsten se opri. N-a înţeles bine, nu se putea...

– Putem, Kirstie? Te rog! Putem? se milogi Tom.

Kirsten se uită la Laurence.

– Nu înţeleg, zise ea. Cum e cu...

– Divorţăm.

– Şi custodia?

– E a mea. Nu se mai opune acum. Am să-ţi explic mai tîrziu, cînd urechile ciulite n-or să mai fie de faţă. Şi-atunci ce zici, pot ăştia doi tipi care te iubesc să vină acasă?

– De ce plîngi, Kirstie? întrebă Tom începînd şi el să se smiorcăie. Nu vrei să venim?

– Sigur că vreau să veniţi, prostuţule, spuse ea ţinîndu-l strîns.

Laurence aşteptă pînă ce ea îi dădu drumul lui Tom, apoi o sărută cu blîndeţe.

– Mai vreau să te întreb ceva, murmură el.

– Ceva în legătură cu scrisoarea? Ai primit şi tu una?

Laurence arăta uluit.

– Ce scrisoare?

– N-are importanţă. Am să-ţi spun mai tîrziu. Ce voiai să mă întrebi?

– De fapt, voiam să te întreb dacă vrei să te căsătoreşti cu mine.

– Ah, da, strigă Tom triumfător. Ah, te rog, Kirstie, spune că o să te căsătoreşti cu noi. Te rog!

Kirsten şi Laurence izbucniră amîndoi în rîs.

– Cum aş putea să refuz, spuse ea zburlindu-i părul.

– Bravo! Gata, tati, ţipă Tom, împingîndu-l pe Laurence, care încerca să-l sărute. Hai, să mergem acasă.

Laurence se uită la Kirsten.

– Eşti sigură că te simţi destul de bine?

– Sînt destul de bine, zîmbi ea. Nu m-am simţit mai bine în viaţa mea.

– Şi, ce s-a întîmplat cu tine şi cu Pippa, întrebă Kirsten uitîndu-se la Laurence cînd veni în dormitor după a treia încercare de a-l culca pe Tom.

– Cu mine şi cu Pippa, nu prea multe, spuse Laurence. Dar cu Pippa şi cuTom, destule.

– Adică?

– Adică, pur şi simplu nu se înţelegeau, spuse el aşezîndu-se lîngă ea şi luînd-o în braţe. Ea n-a fost niciodată bună să fie mamă, asta recunoaşte şi ea însăşi. Îl iubeşte, dar nu ştie cum să se poarte cu el. În multe privinţe, e şi ea doar un copil; vrea toată atenţia, toate laudele... Nu-i vorba că nu e gata să ofere, dar e mai bună la luat. S-a întors pentru că a crezut că e lucrul cel mai drept şi pentru că a vrut o familie; dar nu

ne-a trebuit mult ca să vedem că nu mergea deloc. Ea încă îl mai iubeşte pe Zaccheo, iar alături de el poate să fie un spirit liber, nu trebuie să-şi asume nici o răspundere pe care nu o doreşte şi nu trebuie să fie vioara a doua alături de un copil. Îi era dor de Zaccheo mai mult decît ar fi recunoscut... Apoi, Tom a început s-o calce pe nervi... Au început să se certe. Erau lacrimi în fiecare seară... În general, era destul de rău.

– Sărmanul Tom, zîmbi Kirsten. Oricum, pare destul de fericit acum, iar eu vreau să vorbim despre noi...

– Vrei să fixăm o dată pentru nuntă?

– Obţine mai întîi divorţul, rîse ea.

– N-o să dureze prea mult, spuse el ridicîndu-i bărbia şi sărutînd-o uşor pe buze. Doamne, a fost o cale grea, Kirstie, dar, avîndu-te pe tine în cele din urmă... Te-ai întrebat vreodată dacă dragostea se poate compara cu durerea?

– Da, m-am întrebat. Poate din cauza asta ne-a fost nouă atît de greu.

El zîmbi.

– Cu cît e mai mare durerea, cu cît mai grea e lupta, cu atît mai mare e dragostea.

Ea aprobă din cap, închise ochii şi el se aplecă să o sărute.

– Bine, zise el înainte de a o atinge. Dar spune-mi, ce era cu scrisoarea aia?

– E aici, rîse Kirsten, întinzînd mîna spre noptieră. Dar, neputînd să-şi reţină emoţia, hotărî să-i spună ea ce cuprindea.

– E o ofertă de la *Columbia,* să discute cu noi despre filmul *Moyna O'Malley* sau despre alte idei pe care le avem pentru filme. Vor să mergem acolo cît de curînd, ca să luăm legătura cu ei.

– Nu-mi vine să cred, spuse Laurence citind scrisoarea. Despre asta am vorbit întotdeauna...

– Ei, acum ai căpătat ce-ai vrut.

– Noi am căpătat, o corectă el.

– A... exclamă ea clătinînd din cap, o să trebuiască să găseşti pe altcineva cu care să faci pe şeful. Ştii, eu n-o să fiu liberă.

– Sînt al naibii de sigur că n-o să mă duc fără tine, declară el.

– Ai dreptate. Mergem toţi. Zîmbi. Toţi patru.

Zîmbetul lui Laurence dispăru, uitîndu-se în ochii ei.

Kirsten aprobă din cap.

– O să avem un copil.

Laurence continua să o privească.

– Ah, Isuse, nu ştiu ce să spun, murmură el. Kirstie, ah, Dumnezeule! Kirstie, eşti sigură?

– Bineînţeles că sînt.

– Atunci, slavă Domnului că lucrurile s-au întors aşa. N-aş fi putut trăi ştiind că tu ai copilul meu şi eu nu sînt cu tine. Dar n-am fi ajuns la aşa ceva, aş fi fost acolo. Nu te-aş fi abandonat pentru a doua oară.

– Ştiu.

Din nou, ochii lui îi studiau pe ai ei, iar ea aproape că îi putu citi gîndurile înainte ca el să le rostească.

– De cînd ştii? şopti el.

– Azi am aflat, minţi Kirsten, dîndu-şi seama că îl va răni dacă va afla că ştiuse de mult şi încercase să-l ferească. Aşa încît, continuă ea, m-am gîndit că aş putea să-mi scriu cartea şi să am grijă de Tom, în timp ce tu o să discuţi idei mari pe bani mulţi, cu tipi importanţi.

El încă o mai privea de parcă voia să spună ceva şi nu era prea sigur ce anume.

– Am să găsesc o cale, să-ţi spun cît de mult te iubesc, zise el răguşit. Trebuie doar să găsesc cuvintele.

– Cine are nevoie de cuvinte, zîmbi ea, cînd avem

atîtea alte posibilităţi.

– Eşti sigură că se poate? întrebă el.

– Da, sînt sigură, zise ea.

La mijlocul nopţii făceau dragoste pentru a doua oară, cînd uşa se deschise şi Tom intră somnoros în cameră, găsind-o pe Kirsten călare pe Laurence.

– Pot să mă joc şi eu de-a caii, tati? spuse el frecîndu-se la ochi.

Kirsten se uită în jos la Laurence, care gemu cînd văzu rîsul din ochii ei. Şi, înfăşurîndu-se cu un cearceaf, Kirsten se răsuci pe spate şi îl ridică pe Tom în pat, alături de ei. Laurence decise că era destul de bărbat ca să accepte înfrîngerea de data asta, pentru că vor avea destule ocazii să se joace de-a caii în versiunea lor. Şi credea, luîndu-i pe amîndoi în braţe, că asta era o noapte în care toţi trei, toţi patru, trebuiau într-adevăr să fie împreună.

SFÎRŞIT

ANUNŢ IMPORTANT:

S-a redeschis serviciul „CARTEA PRIN POŞTĂ".

1.	AMANTA	Jackie Collins	2451
2.	AMANŢI ŞI JUCĂTORI I,II	Jackie Collins	6814
3.	CEEA CE MI SE CUVINE	Doris Mortman	4216
4.	DUBLU TESTAMENT	Kate Coscarelli	3872
5.	JURĂMINTE	Rebecca Forster	3186
6.	BOGĂŢII ASCUNSE	Nora Roberts	3431
7.	DIMINEAŢA, LA PRÎNZ ŞI SEARA	Sidney Sheldon	5500
8.	INSULA	Ion Lilă	3000
9.	LACE 2	Shirley Conran	4608
10.	OBSESII	Stuart Woods	3137
11.	OAZA VISURILOR	Philip Shelby	3872
12.	TABU	Elizabeth Gage	4216
13.	ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey şi John Castle	2750
14.	A IUBI ŞI A PREŢUI	Joan Elliott Pickart	2157
15.	ARŞIŢA VERII	Faye Hughes	2598
16.	BRĂŢĂRI DE ARGINT	Sandra Chastain	2598
17.	BĂRBAŢI DE GHEAŢĂ	Helen Mittermeyer	2157
18.	DUPĂ MIEZUL NOPŢII	Linda Warren	2549
19.	DRAGOSTE PERICULOASĂ	Victoria Leigh	2157
20.	DRAGOSTE LA PRIMA VEDERE	Kay Hooper	2157
21.	E ATÎT DE TIMID	Linda Cajio	2157
22.	FERMECĂTOAREA	Gail Douglas	2157
23.	ÎNCREDEREA	Jan Hudson	2598
24.	ÎNGERUL PĂZITOR	Leanne Banks	2157
25.	ÎN VÎRTEJUL FURTUNII	Tami Hoag	2598
26.	LEGĂTURĂ DUBIOASĂ	Helen Conrad	2598
27.	NECAZURI ÎN DRAGOSTE	Tami Hoag	2157
28.	ORDINELE CĂPITANULUI	Susan Connell	2157
29.	OCHII STRĂINULUI	Billie Green	2157
30.	PRINŢUL REBEL	Linda Cajio	2598
31.	PRINŢUL DEŞERTULUI	Iris Johansen	2549
32.	REGĂSIRE	Jan Hudson	2598

33.	SATIN NEGRU	Danna Kauffman	2598
34.	SE CAUTĂ UN SOŢ	Charlotte Hughes	2157
35.	ŞOAPTE DE DORINŢĂ	Joan Elliott Pickart	2157
36.	TANDREŢE	Billie Green	2598
37.	UN BĂRBAT DE NĂDEJDE	Deborah Harmse	2549
38.	ULTIMUL EROU AMERICAN	Ruth Owen	2157
39.	UMBRA LUI CASEY	Olivia şi Ken Harper	2157
40.	UN VIS FRUMOS	Mary Kay McComas	2598
41.	ARTIFICII	Marcia Evanick	2650
42.	DRAGOSTE DUBLĂ	Francine Pascal	2157
43.	SECRETE TANDRE	Francine Pascal	2353
44.	CLIPE FERICITE	Helen Mittermeyer	2650

Vă mai oferim, la preţuri reduse, următoarele titluri:

1.	BĂRBAŢII DE LA HOLLYWOOD I,II	Jackie Collins	2000
2.	CHIPUL FĂRĂ MASCĂ	Sidney Sheldon	800
3.	DADDY	Danielle Steel	1000
4.	IMPERIUL SOARELUI	J.G. Ballard	1000
5.	LÉONIE	Elizabeth Adler	1000
6.	MORMÎNTUL LUI APRIL	Susan Howatch	800
7.	NEVESTELE DE LA HOLLYWOOD I, II	Jackie Collins	1000
8.	ROCK STAR I,II,III	Jackie Collins	2400
9.	VEDETA	Kate Coscarelli	1000
10.	FUGA DE CELEBRITATE	Sandra Brown	1000
11.	TENTAŢIA	Ruth Rendell	1000
12.	TOVĂRĂŞIE COMPROMIŢĂTOARE	Theresa Gladden	500
13.	VALETUL ŞI STĂPÎNA LUI	Anne şi Ed Kolaczyk	500
14.	INIMI RIVALE	Francine Pascal	800
15.	FATA NEPOTRIVITĂ	Francine Pascal	800
16.	BLESTEMUL PREOTESEI	R.L. Stine	800

17.	PĂIANJENUL ATACĂ	R.L. Stine	800
18.	SÎNGELE MONSTRULUI	R.L. Stine	800

Lista se va îmbogăţi continuu cu noi titluri de succes, pe măsura apariţiei lor la Editura Miron.

Expedierea prin poştă este plătită de Editură.

Adresa:
Editura MIRON, *Str.Baiulescu 63A, sector 5, Bucureşti. C.P. 28 - 30*

Tehnoredactare computerizată
Editura și Tipografia
MIRON

Tel 336.17.21 - difuzare
336.33.04 - editură
Fax 337.42.92
Str. Baiulescu 63A
Sector 5, București
(lîngă stația de metrou
Pieptănari)

Bestseller

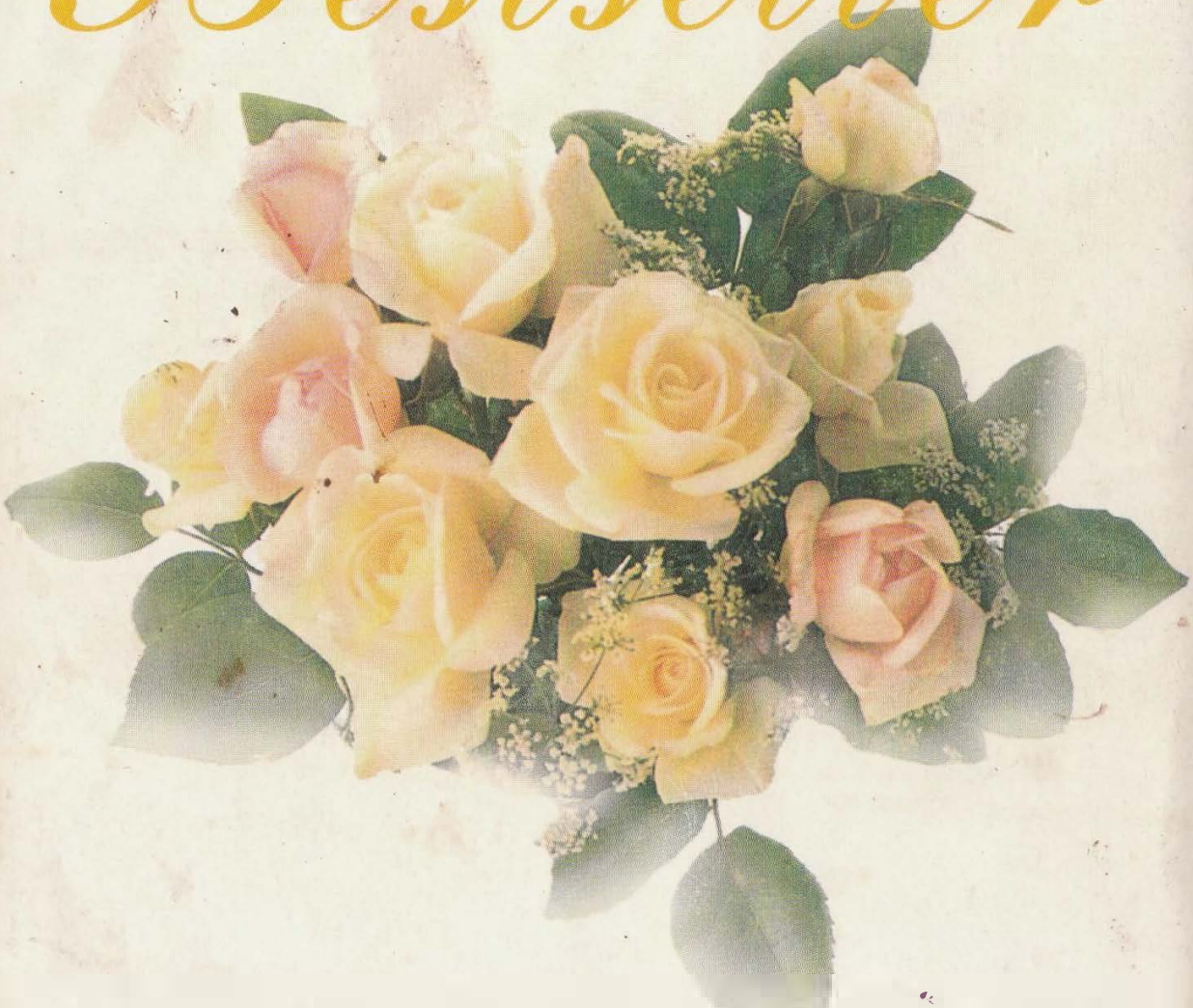

"Cu talent și măiestrie, Susan Lewis creează o fermecătoare poveste de dragoste, plină de pasiune și suspans."

Romantic Times

"Un roman încîntător... pulsînd de vitalitate și trăiri emoționale adînci."

Sunday Express

Lei 4200